

The Three Investigators

**The Mystery of
the Green Ghost**

4

**Robert
Arthur**

Vụ Bí Ẩn Con Ma Xanh

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Dành cho bạn đọc đến muộn](#)

[Chương 1 : Con ma hét](#)

[Chương 2 : Triệu hợp khẩn cấp](#)

[Chương 3 : Phòng bí mật](#)

[Chương 4 : Bức thông điệp bất ngờ](#)

[Chương 5 : Ma hiện hình lần nữa](#)

[Chương 6 : Tình hình trở nên phức tạp hơn](#)

[Chương 7 : Những suy luận của Hannibal](#)

[Chương 8 : Ăn cắp !](#)

[Chương 9 : Cuộc tháo chạy](#)

[Chương 10 : Bị nhốt](#)

[Chương 11 : Một gia tài trong cái sợ](#)

[Chương 12 : Ông Won](#)

[Chương 13 : Sự thần diệu của xâu chuỗi thần](#)

[Chương 14 : Một quyết định nghiêm trọng](#)

[Chương 15 : Hannibal tiết lộ nhiều điều](#)

[Chương 16 : Cái sợ con lừa](#)

[Chương 17 : Ba mươi chín](#)

[Chương 18 : Hannibal và con ma xanh](#)

Dành cho bạn đọc đến muộn

Tuy không muốn gây hoang mang, nhưng tôi nghĩ nhiệm vụ tôi là phải báo trước cho các bạn biết rằng, trong quyển sách này, các bạn sẽ gặp, ngoài con ma xanh nêu trong tựa, một ông già người Hoa nữa.

Chưa hết!

Các bạn sẽ còn gặp rắc rối với một xâu chuỗi thần, một chú chó nhỏ có vai trò là không làm gì hết và khá nhiều yếu tố đáng sợ khác, mà nếu kể ở đây thì sẽ quá dài dòng.

Vậy, tôi chỉ giới thiệu cho các bạn về Ba Thám Tử Trẻ, như đã hứa với ba cậu ấy.

Ba Thám Tử Trẻ ở thành phố Rocky, không xa Hollywood. Bob Andy và Peter Crentch sống với cha mẹ, Hannibal Jones, mồ côi, được chú Titus và thím Mathilda nhận về nuôi, chú thím là chủ một kho bãi đồ linh tinh được gọi với cái tên quen thuộc là Thiên Đường Đồ Cổ.

Hannibal Jones tạng người mập mập. Kẻ thù gọi cậu là Mập Thù Lù. Nhưng ẩn sau khuôn mặt tròn trịa đó là trí thông minh và sự nhạy bén. Hannibal có rất nhiều đức tính, nhưng thiếu một, đó là tính khiêm nhường...

Peter Crentch cao lớn, tóc đen và khỏe mạnh. Tuy có thân hình lực sĩ, nhưng đôi khi Peter phải cố gắng hết sức mới tỏ ra can đảm bằng hai bạn của mình được.

Bob Andy, tóc màu sáng hơn, thấp nhỏ hơn, có tính khí chăm chỉ hơn. Bob làm việc trong một thư viện để kiếm ít tiền túi, nên không có gì đáng ngạc nhiên khi Bob được phong làm lưu trữ viên của hãng điều tra.

Bây giờ các bạn đã biết y như tôi. Vậy các bạn hãy nghe cho kỹ: *con ma xanh sắp xuất hiện.*

Chương 1 : Con ma hét

Tiếng hét làm cho Bob và Peter giật mình.

Hai cậu đang đứng trước một cánh cửa lớn. Ánh trăng khiến lâu đài cũ đổ nát với tường phủ đầy dây tường xuân đầy vẻ hư ảo.

Bob, đeo máy ghi âm xách tay và đang mô tả cảnh bằng cách nói vào micrô, vừa mới ngưng báo cáo của mình để nhận xét :

- Peter ơi, cậu biết không, nhiều người nghĩ rằng lâu đài này có ma. Rất tiếc bọn mình không nghĩ đến, lúc cần tìm một ngôi nhà có ma cho bác Alfred Hitchcock.

Bob nói về thời kỳ Ba Thám Tử Trẻ làm quen với nhà đạo diễn lỗi lạc khi làm sáng tỏ “Vụ bí ẩn lâu đài kinh hoàng”.

- Phải - Peter thừa nhận - Có lẽ bác Hitchcock sẽ thích chỗ này để quay phim. Nhưng cậu biết không, mình và bác ấy không có cùng sở thích. Mình đề nghị chuồn khỏi đây thật nhanh vì...

- llllllllllllaaaaa...

Tiếng the thé, giống thú hơn giống người. Bob và Peter ớn lạnh xương sống.

- Cậu nghe không? - Petre hỏi nhỏ - Chuồn đi, mình đã nói rồi!

- Khoan đã - Bob phản đối, mặc dù cũng rất muốn chạy - Nếu có Hannibal ở đây, cậu ấy sẽ cố gắng ghi âm tiếng hét này

Hannibal là sếp của nhóm.

- Không có Babal ở đây mà, ta hãy lợi dụng chạy! - Peter la lên.

Nhưng Bob đã xoay micro về hướng ngôi nhà đổ nát.

- Aaaaaaaiiiiii! - Giọng nói khủng khiếp lặp lại.

- Thâu đủ rồi. Đi! - Peter nài.

Lần này, Bob không phản đối nữa. Hai thám tử chạy nhanh như tên bắn.

Một tuần trước đây, bác sĩ đã cho phép Bob tháo máy chỉnh hình ở chân mà cậu phải đeo một thời gian dài sau một tai nạn làm gãy chân. Bây giờ Bob cảm thấy nhẹ nhàng đến nỗi có thể chạy nhanh hơn Peter. Mà chỉ cần chạy xuống hết lối đi để đến chỗ để xe đạp. Nhưng Bob và Peter không đi được xa lắm. Hai cậu lần lượt bị những bàn tay khỏe mạnh chụp lấy và bắt đứng yên lại.

- Kia! Cháu xem làm chú ngã! - Người đàn ông mập nét mặt vui vẻ nói. Ông thuộc tốp người đang đi lên lâu đài.

- Tiếng ồn đó là gì?- Người đàn ông cầm tay Bob để tránh cho cậu không va vào mình trong bóng tối hời.

- Tụi cháu vừa mới nghe ma la. - Peter giải thích.

- Tầm bậy! Chắc là có ai bị tai nạn. - Người đàn ông nói.

Nhóm người mới đến gồm năm sáu ông, xúm nhau nói chuyện cùng một lúc và không để ý gì đến Bob và Petre. Tất cả đều ăn mặc sang trọng và có vẻ như ở gần lâu đài Green cũ kỹ, nơi tất cả đang đứng.

- Nên vào nhà. - Một người đàn ông có giọng trầm và bộ ria rậm rạp nói - Chúng ta muốn xem lâu đài trước khi nó bị đập phá: thì đã đến lúc vào. Phải xem bên trong có ai bị thương không?

- Nên gọi công an - Người đàn ông mặc áo vet carô thể thao đề nghị - Nghề của công an là lo những chuyện như thế này.

- Và để kẻ bị thương chết àh? - Người đàn ông giọng trầm phần nộ.

- Phải - Một người đàn ông đeo cặp kính dày nói - Ta phải vào xem.

- Vậy thì các anh vào đi, tôi đi kêu công an. - Người mặc áo vét carô nói.

Ông đang bước đi, thì một người thấp, dắt một con chó nhỏ xen vào :

- Lỡ là con chim hay con mèo bị nhốt trong đó, thì anh sẽ bị quê khi kêu công an.

- Nhưng... mà...

- Nghe đây! - Người đàn ông cao nhất trong nhóm nói - Chúng ta có tất cả nửa chục người, chúng ta đều có đèn pin. Ta hãy vào tham quan ngôi nhà trước, rồi chỉ gọi công an đến nếu thấy cần thiết. Hai cháu kia về nhà đi, không cần đến các cháu nữa đâu.

Người đàn ông bước dài về lâu đài, dọc theo lối đi có lót đan. Sau khi phân vân, tất cả bắt chước. Người đàn ông có con chó nhỏ ẵm cục cưng trong tay. Người đàn ông mặc áo vét carô bước theo, không phần khởi.

- Đi về. - Peter nói với Bob - Ông ta nói đúng: họ không cần mình.

- Có thể, - Bob trả lời - nhưng nếu bọn mình về nhà mà không biết ai đã la như thế, thì Hannibal sẽ la lên, còn khủng khiếp hơn nữa. Dù sao, bọn mình là thám tử, đúng không? Mà nếu đông người, thì không có gì phải sợ hết.

Bob chạy theo nhóm người: Peter không còn cách nào khác đành miễn cưỡng bước theo.

Trước cửa vào, nhóm người lớn đứng lại, vẫn còn phân vân. Cuối cùng người cao nhất thử mở. Cánh cửa nặng nề mở ra dễ dàng, để lộ một hành lang rộng thênh thang và tối om.

- Đèn! - Người đàn ông ra lệnh.

Ông bật đèn lên và bước vào cầu thang. Những người còn lại bắt chước. Bob và Peter lặng lẽ lên theo sau.

Các chùm đèn sáng chéo nhau, làm hiện lên những bức tượng phủ vải lụa có hoa văn kiểu Phương Đông.

Một thang lầu rộng dẫn lên lầu một, vẽ một đường cong uy nghi.

- Cách đây năm mươi năm, ông Mathias Green đã bị té từ trên đó xuống - Một người đàn ông vừa nói vừa chiếu sáng phía trên cao thang lầu. Và từ đó, ngôi nhà đóng cửa luôn. Hôi mùi, mốc quá!

- Theo một số người nói, nhà này có ma - Một người khác nói - Nếu có tôi cũng không thấy ngạc nhiên. Chỉ hy vọng chúng ta không gặp.

- Thay vì tán dóc, ta hãy đi xem tầng trệt đi. - Người đàn ông cao quyết định, mặc nhiên trở thành trưởng nhóm.

Một dãy những phòng rộng lớn đưa ra tiền sảnh. Không có chỗ nào có bàn ghế cả. Sàn nhà biến mất dưới một lớp bụi dày. Một bên lâu đài dẫn ra khoảng không: công nhân đập phá đã bắt đầu làm việc từ phía đó.

Tất cả đi thử phần nhà bên kia. Sau khi bước qua một loạt phòng trống không, nơi mỗi tiếng động gây nên tiếng vọng, cuối cùng nhóm người vào một phòng khách rộng mênh mông, có một cái lò sưởi vĩ đại. Cả nhóm tụ lại đứng trước lò sưởi, với một cảm giác khó chịu và lo sợ.

- Việc ta làm chẳng có ích gì - Một người nói - phải gọi công an.

- Suyt! - Một người khác kêu.

Tất cả đứng sững tại chỗ.

- Tôi vừa mới nghe tiếng động, - Người đàn ông nói tiếp - có thể là một con thú? Ta hãy tắt đèn và chờ xem có tiếng gì động dậy không?

Tất cả đèn pin đều đã tắt. Phòng khách chìm vào bóng tối. Chút ánh trăng rơi xuống sàn nhà qua cửa sổ lớn kính mờ đục.

- Nhìn kia! - Một người hốt hốt nói.

Mọi người quay sang cánh cửa vừa mới bước vào lúc này: một bóng người lơ mờ màu xanh lá cây đang đứng ở đó, chập chờn như một khối sương mờ.

- Con ma! - Một giọng nói khê - Đó là giọng ông Mathias Green...

- Bật đèn lên! - Trưởng nhóm ra lệnh - Hãy chiếu đèn vào chỗ đó!

Ông chưa nói xong, thì cái bóng xanh xanh lướt nhẹ dọc theo tường, rồi biến mất qua cánh cửa. Ba chùm đèn đột ngột bắn ra chỉ chiếu sáng khung cửa trống không.

- Ước gì mình đang ở cách nơi này 10 km - Peter nói khê vào tai Bob.

- Chắc là ánh sáng phản chiếu của đèn pha ô tô - Một người lớn nói - Ta hãy vào tiền sảnh xem có gì không.

- Trong tiền sảnh không có gì hết. Một người đề nghị tắt đèn nữa. Sau đó tất cả im lặng chờ đợi. Chỉ nghe tiếng con chó thỉnh thoảng kêu rên.

Lần này, chính Peter phát hiện con ma. Cũng xanh xanh và lơ mờ như lúc đầu, nó đứng trên bậc thềm, chỗ lưng chừng cầu thang.

- Nó kia! - Peter la lên.

Mọi người quay lại ngay. Cái bóng lướt từng bậc thềm, rồi biến mất vào bóng tối lâu một.

- Theo nó - Người đàn ông nhận trách nhiệm chỉ huy la lên - chắc là có ai đang chơi ta!

Mọi người hỗn loạn rượt theo con ma. Khi đến phần trên cầu thang lầu, không còn gì nữa hết.

- Cháu có sáng kiến - Bob nói, sau khi lý luận y như Hannibal nếu có cậu ở đó - trên sàn nhà có nhiều bụi đến nỗi chắc chắn kẻ đùa nghịch, nếu đúng là như thế chắc chắn phải có dấu vết.

- Đúng! - Người đàn ông có con chó nhỏ nói - Ta hãy chiếu sáng sàn nhà, nơi ta chưa giẫm lên.

Các chùm sáng được chĩa ngay xuống đất: có rất nhiều bụi nhưng vẫn còn y nguyên.

- Vậy thì nó đi ngã nào? - Một người hỏi.

Không có ai trả lời.

- Ta hãy tắt đèn và chờ thử. - Một giọng khác đề nghị.

Tuy nhiên, vì không ai chịu thừa nhận mình đầu thấy sợ, mọi người vẫn đứng lại tại chỗ. Có tám chín người kể cả Bob và Peter.

Tụ tập trong bóng tối trên thang lầu, nhóm săn ma chờ đợi.

Đột nhiên có người thì thầm :

- Bên trái, trên tầng ta đang đứng...

Có ánh sáng xanh khó thấy vừa mới xuất hiện ở một khoảng cách nào đó, bên cạnh một cánh cửa. Dần dần ánh sáng rõ lên. Bây giờ, mọi người có thể nhận ra bóng người mặc áo dài xanh, rộng, như áo một ông quan.

- Đừng làm nó sợ. - Một giọng nói nhỏ khuyên - Để xem nó làm gì...

Không ai động đậy

Con ma dịch chuyển chậm chạp. Nó lướt dọc theo tường, đến hành lang dẫn lên cầu thang. Rồi dường như nó quẹo và biến mất.

- Ta đi theo nó từ từ đi. - Một người đàn ông nói.

- Ta hãy xem trước xem có dấu vết gì không - Bob đề nghị.

Hai chùm sáng lục soát vào bóng tối

- Không có dấu chân! - Người đàn ông giọng trầm nói - Tên thích đùa này nổi trên không.

- Vậy thì hãy rượt theo nó! - Trưởng nhóm quyết định.

Cả nhóm bước qua hành lang đến chỗ con ma biến mất. Tại đó có một hành lang nhỏ đâm

ngang, và có hai cánh cửa rộng mở.

Mọi người lại tắt đèn.

Một thời gian trôi qua, rồi cái bóng xanh xuất hiện ở một cánh cửa. Nó đi hết hành lang nhỏ, cuối cùng nó từ từ mờ nhạt đi.

- Hình như nó đi xuyên qua tường. - Bob nói khẽ.

Vẫn không có dấu vết đi lại trên lớp bụi.

Ngay khi nhận được điện thoại, thanh tra Reynolds và công an đến điều tra, nhưng không thấy ai trốn trong lâu đài, và cũng không thấy con thú bị thương nào.

Thanh tra Reynolds là một con người nghiêm túc chưa bao giờ gặp ma trong suốt cuộc đời làm việc. Nên ông không muốn bị chê cười khi báo cáo lên cấp trên về các sự kiện tối hôm đó đúng như đã nghe tường thuật lại.

Nhưng thanh tra Reynolds không có cách nào khác. Không những có tám nhân chứng đáng tin cậy sau khi đã nhìn tận mắt thấy con ma khi nghe tiếng hét không tả được, mà vào đêm hôm đó còn thu thập nhiều thông tin khác :

- Một bảo vệ kho báo là có thấy một bóng mờ mờ xanh xanh gần cửa kho.

- Một phụ nữ gọi đến công an để nói bà bị một tiếng la kỳ quặc đánh thức và nhìn thấy một nhân vật mặc đồ xanh hiện trên sân trước hiên nhà bà; nhân vật đó đã biến mất ngay khi bà bật đèn lên.

- Hai tài xế xe tải khẳng định có một con ma đi quanh xe mình.

Còn tệ hơn nữa!

Lúc gần rạng sáng, hai công an tuần tra để ý thấy có hoạt động đi lại không rõ trong nghĩa địa Rocky. Hai anh gọi về sở công an, và chính thanh tra Reynolds chạy ra tận nơi xem. Ông bước vào nghĩa địa và chính mắt mình thấy một cái bóng xanh xanh đứng cạnh tấm bia mộ. Khi thanh tra Reynolds đến gần, dường như con ma chui xuống dưới đất mất.

Thanh tra bật đèn pin lên và đọc dòng chữ ghi trên tấm bia :

MATHIAS GREEN

AN NGHỈ TẠI ĐÂY

Chương 2 : Triệu hợp khẩn cấp

A aaaaaaiiiiiiii!

Một lần nữa “tiếng hét của con ma” lại vang lên. Nhưng lần này nó không làm ai sợ hết, nó phát ra từ máy ghi âm mà Bob đã dùng để thu lại.

Ba thám tử trẻ đang ở bộ tham mưu bí mật, trong xe lán Thiên Đường Đồ Cổ, và đang nghe tiếng thu được tối hôm qua.

- Không có tiếng la hét nào khác. Babal à. - Bob tuyên bố - Chỉ có tiếng nói chuyện của những người đàn ông đứng ở đó. Mình chỉ tắt máy lúc tất cả bước vào nhà.

Nhưng Hannibal nói, dường như do cổ họng người phát ra. Hình như tiếng hét của một người đàn ông đang chạy xuống thang lầu, vì cuối cùng ngưng hét vì không còn hơi nữa.

- Đúng! - Bob la lên - Mà đúng là chuyện đã xảy ra: ông già Mathias Green bị té thang lầu gãy cổ. Khi té xuống rất có thể ông có la.

- Xì tốp! - Peter la lên - Chuyện đó xảy ra cách đây năm mươi năm. Đã lâu rồi ông già Mathias không còn la nữa.

- Tiếng mà hai cậu đã nghe có thể là tiếng vọng lại trong thời gian của một tiếng la cách đây nửa thế kỷ. - Hannibal nói.

- Ê! Ê! - Peter kêu - Tiếng la cách đây năm chục năm mà vẫn còn nghe được mình không thích đâu.

- Bob cậu và lưu trữ viên và nhà chép sử biên niên của chúng ta: cậu có thể báo cáo chi tiết cho mình biết tất cả những gì xảy ra không?

- Thì, - Bob hít thật sâu rồi nói - mình nghe nói là lâu đài của dòng họ Green sắp bị đập phá. Mình nghĩ có thể viết một bài cho báo trường, thế là mình quyết định đi tham quan cùng Peter. Bọn mình mang theo máy ghi âm để mình đọc những gì mình nghĩ, thay vì phải ngồi ghi lại.

- Bọn mình đến đó được năm phút thì trắng lên. Không khí ở đó khá rùng rợn, rồi bọn mình nghe tiếng hét đầu tiên làm cho bọn mình cảm thấy sợ hơn. Tuy vậy bọn mình đã bật máy ghi âm lên hi vọng con ma sẽ hét lần thứ nhì: điều đó đã xảy ra. Tiếng bọn mình nghe trên băng là tiếng thứ nhì.

- Rất tốt. - Hannibal nói - Cậu bắt đầu biết phản ứng như một thám tử thật sự. Rồi sau đó?

Bob kể lại một cuộc gặp với nhóm người đi ngược lại lối đi và tất cả những sự việc xảy ra trong ngôi nhà.

- Cậu hãy lưu ý: không có dấu vết chân. - Peter nói rõ.

- Bao nhiêu người đã nhìn thấy cùng các cậu. - Hannibal hỏi.

- Sáu. - Peter nói.

- Bảy. - Bob chỉnh lại.

- Không, sáu mình chắc chắn, mình có đếm mà. - Peter nói lại - Ông cao, ông giọng trầm, ông có chó, ông đeo kính và hai ông kia.

- Có thể cậu nói đúng. - Bob thừa nhận - Mình có đếm lại ba lần nhưng vào lúc mọi người di chuyển vào bên trong. Một lần mình đếm được sáu và hai lần mình đếm được bảy.

- Có lẽ không quan trọng lắm. - Hannibal nhận xét, lần đầu tiên quên đi nguyên tắc vàng của mình: "Trong một vụ bí ẩn quan trọng nhất là chi tiết" - Bây giờ cậu hãy nói cho mình nghe cậu biết gì về ngôi nhà đó.

- Mình cũng không biết được bao nhiêu! - Bob nói - Sau khi con ma biến mất, nhóm người chia ra làm hai: một số ra về, số còn lại đi gọi công an; chắc là công an đến ngay sau đó, vì sáng nay báo chí chỉ nói về con ma của ta thôi. Báo chí có kể về chuyện ngôi nhà, cũng may vì mình không tìm thấy gì về ngôi nhà trong thư viện.

- Theo báo chí, lâu đài được xây cách đây sáu bảy chục năm, bởi ông Mathies Green, là thuyền trưởng tàu viễn dương và thương nhân chuyên buôn bán với người hoa. Nghe nói ông là một nhân vật đáng gờm và khá bí ẩn. Có lẽ ông đã gặp rắc rối ở Trung Quốc, vì ông đã phải vội vàng trở về Mỹ; và mang theo cô vợ trẻ, một công chúa người hoa rất xinh đẹp. Có người nói ông sợ sự trả thù của một gia đình quý tộc người Hoa, có lẽ gia đình bên vợ ông; người khác nói chẳng qua là ông gây lộn với bà chị dâu ở San Francisco.... Dù thế nào đi nữa, ông đã dọn đến đây ở một vùng gần như hoang dã vào thời ấy.

- Ông sống xa hoa tại đây, cùng rất đông gia nhân người phương Đông. Ông thường mặc áo màu xanh lá cây, theo kiểu quý tộc Mãn Châu. Ông đặt cung cấp thức ăn một tuần một lần, chở từ Los Angeles đến. Một hôm người đánh xe thức ăn tìm thấy lâu đài hoang vắng, còn ông Mathies Green nằm ngay chân cầu thang bị gãy cổ. Công an đến và kết luận rằng ông Mathies uống rượu say, té cầu thang còn gia nhân sợ bị buộc tội đã bỏ chạy hết; vợ ông cũng biến mất. Dường như tất cả mọi người chốn ở khu phố Tàu, ở Francisco

- Người thừa hưởng gia tài của ông Mathias chính là chị dâu ông. Bà đã dùng số tiền mua một vùng trồng nho ở San Francisco, trong thung lũng Greenland. Nhưng bà không chịu bán hoặc ở lâu dài, bà đã để lâu dài y nguyên như vậy. Cuối cùng, khi bà chết, cô Lydia Green con gái bà đã bán tòa lâu đài cho một nhà thầu, nhà thầu này bắt đầu đập phá để xây nhà hiện đại. Hết, thưa sếp.

- Trình bày rất tốt, lưu trữ viên à! - Hannibal tán thành - Bây giờ ta hãy xem báo.

Hannibal trải trên bàn một tờ báo địa phương, một nhật báo của Los Angeles và một của San Francisco. Chỉ có báo địa phương thông báo về các sự kiện tối qua với tí lớn trên trang nhất, nhưng hai báo kia cũng dành khá nhiều chỗ và đặt tí với những từ ngữ bí hiểm như :

CON MA LA HẾT LÀM CẢ THÀNH PHỐ ROCKY KHIẾP SỢ

CON MA XANH TRỐN KHỎI LÂU ĐÀI ĐANG BỊ ĐẬP PHÁ

MA BỊ KHỦNG HOẢNG NHÀ Ở

Rồi tới văn phòng hài hước, các nhà báo kể lại, nhưng không nêu một chi tiết đáng sợ, là chính thanh tra Reynolds và hai công an đã tận mắt nhìn thấy con ma. không có gì đáng ngạc nhiên về điều này: công an không muốn loan báo một tin buồn cười.

- Tờ “Tin tức Rocky” khẳng định rằng có người đã thấy con ma gần một kho hàng, trên sân hiên, bên cạnh một trạm dừng xe. Dường như nhà nó bị đập phá, nên nó phải đi tìm chỗ trú khác. -Thám tử trưởng nhận xét.

- Đúng rồi! - Peter nói mỉa - Chắc là nó tìm xe xịn quá giang.

- Tại sao lại không? - Hannibal hỏi - Rất có thể là, trong một số hoàn cảnh nào đó, ma buộc phải vận dụng đến những phương tiện vận chuyển dành cho người.

- Nếu cậu chịu khó nói chuyện giống như mọi người, thì sẽ dễ hiểu hơn! - Peter đáp.

- Cả vụ này có vẻ rất bí ẩn, - Hannibal nhận xét - và khi chưa có những sự kiện mới...

Một giọng to vang như sấm cắt đứt lời Hannibal. Đó là giọng của thím Mathilda, người điều khiển nghiêm khắc toàn bộ Thiên Đường Đồ Cổ :

- Bob Andy! - Thím gầm lên - Ba cháu muốn gặp cháu. Cả Peter nữa. Khẩn.

Chương 3 : Phòng bí mật

Ba bạn lần lượt lao xuống cái ống rộng dẫn vào bộ tham mưu qua một cánh cửa sập. Đó là ngã đi thường dùng nhất, nên để bò cho dễ, ba cậu có lót thảm cũ.

Mềm dẻo như ba con lươn, ba thám tử chui ra khỏi đường hầm vào xưởng sửa chữa, rồi một lát sau ra được ngoài trời, trước cửa Thiên Đường Đồ Cổ.

Mathilda Jones đang chờ ở đó. Một người đàn ông cao có ria mép nâu và ánh mắt tinh nghịch, đứng cạnh thím Mathilda, đó là ba của Bob.

- Nhanh lên con ời. - Ông nói với con trai - Thanh tra Reynolds muốn gặp con. Cả cháu nữa, Peter à.

Peter vừa cảm thấy hơi lo vừa cảm thấy mình quan trọng. Hannibal xen vào :

- Thưa bác, cháu đi luôn được không ạ? Dù sao, cả ba đứa tụi cháu là một êkíp với nhau.

- Nếu cháu thích. - Ông Andy mỉm cười nói - Nhưng các cháu phải đi nhanh lên. Thanh tra Reynolds đang chờ trong xe để dẫn chúng ta đi đến một nơi nào đó.

Đúng vậy, một chiếc xe to đen trắng, đang đậu trước cổng thanh tra Reynolds, một người đàn ông mập hói đầu, đang ngồi ở tay lái. Trông ông có vẻ không vui lắm.

- Anh Bill ơi, nhanh lên đi chứ - Thanh tra nói với ông Andy - Anh còn nhớ tôi dặn như thế nào rồi chứ, phải thật kín đáo! Anh là hàng xóm, là một người tử tế, tôi mới tin anh.

- Anh nghĩ như vậy là đúng. - Ba của Bob nói - Đây, trong khi anh chở chúng tôi đến lâu đài Green, có thể con trai tôi sẽ kể lại cho anh nghe những gì nó đã thấy tối hôm qua?

- Sáng kiến hay đấy. - Thanh tra nói - Kể đi cháu. Một số người có mặt tại đó đã kể cho chú nghe rồi, cháu cũng nói đi.

Khi nghe bản tường thuật của Bob, thanh tra Reynolds cắn môi liên tục.

- Phải! - Ông nói - Đúng là những gì họ thấy. Vậy mà, bất chấp số lời chứng khớp nhau, tôi vẫn nghĩ không thể nào sự việc đã diễn ra như thế được. Tuy nhiên...

Thanh tra ngưng nói, nhưng ông Andy, là một nhà báo tài ba, đoán ra điều mà thanh tra định nói.

- Anh Sam à, - Ông Andy nói khẽ - nếu tôi không lầm thì chính anh cũng đã nhìn thấy con ma.

- Phải, - Thanh tra Reynolds thở dài thừa nhận - ở nghĩa địa. Nó đứng gần mộ của Mathias Green. Và anh có tưởng tượng là trong khi tôi nhìn nó, thì con ma mặc dịch ấy đã chui hẳn xuống dưới đất!

Peterr, Bob và Hannibal gần như run lên vì kích động. Ông Andy bình tĩnh nhận xét :

- Hay lắm, anh Sam à. Tôi sẽ viết một bài rất hay cho số báo tối nay.

- A! Không được! - Thanh tra phẫn nộ - Anh hãy coi như tôi không có nói gì cho anh nghe hết. Còn các cháu chú quên là các cháu có ở đây, im lặng nhé?

- Thừa chú thanh tra, tụi cháu sẽ im lặng như nắm mồ. - Hannibal hứa.

- Tóm lại, - Thanh tra nói tiếp - thằng bù nhìn xanh xanh đã được nhìn thấy bởi hai tài xế xe tải, một bà già, một bảo vệ đêm, chính tôi và hai người của tôi, hai cháu.

- Là chín người tất cả, anh Sam à. - Ông Andy nói.

- Chín, cộng thêm sáu người tham quan lâu đài. Mười lăm người hoàn toàn bình thường khẳng định là đã nhìn thấy một con ma!

- Thừa chú thanh tra - Hannibal hỏi - trong lâu đài có sáu hay bảy người ạ? Peter và Bob không thống nhất được với nhau.

- Chú không biết - Ông Reynolds lăm bầm - Bốn trong số họ đã trình diện để kể lại các sự kiện. Ba người nói rằng nhóm gồm sáu người; người cuối cùng đếm được bảy. Chú không tìm ra được mấy người khác. Chắc là họ muốn tránh tai tiếng. Dù sao chúng ta đã có mười lăm hoặc mười sáu nhân chứng: chẳng lẽ tất cả đều bị hoa mắt! Chú rất muốn sao cho đây là một trò đùa; nhưng làm sao tin vào một trò đùa được, khi mà chính mắt chú đã nhìn thấy con ma chui xuống nắm mồ?

Xe đang chạy vào một lối đi phủ đầy cỏ dại và có bóng cây che mát. Ở phía cuối nhìn thấy lâu đài vẫn còn giữ được vẻ uy nghi, mặc dù một phần bên hông đã bị đập phá. Hai công an đang đứng canh trước cửa; một người đàn ông mặc complet nâu đang chờ bên cạnh.

- Chắc là nhà báo nữa - Thanh tra Reynolds vừa càu nhàu vừa bước xuống xe.

Kẻ lạ bước về phía ông. Anh ăn nói lưu loát và có giọng dễ nghe.

- Thừa thanh tra - Anh nói - tôi đang chờ anh tới đây. Tại sao người chủ của anh không cho phép tôi vào nhà của thân chủ tôi?

- Thân chủ anh à? - Ông Reynolds ngạc nhiên hỏi - Trước hết anh là ai đã?

- Tên tôi là Harold Carlson, tôi vừa là người bà con xa vừa là luật sư của bà Lydia Green, chủ nhân hợp pháp của tòa lâu đài, bà Lydia Green đã cử tôi làm đại diện cho quyền lợi của bà. Ngay khi đọc báo xong tôi đã từ San Francisco đến đây bằng máy bay. Tôi đã thuê một chiếc xe tại sân bay để đến đây xem chuyện gì đã xảy ra. Câu chuyện này nghe hoàn toàn điên rồ.

- Rất đúng! - Ông Reynolds làm bầm - Anh Carlson à, tôi rất vui được gặp anh. Nếu anh không tự đến, có lẽ tôi đã cho mời anh đến. Người của tôi đứng đây đuổi những kẻ hiếu kỳ. Nhưng bây giờ, chúng ta sẽ vào nhà xem. Cùng đi với tôi, có hai cậu con trai đã chứng kiến các sự kiện và hai cháu sẽ chỉ cho ta biết những nơi mà... hiện tượng xảy ra.

Sau khi giới thiệu những người đi cùng, thanh tra bước trước vào nhà, bỏ lại hai công an canh gác. Bên trong, tại những căn nhà rộng lớn tối tăm, cảm giác kỳ lạ của tối hôm qua vẫn còn. Bob và Peter chỉ cho thanh tra Reynolds chỗ cả nhóm đứng và chỗ cái bóng xanh xuất hiện.

Chính Peter leo lên thang lầu trước

- Bob có sáng kiến tìm dấu chân trước, - Peter nói rõ - nhưng không có.

- Ba khen con có sáng kiến hay, con trai à. - Ông Andy vỗ vai Bob nói.

- Con ma đi học theo hành lang này - Peter nói tiếp - rồi đi xuyên qua bức tường này. Sau đó, nó biến mất.

- Xuyên qua tường, xuyên qua tường - Thanh tra Reynokds cầu nhàu.

Harold Carlson lắc đầu :

- Tôi không hiểu gì hết - Ông thú nhận - Tất nhiên, người ta luôn nói ngôi nhà này có ma... Phần tôi, tôi chưa bao giờ tin. Nhưng bây giờ... thì tôi cũng không biết nữa.

- Anh Carlson - Thanh tra hỏi - anh có biết sau bức tường này có gì không?

- Tôi không hề biết - Carlson trả lời - Anh nghĩ có gì?

- Chúng ta sẽ thấy - Thanh tra Reynolds nói - Tôi rất mừng là có thể tiến hành tìm kiếm khi anh đang có mặt tại đây. Sáng nay một công nhân đập phá đang lột mấy tấm thạch cao phủ bên ngoài, thì nhìn thấy một cái gì đó. Anh đã ngưng công việc ngay và gọi điện thoại cho tôi.

- Thấy một cái gì đó? Ý anh nói sao? - Carlson nhú mày hỏi.

- Chính anh cũng không biết. Nhưng theo anh ta, có một căn phòng bí mật giữa tường ngoài và tường này. Bây giờ, chúng ta sẽ kiểm tra.

- Phòng bí mật hả? - Carlson vừa ngạc nhiên hỏi vừa liếc nhìn ông Andy đang ghi chép lia lịa. Nhưng đâu có ai trong gia đình nói về phòng bí mật bao giờ...

Đúng lúc đó, hai công an đến, một cầm rìu, một cầm cuốc. Ba thám tử không nén nổi cơn kích động.

- Làm đi, hai anh hãy phá giúp cái này - Thanh tra Reynolds ra lệnh - Đúng như anh muốn, phải không anh Carlson?

- Tất nhiên - Người từ San Francisco đến nói - Trước sau gì ngôi nhà này cũng sẽ bị đập.

Hai công an mạnh mẽ tấn công bức tường. Hai anh nhanh chóng mở được cái lỗ. Rõ ràng, phía sau vách tường, có một khoảng trống khá lớn nhưng hoàn toàn tối tăm. Khi lỗ đủ lớn để cho một người chui qua, thanh tra Reynolds đến gần, dùng đèn pin chiếu vào.

- Trời đất - Ông la lên

Ông vội vàng chui vào đó, bước theo sau là ông Carlson, rồi ông Andy và ba thám tử trẻ.

Tất cả vào một căn phòng nhỏ. Có một luồng sáng yếu ớt rơi xuống từ một khe nứt do công nhân đập phá làm.

Ngay giữa căn phòng, trên cái kệ bằng gỗ bóng, có một chiếc hòm bằng gỗ chạm khắc tuyệt đẹp.

Hòm mở.

Ba cậu, lên giữa đám người lớn, nhìn vào trong hòm và nín thở.

Có một bộ xương nằm trong hòm, bộ xương mặc một chiếc áo dài đã mục nát, nhưng rõ ràng trước kia nó rất lộng lẫy.

Im lặng ngự trị một hồi. Rồi Harold Carlson nói :

- Nhìn kìa. Có tấm bảng gắn vàng vít trên hòm.

Rồi anh đọc :

**VỢ YÊU QUÝ
CỦA MATHIAS GREEN
HÃY AN NGHỈ!**

- Cô gái người Hoa... - Ông Reynolds nói khẽ.

- Người ta tưởng cô gái đã bỏ trốn sau cái chết của Mathies Green! - Ông Andy nói.

- Chắc chắn là cô ấy - Ông Carlson nói - Nhưng nhìn này: đây là một vật mà tôi phải lấy, nhân danh gia đình.

- Ông thọc tay vào hòm. Ba thám tử trẻ không nhìn thấy ông làm gì, vì bị người lớn chắn mất tầm nhìn, nhưng một lúc sau, một xâu chuỗi ngọc trai xám, màu đục, xuất hiện.

- Đây có lẽ là những hạt ngọc trai thần, mà theo truyền thuyết, ông Mathias đã lấy cắp của một ông quan người Hoa - Harold Carlson giải thích - Chính vì xâu chuỗi này, mà ông ta đã phải rời Trung Hoa để đến đây trốn. Chuỗi ngọc này vô giá. Gia đình cứ tưởng là vợ ông Mathias đã mang xâu chuỗi đi theo, và coi như mất luôn.

- Thật ra, mấy hạt ngọc trai này chưa hề rời khỏi nơi đây! - Ông Reynold nói.

- Cô vợ người Hoa cũng vậy! - Ba của Bob nói.

Chương 4 : Bức thông điệp bất ngờ

Ngày hôm sau, ở bộ tham mưu, Peter đang bận cắt những tấm hình và những bài báo có liên quan đến con ma xanh, trong khi Bob dán vào sổ. Tuy hết sức cố gắng để cho ông Reynolds vui, ông Andy vẫn không ngăn cản được giới báo chí chụp lấy câu chuyện kỳ lạ này.

Có thể từ từ người ta sẽ quên con ma, nhưng việc phát hiện căn phòng bí mật, bộ xương và xâu chuỗi đủ để gây một sự an toàn đủ để gây một sự ồn ào trong dân chúng một thời gian dài.

Nhiều nhà báo kể lại tiểu sử trong Mathias Green, đã từng là một thuyền trưởng gan dạ, không sợ bão táp, một nhà buôn bán giỏi giang, luôn lao vào những cuộc vụ làm ăn phức tạp tại Trung Quốc.

Ngoài ra, Mathias Green còn là bạn thân của nhiều ông quan Mãn Châu, ông được tặng những món quà cực kỳ sang trọng. Nhưng xâu chuỗi thần không phải của ông: ông đã ăn cắp chuỗi trước khi trốn khỏi Trung Quốc, mang theo cô vợ trẻ. Suốt phần đời còn lại ông cầm cung trong lâu đài.

Và tất cả những chuyện này đã xảy ra tại thành phố Rocky quê mình! - Bob kêu lên - Cậu có biết ba mình và thanh tra Reynolds suy ra điều gì không?

Có tiếng kim loại làm cho Bob ngưng nói. Có ai đang đẩy tấm lưới động đây vào đường hầm ở đầu bên kia. Sau đó nghe nhiều tiếng sột soạt, rồi cuối cùng sau những tiếng gõ vào cửa sập đúng theo mật mã, cậu Hannibal mập xuất hiện. Hannibal đang toát mồ hôi.

- Trời nóng nực quá! - Hannibal nhận xét.

Rồi cậu nói thêm :

- Mình vừa mới suy nghĩ.

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, Babal ơi - Peter khuyên - Cậu đã nóng rồi. Suy nghĩ riết, lỗ bộ óc tuyệt vời của cậu bốc cháy mất và cậu sẽ trở thành một người bình thường như bọn mình đấy!

Bob thích thú cười khúc khích. Peter rất tự hào có được một người bạn thông minh như Hannibal, nhưng không bao giờ bỏ qua cơ hội trêu chọc bạn. Điều này không hề làm phiền Hannibal.

- Phải - Thám tử trưởng nói tiếp - mình vừa mới suy nghĩ và suy ra điều có lẽ đã xảy ra ở lâu đài Green.

- Không cần phí thời gian - Bob nói - Ba mình và thanh tra Reynolds đã suy ra tất cả rồi.

Hannibal ngồi vào ghế bành của mình, phía sau bàn làm việc xưa kia bị hư hỏng nhiều trong một vụ hỏa hoạn, và tiếp tục nói, không thêm chú ý đến sự suy luận của người lớn.

- Trước hết - Cậu nói - hiển nhiên là lâu đài Green...

- Ba mình và thanh tra Reynolds - Bob nói tiếp, nhất định muốn báo cho hai bạn biết về thông tin mật mà cậu nghe được - nghĩ rằng có lẽ bà Green chết do bệnh. Khi ấy, chồng bà, vì không muốn xa vợ, đã cho bà vào cái hòm tuyệt đẹp kia. Ông đặt hòm vào phòng mật, rồi sau đó xây tường kín lại. Như vậy ông có cảm giác rằng vợ vẫn bên cạnh ông. Chúng ta không biết sự việc đó kéo dài bao lâu. Nhưng vào một ngày nào đó, ông Mathias bị té xuống thang lầu và gãy cổ. Khi thấy ông chết, gia nhân hoảng sợ. Họ bỏ trốn. Chắc là một số trốn vào khu phố Tàu ở San Francisco. Có thể một số khác quay về Trung Quốc. Có lẽ là một số đã nhập vào Hoa Kỳ bất hợp pháp. Dù sao, vào thời đó, người Hoa không bao giờ cung cấp thông tin cho công an, nên không tìm ra được đám gia nhân chạy trốn. Chị dâu của ông Green, là người được thừa hưởng gia tài của ông, đã dùng tiền để mua một trại chồn nhỏ gần San Francisco, ở thung lũng Greenland. Bà chưa bao giờ đến đây, con gái bà, cô Lydia Green, giờ là chủ trại nhỏ, cũng vậy. Người ta không biết tại sao gia đình lại bỏ hoang lâu đài. Nhưng năm nay, cô Green đã chịu bán cho một nhà thầu xây dựng.

- Khi công nhân bắt đầu đập phá, - Peter xen vào - thì con ma của ông Mathias Green giận giữ lên. Lúc ấy, bọn mình đã nghe nó hét. Sau đó ma đi thăm vợ lần cuối cùng, rồi biến mất.

Hannibal có vẻ hơi giận. Suy luận của ông Reynolds và ông Andy gần giống với suy luận của cậu.

- Cậu khẳng định rằng đó là một con ma.- Hannibal nói hơi cục cằn với Peter - Hơn nữa, là ma của ông Mathias Green?

- Bởi vì mình đã thấy nó - Peter đáp - Đó là con ma thật nhất mà nó từng nhìn thấy! Cũng có thể mình không rành lắm.

- Tất nhiên là Peter không rành về ma và con ma của ông Green là con ma đầu tiên mà Peter nhìn thấy, nhưng cậu đâu thêm chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt đó!

- Nếu không phải ma, thì là gì? - Bob hỏi - Babal à, nếu cậu nghĩ ra một giải pháp khác, thì mình dám cá thanh tra Reynolds sẽ tặng cậu một phần thưởng.

- Tại sao vậy? - Hannibal hỏi.

- Đúng! - Peter kêu - Cậu hãy nói cho bọn mình nghe xem cậu nghĩ gì nào.

- Thanh tra Reynolds - Bob nói với vẻ quan trọng - đã tuyên bố với bọn mình rằng chính chú ấy đã nhìn thấy ma. Nhưng chú ấy không muốn bị quê khi nói ra một cách chính thức. Chú ấy không thể ra lệnh cho người mình đi bắt một con ma... nhưng, nếu có một ai đó chứng minh được rằng đây không phải là ma thật, thì mọi chuyện sẽ trở nên bình thường và công an sẽ có thể hành động.

- Hừm! Hừm! - Hannibal bình tâm lại nói - Dường như chúng ta đang nắm một vụ hay đấy. Thật ra, chúng ta có thể lo điều tra, chỉ để giúp thanh tra thôi.

- Ê! Ê! - Peter phản đối - Ma xanh hả? Mình không thích đâu.

- Khẩu hiệu của bọn mình - Bob nhận xét - là “điều tra đủ loại”. Tại sao ma xanh lại là ngoại lệ? Mà mình rất muốn kiểm tra những gì mình đã tận mắt nhìn thấy. Nhưng Babal à, làm thế nào cậu muốn bọn mình tóm được một sinh vật siêu tự nhiên.

- Trước hết ta phải có phương pháp - Thám tử trưởng trả lời - Cậu hãy cho mình biết tối hôm qua có ai nhìn thấy con ma nữa không?

- Không - Bob trả lời - thanh tra Reynolds nói cho ba mình là không có ai báo hết.

- Ba cậu có phỏng vấn những người thấy ma tối hôm kia không?

- Ba mình có đi gặp họ cùng với thanh tra, nhưng chỉ tìm được có bốn người: người cao, người có chó và hai người kia. Lời chứng của họ khớp với bọn mình.

- Còn hai hay ba người còn lại?

- Ba mình nghĩ rằng sợ họ bị quê. Nếu thừa nhận đã nhìn thấy ma, họ sẽ bị người ta cười. Dù sao, thì không ai nhận dạng được họ.

- Tại sao tự nhiên cả đám người này lại đi tham quan lâu đài vào ban đêm?

- Dường như có hai người đi đường gặp một số trong đám người này và đề nghị đi xem lâu đài dưới ánh trăng, trước khi nó đập phá hoàn toàn. Tối hôm đó đẹp trời, nên tất cả những người lảng giềng ra hóng mát đều nhận lời. Khi quay ngược lại lối đi, họ đã nghe tiếng hét. Tiếp theo, thì cậu biết rồi.

- Công việc đập phá có tiếp tục không?

- Tam thời thì được hoãn lại - Bob nói- Thanh tra đang cho lục soát ngôi nhà xem có phòng bí mật nào khác nữa không, nhưng không có kết quả gì. Nghe nói nhà thầu định chia khu đất thành lô, bây giờ lại phân vân: không ai muốn đến ở một chỗ có ma.

Hannibal suy nghĩ một hồi.

- Bây giờ - Hannibal nói - ta nên nghe cuộn băng của Bob lại một lần nữa.

Lưu trữ viên bấm nút cho băng chạy. Một lần nữa, tiếng hét khủng khiếp lại vang lên. sau đó đến phần nói chuyện giữa đám người. Hannibal nhíu mày lắng nghe.

- Có một suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu, mà mình chưa nắm được - Hannibal nói - Mình nghe tiếng chó sủa. Loại chó gì vậy?

- Điều đó đâu quan trọng gì đâu. - Peter đáp.

- Tất cả đều có tầm quan trọng. - Hannibal trịnh trọng tuyên bố.

- Giống chó nhỏ lông cứng - Bob trả lời - Cậu có kết luận được gì không hả Babal?

Babal đành phải thú nhận mình không kết luận được gì hết. Ba thám tử nghe lại cuộn băng nhiều lần liên tiếp. Thám tử nghe lại cuộn băng nhiều lần liên tiếp. Thám tử trưởng không nắm bắt được những suy luận đang luẩn quẩn trong đầu. Cuối cùng, ba cậu cất máy ghi âm và bắt đầu nghiên cứu từng bài báo một.

- Rõ ràng là con ma này dọn nhà đi chỗ khác rồi - Peter hài lòng ra mặt nói - Vì người ta đòi đập nhà nó, thì nó đi tìm chỗ khác ở. Hợp lô gíc thôi.

Hannibal định trả lời thì điện thoại reng.

Thám tử trưởng nhắc máy.

- Alô! - Cậu nói

Bộ khuếch âm gắn vào điện thoại cho phép bất cứ ai ngồi trong bộ tham mưu theo dõi cuộc nói chuyện.

- Điện thoại liên tỉnh, - Giọng của nhân viên tổng đài - cho anh Bob Andy.

Ba cậu ngạc nhiên nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên có một thám tử nhận được cú điện thoại liên tỉnh.

Bob cầm ống nghe.

- Alô! - Cậu nói - Bob Andy nghe đây.

- Chào Bob! - Giọng của một phụ nữ, rõ ràng là rất lớn tuổi nhưng còn minh mẫn, vang lên - Lydia Green, gọi từ Greenland đây. Lydia Green! Cháu của ông Mathias Green.

- Dạ, thưa cô, cháu nghe đây ạ! - Lưu trữ viên nói nhỏ.

- Cô muốn nhờ cháu giúp đỡ - Bà già nói - cháu và Peter Crentch, bạn cháu có thể đến Greenland gặp cô được không?

- Đến Greenland à? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Phải, đó là chỗ cô ở. Cô cần nói chuyện nhiều với cháu. cháu biết không, vấn đề là ông của cô. Bóng ma của ông đã hiện về chỗ cô cách đây hai đêm, và cô muốn nghe các cháu kể lại. Cháu hiểu không... - Giọng nói bà Greenland đột ngột rung lên - ... ông đã chuyển về Greenland. Tối hôm qua... tối hôm qua ông ở trong phòng cô!

Chương 5 : Ma hiện hình lần nữa

Bob nhìn Hannibal. Hannibal gật đầu.

- Thưa cô, nếu cha mẹ cho phép, tụi cháu sẽ rất vui được đến thăm cô ạ! - Bob trả lời.

- Ồ! Cô rất vui! - Bà già nói và thở phào nhẹ nhõm - Cách đây không lâu, cô đã gọi điện nói chuyện với ba mẹ các cháu và cô không nghĩ là có vấn đề gì về phía họ. Greenland là một nơi thích lắm. Cháu của cô là Charles Chang Green sẽ đi chơi với các cháu. Charles đã sống gần như suốt đời ở Trung Quốc.

Mọi thủ tục được giải quyết nhanh chóng. Tối hôm nay, Bob và Peter sẽ lấy vé máy bay đi San Francisco lúc sáu giờ; sẽ có xe hơi đến rước hai cậu tại sân bay về Greenland.

- Ôi! - Bob kêu lên sau khi gác máy xuống - Thấy ma, lời lắm! Này Babal, cô không mời cậu! Như vậy không công bằng!

- Hoàn toàn bình thường - Hannibal đáp, cố giấu đi nỗi thất vọng - Các cậu mới thấy ma, mình có thấy đâu. Mà mình cũng không đi được: ngày mai chú thím mình đi San Diego mua quân nhu thừa của hải quân, vì vậy mình phải ở lại giữ nhà.

- Nhưng dù sao bọn mình là một ê kíp với nhau - Peter phản đối - Tách ra như vậy là không công bằng, nhất là có ma đi dạo...

Hannibal bấu môi.

- Theo một nghĩa nào đó - Hannibal nói khẽ - mình thấy sự việc biến chuyển thuận lợi. Vì con ma đã dời nhà đến Greenland ở, nên các cậu có thể điều tra giúp thanh tra Reynolds tại đó, trong khi tại đây mình sẽ tiến hành những điều tra khác! Đó là ưu điểm của tổ chức phân chia thành nhóm.

Những gì Hannibal nói cũng có lý, nên tất cả thống nhất như vậy. Peter và Bob trở về nhà. Mẹ hai cậu đã xếp xong hành lý cho con, hai cậu chỉ bỏ thêm đèn pin và những viên pin có riêng của mình: xanh lá cho Bob, xanh dương cho Peter.

Bà Andy lái xe chở hai cậu ra phi trường Los Angeles, và Hannibal cũng đưa hai bạn ra máy bay.

- Bob, cậu có trách nhiệm báo cáo về cho mình qua điện thoại về sự tiến triển của vụ này. Tiền của nhóm trong quỹ sẽ cho phép chúng ta thanh toán những cuộc gọi liên tỉnh này. Nếu con ma ló mặt thì mình sẽ sắp xếp đến ngay với các cậu.

Bà Andy hôn con trai.

- Con nhớ - Bà dặn dò con - là phải cư xử thật lễ phép. Mẹ rất vui là con có thể giúp được bà Lydia Green, bà ấy được coi là một người đàn ông hoàng. Mẹ cũng hy vọng là con đi chơi vui.

Một lúc máy bay cất cánh về phía bắc. Sau khi bay một tiếng, và ăn một bữa nhẹ trên máy bay, Bob và Peter lại thấy mặt đất hiện ra.

Tại phi trường San Francisco, một cậu thấp hơn Peter một chút, nhưng vai vuông hơn, đang chờ hai cậu. Cậu có khuôn mặt của người Mỹ rõ rệt, nhưng hai mắt hơi xếch lên một chút, như người châu Á.

- Tên mình là Charles Green - Cậu tự giới thiệu - nhưng bạn bè gọi mình là Chang.

Sau khi lấy hành lý, Bob và Peter bước vào một bãi đậu xe rất lớn. Chang dẫn hai cậu đến một chiếc tải nhỏ; có một thanh niên người Mê-hi-cô đang ngồi ở tay lái.

- Anh Pedro ời - Chang nói - đây là khách của chúng ta: Peter Crentch và Bob Andy. Hai bạn đã ăn tối trên máy rồi, nên ta có thể chạy thẳng về Greenland.

- Vâng, thưa senior Chang - Pedro trả lời.

Pedro bỏ hành lý ra phía sau và trở về chỗ ngồi ở tay lái. Các cậu ngồi ở ghế sau, có đủ chỗ cho cả ba. Pedro khởi động máy.

Suốt dọc đường, Bob và Peter vừa nói chuyện với Chang, vừa ngắm quang cảnh. Hai cậu hơi tiếc nhận thấy rằng xe không chạy qua trung tâm San Francisco, xe đi vòng qua thành phố và chạy trong khu vực những ngọn đồi tạo thành vùng quê xung quanh thành phố.

- Đây là đường tốt nhất để đi đến trại nho Greenland - Chang giải thích - Cô mình quản lý vườn nho. Cô coi như vườn nho là của mình. Nhưng tất nhiên là mình không có ý định lấy lại của cô, cả khi mình đủ tuổi trưởng thành.

Hai cậu thăm tử không biết cậu bạn mới này, hóa ra là cháu của ông Mathias Green. Chang kể lại câu chuyện của mình.

Trước khi cưới cô công chúa người Hoa, ông Mathias từng có một người vợ Mỹ du hành theo chồng và sinh cho ông một đứa con trai. Ít lâu sau, bà chết do bị mắc bệnh ở châu Á.

Mathia, không muốn vương bận đứa nhỏ, đã đưa con vào học nội trú ở trường truyền giáo Mỹ, ở Hồng Công.

Một thời gian sau, ông Mathias bị rắc rối nghiêm trọng lúc cướp xâu chuỗi thần và hấp tấp rời khỏi Trung Quốc, dẫn theo cô vợ mới, cô công chúa. Con trai ông ở lại Hồng Công.

Khi lớn lên; Elie Green trở thành bác sĩ và mục sư; ông ở lại Trung Quốc và cưới một cô gái Hoa. Từ cuộc hôn nhân này, một đứa trẻ sinh ra, Thomas, cũng được giao cho trường truyền giáo, vì cha mẹ chết sớm do bệnh sốt vàng, ít lâu sau khi đứa bé ra đời. Thomas, cha của Chang, lớn lên tại Trung Quốc, cũng trở thành bác sĩ và lấy vợ người Anh. Nhưng hạnh phúc của họ không kéo dài được bao lâu: nước sông Hoàng Hà dâng lên cao cuốn đi chiếc tàu du hành, và hai người chết đuối.

Khi kể đến đoạn, Chang dừng lại một lúc. Bob và Peter nhận thấy Chang đang cố giấu đi nỗi xúc động.

- Mình chỉ biết tên của ba mẹ mình. Có một thầy giáo quan tâm đến mình và sau khi kiểm tra kỹ, thầy thông báo cho mình biết rằng mình tên là Green. Thầy liên lạc với cô Lydia. Sau đó cô yêu cầu mình đến đây. Từ đó, mình sống với cô. Cô rất tốt với mình và mình muốn giúp cô. Mà Chúa biết bây giờ cô cần giúp đỡ như thế nào! Chú Harold đã làm tất cả những gì có thể được.

Bob định đưa ra một câu hỏi, nhưng ngày hôm nay có quá lắm sự kiện đến nỗi, trước khi kịp mở miệng ra, Bob đã ngủ mất.

Bob giật mình thức dậy. Mặt trời đã lặn mất. Xe vừa mới dừng lại trước một ngôi nhà rộng lớn bằng đá và gỗ, xung quanh là những ngọn núi rất dốc.

- Tới rồi - Peter thông báo - Dậy đi Bob ời.

Bob nén một cái ngáp dài và bước xuống xe.

Chang dẫn đường leo lên một cầu thang gỗ dẫn vào cửa chính ngôi nhà.

- Chúc mừng hai bạn đã đến Grennland! - Chang nói - Cô mình đã chọn cái tên này. Cô nghĩ

đặt dòng họ Green phải tên là Greenland mới hợp lý. Bây giờ cả thung lũng cũng mang tên này.

Ba cậu bước vào một phòng rộng lớn, tường được phủ thạch cao từ trên xuống dưới. Một bà già, người mảnh dẻ nhưng rất đáng kính, bước về phía khách.

- Chào các cháu - Bà nói - Cô rất vui được gặp các cháu. Các cháu đi đường có mệt không?

Hai thám tử khẳng định là không sao hết. Sau đó, bà dẫn tất cả sang phòng ăn ngay.

- Cô chắc chắn các cháu đói bụng - Bà tuyên bố - Có thể các cháu đã ăn tối trên máy bay rồi, nhưng các cháu vẫn đói. Thanh niên luôn luôn đói bụng, ai cũng biết mà. Các cháu đi ăn tối với Chang đi, như vậy các cháu sẽ làm quen với nhau. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện. Ngày hôm nay cực quá, cô rất mệt và cô muốn ngủ sớm.

Bà gõ vào một cái chiêng bằng đồng, và một bà già người Hoa bước vào.

- Bà Li à - Bà Green nói - bà có thể dọn ăn cho ba cậu này được rồi. Chắc chắn Chang sẽ thích thú được ăn lần hai.

- Chắc. Con trai luôn đói. Tôi sẽ nuôi con trai tốt - Bà già người Hoa nói rồi đi lấy các đĩa thức ăn.

Một người đàn ông bước vào, mà hai cậu nhận ra ngay là Harold Carlson. Ông có vẻ lo lắng.

- Chào các cậu! - Ông nói với giọng trong trẻo và dễ chịu - Hôm qua chúng ta đã gặp nhau trong một tình huống khá kỳ lạ. Tôi thấy câu chuyện này thật là kỳ quặc. Và không chỉ tôi thấy thế.

- Peter và Bob, cô chúc các cháu ngủ ngon - Bà Green nói - Harold, cậu giúp tôi lên phòng nhé?

- Tất nhiên, thưa dì Lydia.

Ông Carlson đưa tay dìu bà Green đi. Cả hai bà cùng bước ra khỏi phòng. Chang bật đèn lên.

- Ở thung lũng này, trời tối đột ngột lắm - Chang nhận xét - Ở ngoài trời gần như tối hẳn rồi. Ta hãy ngồi vào bàn và nói chuyện. Các cậu hãy đặt những câu hỏi nào mà các cậu muốn đi.

- Không có thời gian nói và đặt đâu - bà Li vừa mới bước vào can thiệp - Con trai phải ăn nhiều mới mau lớn.

Bà đẩy trước mặt một cái bàn có bánh xe lăn trên đó chất đầy những đĩa thịt nguội, xúc xích, xà lách, khoai tây, dưa chuột muối v.v...

Khi nhìn thấy thức ăn như vậy, Bob mới nhận ra mình đang đói đến mức nào. Bob bước nhanh về phía bàn ăn...

Nhưng một sự kiện bất ngờ ngăn cản không cho Bob ăn ngay.

Ba cậu định ngồi vào bàn ăn thì một tiếng thét vang lên. Tiếng la xuất phát từ lầu một. Tiếp theo là một sự im lặng đầy đe dọa.

- Cô Lydia la! Mình lên xem - Chang nói và lao ra cầu thang. Bob, Peter, bà Li và một vài gia nhân khác vừa mới xuất hiện cũng bước theo.

Cầu thang dẫn đến một hành lang. Cuối hành lang có một cánh cửa mở. Đèn sáng trong phòng bà Green. Bà già đang nằm trên giường. Harold Carlson đang cúi xuống bà, xoa bóp cổ tay bà, và lo lắng hỏi :

- Dì Lydia, dì Lydia ơi, dì có nghe không?

Khi nhìn người mới đến, ông ra lệnh :

- Bà Li ơi, bà đi lấy muối amôni cho bà chủ đi.

Bà già người Hoa chạy vào nhà tắm, khi trở ra mang một cái lọ nhỏ đặt dưới mũi bà Green.

Một hồi sau, bà già run toàn thân và tỉnh lại.

- Xin lỗi - Bà nói - Chắc là tôi la rồi ngất đi. Thật là ngốc. Đây là lần đầu tiên tôi bị thế.

- Chuyện gì đã xảy ra? - Chang lo lắng hỏi - Thưa cô Lyia, tại sao cô la?

- Cô đã nhìn thấy con ma lần nữa - Bà Green nói, cố làm cho giọng không run - Cô vừa mới chúc Harold ngủ ngon và bước vào phòng. Cô chưa bật đèn. Cô nhìn về hướng này. - Bà chỉ một chỗ thụt vào, bên cửa sổ.

- Con ma đứng ở đó, thấy rất rõ. Nó nhìn cô bằng ánh mắt khủng khiếp lắm, y như lửa. Nó mặc áo dài xanh, như ông Mathias hay mặc. Tuy gương mặt bị phủ như một lớp sương mù, nhưng cô chắc chắn là ông.

Bà hạ giọng xuống.

- Ông giận cô. Cô biết. Cách đây nhiều năm mẹ cô đã hứa với ông rằng, sau khi ông chết, lâu đài Rocky sẽ đóng cửa mãi mãi. Cả lâu đài lẫn đất xay lâu không được bán đi hay sửa đổi. Và cô đã không giữ đúng lời hứa này. Cô đã chịu bán ngôi nhà. Sự an nghỉ của công chúa quá cố đã bị quấy phá. Ông Mathias yêu vợ lắm. Ông sẽ không bao giờ tha thứ cho cô!

Chương 6 : Tình hình trở nên phức tạp hơn

Bà Green đã lên giường; sau khi được bà Li cho uống thuốc an thần. Các gia nhân khác quay xuống nhà bếp với mệnh lệnh không được kể cho ai nghe về chuyện đã xảy ra, nhưng sự phức tạp của họ với đề nghị này không chắc chắn lắm.

Ông Carlson dẫn ba cậu trở ra phòng ăn. Ông có vẻ rất xúc động.

- Thế còn chú? - Peter hỏi - Chú có thấy con ma không?

Ông Carlson lắc đầu.

- Tôi đưa dì Lydia về phòng. Lúc đó trời đã tối. Dì bước vào phòng một mình. Khi dì hét lên, thì tôi đã quay lưng lại rồi. Tôi quay lưng lại ngay. Cửa phòng dì còn hé mở. Tôi thấy đèn sáng lên. Chắc là lúc dì thấy con ma, tay gì đang đặt sẵn trên nút bấm đèn, và dì bấm theo bản năng. Tất nhiên là khi đèn sáng lên, không thể thấy ma nữa. Dì Lydia đưa tay lên miệng. Dì có vẻ khiếp sợ. Tôi chạy đến với dì. Đúng lúc đó, dì ngất xỉu và ngã vào tay tôi.

Ông dùng tay lau trán.

- Gia nhân sẽ bàn tán. - Ông nói nhỏ - Không có cách cản được họ. Ngay từ sáng mai, cả thành phố sẽ biết là Greenland có ma.

- Chú có sợ báo chí đăng bài về vụ này không? - Bob hỏi.

- Báo chí hả? Báo chí đã gây hại nhiều lắm rồi - Ông Carlson trả lời - Tôi lo sợ bọn nhân công. Dì Lydia đã nói cho các cháu qua điện thoại rằng tối hôm qua dì đã nhìn thấy ma trong phòng, đúng không?

Peter và Bob gật đầu.

- Thật ra không chỉ mình dì nhìn thấy ma, có hai hầu gái cũng nhìn thấy con ma đứng ngay giữa sân. Hai cô hoàn toàn khiếp hãi. Tôi đã thuyết phục hai cô là hai cô bị ảo giác, hay tôi nghĩ là đã thuyết phục được, nhưng hôm nay cả thung lũng chỉ nói về con ma từ Rocky đến Greenland.

- Và chú sợ nhân công không chịu làm việc ở một vườn nho có ma, phải không chú Harold? - Chang hỏi.

- Đúng! - Ông Carlson nhanh nhẹn nói - Con ma này sẽ làm cho chúng ta sạt nghiệp mất!

Rồi ông bình tĩnh nói tiếp :

- Nhưng ta không được làm phiền khách với vấn đề này. Các cậu có muốn xem kỹ hơn xâu chuỗi mà ta đã tìm thấy hôm qua không? - Ông hỏi hai cậu.

Bob và Peter phấn khởi đồng ý. Hôm qua hai cậu đã không kịp nhìn rõ vật ông Carlson tìm thấy.

Luật sư dẫn ba cậu đến phòng việc của ông, gồm một cái bàn viết, nhiều tập hồ sơ và một két sắt.

Ông Carlson quỳ xuống trước két sắt, quay số rồi mở két sắt ra. Ông lấy một hộp carton ra đặt trên bàn. Ông lấy xâu chuỗi để trên tấm giấy thấm màu xanh lá cây sẫm, các hạt ngọc trai nổi bật lên thật lộng lẫy.

Peter và Bob cúi xuống để nhìn cho rõ; Chang cũng bắt chước. Hạt ngọc trai to lớn, nhưng hình dáng không đều và có màu xám kỳ lạ hoàn toàn đục ngầu. Chúng hoàn toàn không giống các hạt chuỗi tròn, sáng bóng, có ánh hồng hồng, mà mẹ của Bob thường đeo.

- Chuỗi hạt có màu kỳ quá. - Peter nhận xét.

- Đúng. - Ông Carlson thừa nhận - Loại ngọc trai này xuất xứ từ một cái vịnh nhỏ ở Ấn Độ Dương; và thậm chí ở đó bây giờ cũng không còn nữa, nên giá trị chúng cao lắm. Người Phương Đông cho rằng ngọc trai màu này và hình dạng như vậy có một giá trị đặc biệt; họ cho là chúng có thần phép, tôi cũng chưa hiểu tại sao. Xâu chuỗi này trị giá ít nhất một trăm ngàn đô-la.

- Chú Harol ơi - Chang la lên - Vậy thì cô Lydia sẽ có khả năng trở nợ được và cứu vườn nho!

- Chưa chắc - Luật sư trả lời - Các cậu biết không hình như ông Mathias tặng vợ xâu chuỗi này. Nếu người thừa kế hợp pháp là người bà con gần nhất của bà chứ không phải người bà con gần nhất của ông Mathias.

- Nhưng bà đã bị gia đình từ chối mà! - Chang phản đối - Mà theo người ta biết, tất cả mấy người quý tộc Trung Quốc đã bị chết hồi cách mạng hết rồi.

- Có thể một số đã di cư ra nước ngoài - Ông Carlson đáp - Dù sao, tôi vừa mới nhận được thư của một luật sư người Hoa ở San Francisco khẳng định thân chủ ông có bà con với công chúa. Nên ông đòi xâu chuỗi, nghe nói thân chủ ông rất muốn có. Nói cách khác, thì sẽ phải kiện cáo, và nhiều năm sẽ trôi qua trước khi biết được xâu chuỗi phải thuộc về ai.

Chang sầm mặt lại. Cậu định nói một cái gì đó, thì có tiếng chân bước hấp tấp vang lên ngoài hành lang. Có người gõ cửa.

- Mời vào! - Ông Carlson kêu.

Cửa mở ra. Một người đàn ông trung niên vạm vỡ, da ngăm đen, mắt sắc sảo bước vào văn phòng. Hắn đang thở hổn hển và không thèm chú ý đến ba cậu.

- Thừa ông Carlson - Hắn nói - ba người Mê-hi-cô của ta mới nhìn thấy con ma gần nhà ép số một. Tất cả đang hoảng hốt lên.

- Trời ơi, khủng khiếp quá! Tôi đến ngay đây, anh Jensen à! - Ông Carlson la lên.

Ông Carlson bỏ xâu chuỗi trở vào két sắt, đẩy cửa lại, rồi cùng ba cậu vội vàng bước ra. Chiếc xe Jeep đang đậu trước thềm cửa. Tất cả leo lên trên; Bob buộc phải ngồi trên chân Peter. Jensen cầm lái, quay đầu xe tại chỗ, rồi chạy thật nhanh trong bóng tối.

Peter và Bob quá bận lo vịn cho chắc để không bị văng khỏi xe, đến nỗi, giả sử không có bóng tối, hai cậu cũng không thể ngắm phong cảnh được. Xe Jeep nảy lên trên những rãnh ngang và sống trâu cắt ngang con đường đất nện. Xe dừng lại đột ngột trước một tòa nhà; đèn pha chiếu sáng những bức tường bằng gạch nén trông mới tinh.

Tất cả nhảy xuống đất. Có mùi nho ép nồng bốc trong không khí.

- Chú Jensen là quản lý của chúng tôi - Chang giải thích cho bạn - Chú ấy điều khiển vườn nho và việc khai thác nho.

Viên quản lý tắt đèn pha. Đúng lúc đó, một thanh niên ăn mặc nghèo nàn bước tới.

- Sao, hả Henry? - Jensen hỏi với một giọng đầy hăm dọa - Sau khi tôi đi có còn thấy ma nữa không?

- Không thừa ông Jensen. Không thấy gì. - Anh thanh niên trả lời.

- Ba thằng Mê-hi-cô đâu? - Viên quản lý hỏi.

Henry dang hai tay ra hiệu không biết.

- Làm sao mà biết được? Chúng bỏ chạy nhanh lắm. Có lẽ bây giờ, chúng đang ngồi uống cà phê trong quán ở Greenland và kể cho mọi người nghe những gì chúng thấy.

- Đó chính là điều phải tránh - Jensen đáp - Đáng lẽ mày phải ngăn chúng lại.

- Em có cố gắng nói chuyện với chúng - Henry nói - Nhưng chúng sợ phát điên hết rồi.

- Nhưng chúng làm gì ở đây vào một giờ như thế này? Ông Carlson hỏi.

- Tôi có dặn chúng đến gặp tôi ở bồn ép nho - Jensen giải thích - Chúng đã nói về ma hơi nhiều quá, và tôi muốn gặp riêng chúng để nói chúng phải câm miệng nếu không muốn bị đuổi việc. Nhưng rất tiếc là tôi đã bị trễ, và trong khi chờ tôi, chúng tưởng là chúng đã nhìn thấy một cái gì đó. Nói về ma riết rồi, chúng tưởng là nhìn thấy ma thật: chắc chắn là như vậy. Tưởng tượng quá mức.

- Tưởng tượng hay không, thì sự việc cũng đã rồi - Ông Carlson nói - Tốt hơn hết là anh vào thị trấn nói chuyện và cố gắng trấn tĩnh bọn chúng lại theo khả năng anh.

- Được, thưa ông Carlson. Tôi đưa ông về nhà trước chứ?

- Tất nhiên. À mà...

Ông Carlson vỗ tay vào trán.

- Chết rồi! - Ông la lên - Chẳng nhớ xem tôi có khóa két sắt lại sau khi bỏ chuỗi vào không?

- Cháu không biết, chú Harold à. Lưng chú che két sắt mất, cháu không nhìn thấy gì hết.

- Cháu có thấy - Peter cố gắng nhớ lại rồi thông báo - Chú có đóng cửa lại, rồi xoay tay cầm...

- Đúng, đúng - Carlson ngắt lời - nhưng tôi có xóa sổ không?

Peter cố gằng tập trung trí nhớ.

- Hình như không. - Cuối cùng Peter nói.

- Tôi cũng có cảm giác như thế - Carlson nói - Tôi đã đi, bỏ xâu chuỗi thằn lằn lại trong một két sắt không khóa. Jensen, anh chở tôi về nhà ngay. Anh sẽ quay lại rước ba cậu này sau.

- Được. Chẳng, tôi để đèn lại cho cậu - Jensen nói, nhảy vào xe Jeep và nhét vào tay cậu bé một cái đèn pin công suất mạnh.

Xe rồ máy rồi biến mất trong bóng đêm.

- Trời ơi! - Bob kêu - Con ma này có mặt ở khắp nơi. Nhưng Chẳng à, cậu hãy giải thích cho bọn mình hiểu tại ai cũng sợ mọi người nói đến ma vậy.

Ba cậu đứng tập trung với nhau. Bóng đêm và im lặng bao bọc xung quanh, chỉ có tiếng côn trùng kêu.

- Bởi vì đã bắt đầu vào mùa hái nho rồi. - Chẳng trả lời - Phải hái và ép nho vào những ngày sắp tới. Nếu để chín quá thì rượu sẽ không ngon. Mà hái nho là công việc theo mùa, phần lớn nhân công của nhà mình không phải là người ở đây: có người Mỹ từ các bang khác, người Mê-hi-cô và người châu Á. Tất cả đều nghèo thất học và mê tín.

Ngay từ ngày đầu tiên, họ đã lo lắng khi hay tin con ma của một thành viên gia đình Green đã xuất hiện ở Rocky. Và bây giờ họ sẽ sợ hãi đến nỗi có thể họ sẽ bỏ việc. Nhà mình sẽ không tìm được những người hái nho khác, nên sẽ mất mùa. Đó sẽ là một thảm họa vì cô mình đã nợ ngập đầu.

- Úi chà, xui quá - Peter thông cảm nói - Bị sạt nghiệp do lỗi một con ma.

- Không - Chẳng tuyên bố - mình không tin điều đó. Linh hồn ông mình không thể nào muốn hại gia đình được. Chắc chắn là một con quỷ muốn phá hoại nhà mình.

Chẳng nói một cách tự tin đến nỗi Bob cũng muốn tin theo. Nhưng sau khi đã nhìn thấy cái bóng lơ mờ mặc áo liệm, phải chăng có thể còn nghi ngờ về việc ông già Mathias Green trở về

để nhát người sống?

Im lặng trở lại, đầy hồi hộp.

Rồi Bob nói :

- Nếu nhân công Mê-hi-cô đã thấy ma ở đây, thì bọn mình nên thử tìm lại nó.

- Mình... mình không nghĩ đây là một việc có ích. - Peter phản đối - Dù sao, bọn mình đã nhìn thấy con ma đó rồi mà. Cậu còn muốn gì nữa? Bắt tay nó à?

- Con ma không tấn công ai hết - Chang nhận xét - Bọn mình không có gì phải sợ nó hết. Bob nói đúng. Bọn mình phải vào xem chỗ ép nho. Có thể thần linh hay ác quỷ vẫn còn đó.

Ba bạn vừa đi vừa cố gắng nhìn trong bóng tối, nhưng chỉ thấy tòa nhà đen và đêm tối.

Lúc đó, có đèn pha đâm xuyên qua bóng tối, rồi xe jeep dừng lại cạnh ba cậu.

- Lên nhanh đi - Jensen ra lệnh - tôi sẽ đưa các cậu về nhà. Sau đó, tôi còn phải vào làng để ngăn chặn những rắc rối do ba tên Mê-hi-cô gây ra.

- Cám ơn chú Jensen. - Chang trả lời - Tụi cháu đi bộ được. Không đến hai kilômét mà. Đèn của chú đây. Có trăng, tụi cháu sẽ thấy đường về dễ dàng.

- Tuỳ các cậu - Jensen càu nhàu - Hy vọng sự sợ hãi chưa lan truyền. Nếu không, sáng mai, ta sẽ có không đầy một chục người hái nho.

Xe Jeep chạy ồn ào về một hướng khác, nơi có vài ánh đèn nhấp nháy.

- Cậu đi bộ được không Bob? - Peter hỏi.

- Không sao, mình thích đi bộ. - Bob trả lời - Từ lúc không đeo mấy chính hình nữa, mình cần tập đi nhiều.

- Bọn mình sẽ đi chậm thôi. - Chang nói.

Ba cậu bước vào một con đường đất nện. Đường trắng xóa dưới ánh trăng. Mùi nho nồng nặc xung quanh. Chang im lặng.

- Mình xin lỗi nhé - Cuối cùng Chang nói - Mình không phải là một người bạn vui lắm. Mình đang nghĩ đến cô Lydia. Cô hết lòng với vườn nho, với cơ nghiệp! Me cô và cô đã dành trọn cuộc đời để lập nên sự nghiệp này. Rồi bây giờ, tất cả có nguy cơ bán đi, do mắc nợ. Chỉ có một hy vọng: chứng minh các hạt ngọc trai thần là của gia đình mình, rồi bán.

- Mình tin chắc là gia đình cậu sẽ thành công - Peter an ủi - Nhưng này, Chang ơi, cậu có tin chắc rằng có một ác quỷ hóa trang giả làm ma của ông cậu không?

- Chắc chắn - Chang trả lời - Ở Trung Quốc, chúng tôi đều tin vào ác quỷ. Có quỷ tốt và quỷ xấu. Quỷ này chắc là xấu lắm.

Đến nhà, ba cậu bước vào. Đèn vẫn còn sáng trong phòng khách; mà tầng trệt thì vắng tanh.

- Có lẽ gia nhân đi ngủ hết rồi - Chang bình luận - Mình thấy là sao chú Harold không chờ bọn mình. Chú muốn hỏi bọn mình mấy thứ này. Chắc là chú ở trong phòng làm việc.

Ba cậu bước qua hành lang và đến gõ cửa phòng làm việc.

Có tiếng kêu nhỏ và đáp vọng ra.

Chang vội vàng mở cửa ra và thấy Harold Carlson đang nằm dưới đất, tay chân bị trói chặt. Ông bị một bao giấy trùm lên đầu.

- Chú Harold! - Chang la lên.

Chang chạy đến lấy bao ra khỏi đầu chú, khuôn mặt bị co giập của ông luật sư xuất hiện, nhưng người đàn ông tội nghiệp vẫn chưa nói chuyện được, vì ông bị bịt giẻ trên miệng.

Chang rút dao ra khỏi túi, rồi không thèm mở gút cắt đứt cái khăn bịt miệng ông.

Trong khi luật sư thở lại, Chang cắt dây trói ông. Ông Carlson ngồi dậy, xoa hai cổ tay.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Peter hỏi.

- Khi tôi bước vào phòng làm việc, có ai đang núp sau cánh cửa - Ông Carlson kể - Hắn lao

lên giữ chặt tôi, trong khi một tên khác trói chân và bịt miệng tôi lại. Sau đó chúng đặt tôi nằm xuống đất và trùm cái bao giấy này lên đầu tôi. Rồi tôi nghe cửa kết sắt mở ra và...

Như đoán được điều gì đã xảy ra, ông Carlson chạy đến chiếc kết sắt, lúc này cửa chỉ khép hờ, mở toan ra, thọc tay vào bên trong và lấy tay ra...

Không có gì hết.

Nét tuyệt vọng hiện lên mặt ông :

- Chuối hạt thần. - Ông nói - Người ta đã lấy cắp mất.

Chương 7 : Những suy luận của Hannibal

Tại Rocky, trong phòng khách của ông bà Jones, Hannibal đang mím chặt môi suy gẫm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Hannibal đứng dậy và hét lên một tiếng đau lòng xé ruột. Khi la hét nổi, Hannibal ngồi trở xuống, mặt đỏ gay như trái cà chua, rồi chờ đợi.

Có tiếng bước chân vang lên ngoài sân. Cửa mở ra, và đầu của Konrad, một trong hai nhân viên khổng lồ người tóc vàng của ông Jones, lộ vào.

- Này, Babal ơi, có ai vừa mới la y như bị chọc tiết. Không biết ai có thể la như vậy.

- Em la đấy - Hannibal lạnh lùng trả lời - Vậy là anh nghe em la?

- Làm sao mà không nghe được! Cửa sổ chỗ em mở, cửa sổ chỗ anh cũng vậy, và em la hét y như ngồi trúng cái đinh.

Hannibal nhìn cửa sổ. Nét mặt cậu thất vọng.

- Sao em la vậy? - Konrad hỏi - Có gì không ổn hả?

- Mọi thứ ổn cả, trừ việc em quên đóng cửa sổ lại.

- Nếu ổn cả, thì tại sao em lại hét như vậy?

- Để luyện tập.

Konrad có vẻ lo lắng.

- Này Babal, em có bị sốt không đó?

- Không, không. Anh trở về phòng anh đi. Tối nay em không la nữa.

- Vậy thì tốt. Em làm anh sợ quá.

Konrad bước ra, trở về căn nhà nhỏ cách đó năm mươi mét, nơi anh ở cùng cậu em trai Hans.

Hannibal vẫn còn đang suy gẫm. Có một ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu cậu, mà cậu không nắm được. Cuối cùng, Hannibal đứng dậy, thở dài: đến giờ đi ngủ rồi.

- Không biết Peter và Bob đang làm gì ở Greenland. - Hannibal nghĩ.

Y như để đáp lại cho cậu, điện thoại reng lên. Cuộc gọi liên tỉnh, người nhận trả tiền, của Bob Andy. Hannibal vui vẻ sẽ nhận chi phí.

- Chuyện gì vậy Bob? Cậu có thấy con ma xanh không?

- Không, nhưng bà Green đã thấy, và cậu không bao giờ đoán được chuyện xảy ra. Cái...

- Cậu bình tĩnh lại đi - Hannibal dặn dò - Cậu hãy kể cho mình nghe chuyện đã xảy ra, theo thứ tự và đừng hấp tấp. Cậu đừng quên chi tiết nào hết.

Bob thích nói ngay tin giật gân nhất: vụ ăn cắp xâu chuối thần. Nhưng thám tử trưởng đã tập cho thuộc hạ làm việc có phương pháp. Nên Bob bắt đầu kể lại từ cuộc gặp với Chang Green và tường thuật lại tất cả sự kiện theo thứ tự xảy ra.

Cuối cùng, cậu kể đến xâu chuối.

- Bất ngờ! - Hannibal bình luận - Có báo công an chưa?

- Ông Carlson có gọi thanh tra Bixby tới, một ông già không tử tế lắm. Vì nhà nằm ở đồng quê, nên không có công an thật sự.

- Thôi, - Cuối cùng Hannibal nói - cậu hãy tiếp tục báo tin cho mình. Mình rất muốn đến đó cùng các cậu, nhưng chú thím mình sẽ còn đi vắng ít nhất một ngày nữa, nên mình phải ở lại đây. Nếu có gì mới thì cậu hãy gọi điện thoại cho mình.

Hannibal gác máy lại, hơi buồn vì không có mặt tại chỗ.

Sau đó, cậu vào giường ngủ ngay. Trong giấc ngủ, Hannibal nằm mơ về một giọng nói quen thuộc, nhưng cậu lại không nhận ra được.

Sáng hôm sau, cậu không còn nhớ mình nằm mơ thấy gì nữa.

Dù sao, Hannibal cũng hy vọng rằng ngày hôm nay sẽ yên tĩnh và cậu có thời gian suy nghĩ về những gì Bob đã kể. Nhưng, ngược lại, ngày hôm đó rất bận rộn. Đến năm giờ chiều, Hannibal mới nói về Konrad.

- Em phải thực hiện một điều tra nhỏ, từ đây đến sáu giờ. Nếu có khách, anh làm ơn tiếp dùm em. Sau đó anh chứ đóng cửa hàng.

- Đồng ý, Babal. - Konrand, như mọi khi, nhận lời một cách vui vẻ

Hannibal nhảy lên xe đạp chạy đến lâu đài Green, nằm trong một khu có cây cối của Rocky, gần một con sông.

Vừa đến nơi, Hannibal nhìn thấy xe công an đậu trước cửa. Một công an mặc đồng phục lộ đầu ra khỏi xe. Hannibal nhận ra chú công an đứng gác ngày hôm trước.

- Không cần xuống xe, cậu bé ơi - Người đàn ông hơi bực tức nói - Suốt ngày hôm nay, tôi phải đuổi những kẻ hiếu kỳ, tôi bắt đầu chán lắm rồi.

Hannibal vẫn đứng lại.

- Tại sao có nhiều kẻ hiếu kỳ vậy? - cậu hỏi.

- Vì con ma - Chú nói - Người ta cứ lấy một vật gì đó làm kỷ niệm: một miếng thạch cao, một cục đá, bất cứ cái gì. Nếu để họ làm, thì không cần công nhân đến đập nhà nữa. Cậu đi về đi.

- Cháu, thì cháu không đến tìm vật kỷ niệm - Hannibal trả lời - Chú không nhận ra cháu à? Hôm qua cháu có đến đây với ông thanh tra Reynolds.

- Phải - Người đàn ông nói sau khi nhìn kỹ hơn.

Hannibal rút ra một tấm danh thiếp chìa cho công an, trên đó đề :

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Chú công an định cười, nhưng kềm lại. Anh hiểu là nên giữ quan hệ tốt với cấp trên của mình, thanh tra Reynolds, mà cậu bé mập này đi theo hôm qua.

- À, vậy ra cháu là thám tử hả... Anh tranh tra có nhờ cháu điều tra giúp cái gì đó phải không?

- Cháu hiện đang tiến hành một vụ điều tra, nếu đạt kết quả tốt, thì chắc chắn chú Reynolds

sẽ quan tâm - Hannibal trịnh trọng tuyên nói.

Cậu giải thích điều cậu muốn thực hiện và chú công an cho phép ngay.

- Được. Cậu cứ đi đi.

Hannibal đi theo lối đi lót đan vào nhà. Hannibal nhìn bức tường bị đập mất một phần và nhận thấy tường rất dày.

Khi vào trong nhà, Hannibal không phí thời gian tìm thêm những căn phòng bí mật nữa: thanh tra Reynolds đã thử tìm rồi, và nếu thanh tra không tìm ra, thì nghĩa là mọi nỗ lực sẽ hoài công về mặt này. Hannibal leo thẳng lên lầu một, đứng trên bậc thềm trên cùng, rồi quay sang mặt ngoài của ngôi nhà... và gào hét lên hết sức mình.

Hannibal chờ một phút, rồi trở xuống tầng trệt, la thêm một tiếng có thể đánh thức người chết.

Sau đó, Hannibal bình tĩnh bước ra đi tìm chú công an.

- Sao chú? - Cậu hỏi - Chú có nghe cháu không?

- Có, hơi hơi. - Người đàn ông trả lời - Lúc đầu có một tiếng rất yếu, sau đó một tiếng khác mạnh hơn một chút. Nhưng cửa bị đóng mà.

- Đêm có ma xuất hiện, cửa cũng đóng. - Hannibal nhận xét.

Cậu nhìn xung quanh và thấy có một bụi cây to ngay nóc nhà.

- Nhờ chú lắng nghe một lần nữa. - Hannibal nói.

Hannibal đi ra sau bụi cây ngồi và la thêm một tiếng thứ ba. Rồi cậu trở lại chỗ chú công an.

- Lần này - Người đàn ông nói - nghe rõ lắm. Nhưng cậu muốn chứng minh điều gì?

- Rằng con ma đứng bên ngoài lúc nó la. Trừ phi nó có phổi khác thường.

- Tôi không nghĩ ma có phổi đâu. - Chú công an vừa nói vừa cười.

Hannibal rất nghiêm túc trả lời.

- Đúng. Vấn đề là ở đó.

Bỏ lại chú công an gãi đầu thắc mắc, thám tử trưởng bước ra xe đạp. Chú công an gọi lại :

- Đây mấy dấu chấm hỏi trên danh thiếp cậu nghĩa là gì vậy?

Hannibal khoái chí mỉm cười. Những dấu chấm hỏi này luôn luôn gây chú ý.

- Dấu chấm hỏi - Hannibal giải thích - là biểu tượng của mọi vụ bí ẩn mà ba thám tử trẻ sẽ giải quyết.

Hannibal leo lên xe đạp và chạy về một khu phố hiện đại nằm không xa lâu đài Green.

Trong túi áo, Hannibal có bài báo cắt cho biết tên và địa chỉ của bốn người đàn ông chứng kiến vụ con ma hiện hình và đã liên lạc với công an để khai báo về vụ này.

Trước tiên, Hannibal chọn địa chỉ xa lâu đài nhất. Cậu vừa mới dừng lại trước cửa nhà, thì có một chiếc xe dừng lại và một người đàn ông bước ra: đó là chủ nhân ngôi nhà, một người đàn ông có tên là Charles Davis.

Ông kể ngay cho Hannibal nghe những gì ông biết. Ông đang đứng hóng mát và hút một điếu thuốc lá, thì có hai người qua đường bắt chuyện. Ông Davis không quen hai người qua đường này, nhưng nghĩ họ cũng là người ở trong khu phố này, vì họ đang đi dạo. Họ rủ đi xem lâu đài Green dưới ánh trăng, trước khi lâu đài bị đập phá. Một trong hai người có giọng nói rất trầm. Ông ta đã tỏ ra quá nhiệt tình đến nỗi ông Davis và người bạn hàng xóm đã nhận lời và đem theo đèn pin.

Cả bốn người đi về hướng lâu đài. Dọc đường, người đàn ông giọng trầm đã thuyết phục được hai người đi dạo khác cùng đi.

- Một ngôi nhà có ma, nên đi xem - Người đàn ông giọng trầm vừa nói vừa cười - Nếu may mắn, ta sẽ thấy ma.

- Ông có thật sự nói những lời này không: “Ta sẽ thấy ma”? - Hannibal hỏi.

- Những lời đó hoặc những lời khác có cùng nghĩa. Buồn cười nhất là chuyện đó xảy ra thật.

- Chú hoàn toàn không quen biết gì hai người đi đường đầu tiên à? - Hannibal hỏi.

- Chú có cảm giác là có gặp một người rồi. Người kia thì lạ hoắc. Chú nghĩ ông ta ở trong khu này, vì khu phố này mới thành lập và chúng tôi chưa quen biết với nhau.

- Khi đến lâu đài các chú có bao nhiêu người tất cả?

- Sáu người. Có người nói là bảy, nhưng sai. Chú chắc chắn con số đó, ít nhất là lúc đi trên lối vào nhà. Tất nhiên là có thể có ai đó đi theo, do tò mò và bước vào nhà theo đuôi. Trong nhà tối lắm và không ai nghĩ đến chuyện đếm nữa. Sau sự cố cuối cùng, chúng tôi đã tách nhau về nhà. Có tất cả bốn người liên lạc với công an. Chú không biết hai người còn lại thế nào. Chắc là không muốn bị tiếng tăm.

- Đúng lúc đó, một chú chó sục lông cứng vừa sủa vừa chạy qua vườn và đến nhảy xung quanh ông Davis.

- Yên nào, Domino, Yên! - Chủ con chó ra lệnh và vuốt ve con chó.

Cuối cùng con chó mệt đành nằm im.

Hannibal nhớ ra rằng một khách tham quan lâu đài có một con chó loại này và hỏi ông Davis xem Domino có đi theo ông tối hôm đó không.

- Tất nhiên - Khi người đàn ông trả lời - chú luôn dẫn Domino đi cùng khi đi dạo buổi tối.

Hannibal nhìn con chó. Con chó nhìn Hannibal với vẻ như đang muốn nói: “Tao biết một điều mà mày không biết, hê hê!”. Hannibal nhúm mày. Một lần nữa, trong đầu cậu luẩn quẩn một ý nghĩ mà cậu không nắm bắt được.

Hannibal hỏi ông Davis một vài câu nữa, nhưng không biết được gì thêm. Sau khi cảm ơn, Hannibal leo lên xe đạp về nhà. Cậu vừa đạp vừa suy nghĩ.

Khi đến Thiên Đường Đồi Cổ, cậu thấy cổng chính đóng. Mặt trời đang lặn, Hannibal đã mất nhiều thời gian hơn mình tưởng.

Konrad đang ngồi trong nhà ngậm ống điếu.

- Sao Babal - Konrad nói - cậu có vẻ suy nghĩ dữ quá, coi chừng đầu bị nổ tung đó.

- Anh Konrad à, - Hannibal đáp - tối hôm qua anh nghe em chứ.

- Nghe chứ. Y như con heo bị chọc tiết. Anh nói vậy em đừng giận...

- Em không giận, em thấy thích nữa. Nhưng nếu cả hai cửa sổ bị đóng, thì anh sẽ không nghe đúng không, cả khi em la bằng hai con heo cộng lại?

- Chắc là không. Vậy thì sao?

Đột nhiên, Hannibal hiểu ra. Tiếng la đó... con chó kia... Tất nhiên là con chó biết một cái gì đó. Trong Sherlock Holmes, cũng có “sự cố con chó”. “Sự cố con chó là gì? Ông bạn Watson trung thành hỏi thám tử người Anh lừng danh - Sự cố con chó, Sherlock Holmes đáp, là chỗ không có sự cố con chó”. Khó hiểu, phải! Nhưng dù sao...

Không trả lời Konrad, Hannibal chạy ra khỏi nhà như tên bay.

Chú công an gác ở lâu đài Green đã không nghe Hannibal la khi cậu đang ở trong nhà, nhưng chú lại nghe rất rõ khi Hannibal ra ngoài đứng. Rất có ý nghĩa.

Vào trong phòng, Hannibal lấy máy ghi âm ra, nghe cuộn băng quý báu một lần nữa: tiếng la của con ma... tiếng nói chuyện của nhóm người... Rồi Hannibal nhớ lại tất cả những chi tiết mà Bob đã lần lượt báo cáo.

- Khớp! - Hannibal kêu lên - Tất cả đều khớp hoàn toàn!

Tiếng la. Việc không ai biết rõ có sáu hay bảy người. Sự cố con chó.

Bây giờ Hannibal đã biết bí mật con chó. Còn rất nhiều chuyện cậu không biết, nhưng rõ ràng là những suy luận của cậu đang tiến triển theo hướng tốt đẹp.

Không thèm bật đèn, mặc dù hoàng hôn đang xuống nhanh chóng, Hannibal nhấc máy điện thoại rồi xin gọi liên tỉnh. Hannibal muốn nói chuyện với Bob Andy, ở Greenland.

Điện thoại reng thật lâu, mà không có ai trả lời. Cuối cùng bà Green nhấc máy. Hannibal xin gặp Bob.

- Cháu có phải là Hannibal, bạn của Bob không? - Bà hỏi bằng một giọng run rẩy.

- Dạ phải, thưa bà. Cháu vừa mới nghĩ ra một điều thú vị và cháu xin được nói chuyện với Bob, bởi vì...

Bà ngắt lời Hannibal.

- Bob không có ở đây. - Bà Green đáp ứng, Peter cũng vậy. Cả Chang, cháu bà nữa. Tất cả đã mất tích!

Chương 8 : Ăn cắp !

Sáng hôm đó, trong khi Hannibal đang loay hoay ở Thiên Đường Đồ Cổ, Peter, Bob và Chang đang cưỡi ngựa thám hiểm thung lũng Greenland. Không ai dự kiến trước được cuộc phiêu lưu nguy hiểm nguy hiểm và kỳ lạ đang chờ đợi ba cậu.

Trái lại, ba cậu đang dự kiến tham quan các hầm ủ rượu nho Greenland. Thật ra đó là những mỏ hoang trên sườn phía tây của thung lũng.

Cái chính đối với ba bạn là tránh ở lại trong nhà, nơi sự có mặt của các cậu chỉ vô ích và thậm chí có hại.

Vô ích, bởi vì, nếu thanh tra Bixby nói đúng, thì việc tiến hành điều tra tại chỗ cũng không giúp được gì: bọn trộm San Francisco đã mang xâu chuỗi đi mất.

Có hại, bởi vì vô số nhà báo đã tấn công ngôi nhà, và bà Lydia Green, mệt mỏi và già đi, lo sợ sự tò mò của nhà báo càng tăng lên khi thấy hai vị khách nhỏ có mặt tại Greenland rồi báo chí sẽ đăng tải những tin giật gân.

Vì vậy mà ba cậu đã đi ăn sáng vội vàng, rồi chạy ra chuồng ngựa, gắng yên cho ba con ngựa. Hay đúng hơn là Chang cột yên, vì Bob và Peter không thạo việc này.

Leo lên ngựa xong, ba cậu chạy về hướng hầm nho, có đèn bin gắn ở dây nịt. Ba cậu cưỡi ngựa dọc theo vườn nho và thấy những chùm nho tím đẹp đang chín dưới ánh nắng. Chang có vẻ buồn.

- Đáng lẽ phải có ít nhất một trăm người hái nho trong vườn, - Cậu nhận xét - và nhiều xe tải phải chạy tới chạy lui để chở nho đến chỗ ép. Mà mình chỉ thấy một chục người và một chiếc xe tải. Những người công nhân khác sợ ma không đến. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô Lydia sẽ không bao giờ trả nợ nổi và sẽ bị sạt nghiệp.

Bob và Peter tìm một cái gì đó để nói an ủi bạn.

- Hannibal, sếp của bọn mình, khôn lắm - Peter cam đoan - Giờ này mình dám cá Hannibal đang đeo đuổi vụ này. Nếu Hannibal tìm ra cách nào đó để đuổi con ma đi, có thể người hái nho sẽ quay về.

- Phải làm nhanh - Chang đáp - nếu không họ sẽ tìm được việc chỗ khác. Sáng nay bà Li nói rằng tất cả lỗi là do mình: chính mình đã mang xui xẻo đến cho gia đình từ khi mình từ Hồng Công đến, cách đây một năm rưỡi. Chắc là mình phải về Hồng Công.

- Bậy bạ! - Bob la lên - Làm sao có thể mang lại xui xẻo cho một người mà mình muốn điều

tốt?

- Mình không biết - Chang lắc đầu nói - Chắc chắn là từ khi mình đến đây, rất nhiều bất hạnh đã xảy ra. Bể chứa bắt đầu chảy nước, máy móc bị bể, rệu lên mốc.

- Nhưng đâu phải lỗi tại cậu - Peter phản đối.

- Tùy. Nếu mình trở lại Hồng Công, có thể con ma sẽ đi theo mình và Greenland lại được may mắn trở lại. Nếu mình biết được chắc chắn, thì ngày mai mình sẽ đi ngay. Mình không bao giờ muốn gây hại cho cô Lydia.

Bob quyết định thay đổi chủ đề nói chuyện.

- Cậu gọi bà Green bằng cô Lydia, còn ông Carlson bằng chú Harold. Cậu có quan hệ bà con chính xác như thế nào? Ông Mathicas Green là ông nội của cậu đúng không?

- Ông kỵ của mình - Chang chữa lại - cô Lydia là bà mình, ông Carlson là anh em họ gì với cô, hình như khá xa. Mình gọi chú cho lịch sự vậy thôi. Chứ không có bà con gì hết.

Peter nhìn thung lũng trải dài ra phía trước, ngoằn ngoèo, hẹp, phủ đầy nho.

- Trời ơi.. - Peter khẽ nói - Tất cả những cái này là của cậu à...

- Đâu có, - Chang đáp - của cô Lydia. Cô đòi cho mình, nhưng từ chối. Bây giờ thì cô đòi để lại cho mình toàn bộ cơ nghiệp này. Nhưng mình quyết định cho chú Harold một nửa. Dù sao, chính chú ấy đã giúp cô Lydia phát triển vườn nho được như ngày hôm nay. Tuy nhiên nếu phải bán cơ nghiệp đi để trả nợ, thì sẽ không ai được gì hết.

Chiếc xe jeep đang chạy đến, ba cậu cưỡi ngựa phải nhường đường cho xe qua. Chang cưỡi một con ngựa đen, tên là Ebène, một chú ngựa rất nóng nảy, cần được giữ thật chắc. Peter có một con ngựa cái nhỏ. Tên Nelly, cũng khá nóng nảy. Còn Bob, thì dễ dàng điều khiển con ngựa của mình, tên là Lù Đù Mập, do nó vạm vỡ và tính tình điềm tĩnh.

Xe jeep dừng lại. Ông Jensen nghiêng người ra ngoài xe.

- Chào Chang - Ông nói - sáng nay ít người quá há

Chang gật đầu.

- Ba thằng tối qua thật là tai hại! - Jensen nói tiếp - chúng vừa kể vừa tô điểm thêm cho con ma mà chúng tưởng là đã thấy. Bây giờ, nó đã trở thành một loài rồng khắc lửa. Tất cả những người hái nho đều khiếp sợ. Tôi thử thuê người khác, nhưng chắc khó mà thành công. Tôi báo cáo cho bà Green đây.

Xe jeep nhanh chóng biến mất. Ba cậu cho ngựa đi tiếp. Chang cố gắng để xua đi nỗi buồn.

- Buồn rầu cũng chẳng giúp gì được cô Lydia - Chang nói - Ta hãy vui lên đi.

Ba cậu chạy ngược lại thung lũng. Thỉnh thoảng ba cậu dừng ngựa lại; Chang chỉ mấy chỗ ép nho khác. Khoảng mười hai giờ trưa cả ba cảm thấy đói bụng. Ba cậu có mang theo bánh mì thịt và bình nước, rơm cho ngựa trong túi súng.

- Mình biết một chỗ mát và dễ chịu. - Chang nói.

Chang dẫn bạn đến một tòa nhà cũ, chỗ ép nho chỉ dùng vào lúc bận rộn nhất. Ba cậu vượt qua và lần theo một con đường mòn dọc theo sườn tây của thung lũng. Các khối đá nhô lên phía trên cao che mát cho con đường. Ba cậu xuống ngựa, cột ngựa vào cây và cho ngựa ăn.

Ba bạn đi vòng qua mũi đá đâm ra thung lũng và tới một lỗ hỏ rộng đục trong đá được đậy lại bằng một cánh cửa gỗ sồi.

- Đây là một trong những lối vào hầm mà mình đã nói với các cậu. - Chang bình luận.

Chang cực nhọc kéo cánh cửa ra và cuối cùng thành công. Xa hơn nữa, chỉ là bóng tối.

- Bọn mình sẽ thám hiểm sau khi ăn trưa. - Chang nói.

Chang bấm nút định bật đèn lên, nhưng điện không lên.

- Không có gì lạ hết - cậu nói - Ở đây chúng tôi tự sản xuất lấy điện. Không sao, bọn mình có đèn pin mà.

Chang bật đèn lên. Ba cậu thấy một hành lang dài đâm sâu vào vách đá. Có những xà gỗ nâng đỡ trần. Hai bên hông, hàng trăm thùng rượu xếp. Ở giữa, có đường ray và một toa nhỏ bằng phẳng đang đậu.

- Thùng rượu được đặt trên toa nhỏ này - Chang giải thích - Chở ra ngoài và khuân thẳng lên xe tải. Bọn mình hãy ngồi xuống đây ăn đi.

Vui mừng được nghỉ ngơi, ba cậu ngồi xuống dưới đất. Ở đây, nền đất mát mẻ, còn ở ngoài nóng nực không chịu được.

Ba cậu để cửa mở, và vừa ăn vừa ngắm nhìn thung lũng. Chỗ ép nho cũ này có thể nhìn những gì xảy ra ở ngoài, mà không bị thấy.

Khi ăn xong, ba bạn ngồi nói chuyện với nhau. Chang kể về cuộc sống ở Hồng Công, tại đó cậu có nhiều bạn bè, còn ở Greenland cậu sống hầu như một mình. Đúng lúc đó, ba cậu nhìn thấy nhiều xe cũ dừng lại phía sau chỗ ép nho, cách vài trăm mét.

Khoảng nửa chục người lực lưỡng bước xuống, và đứng chung với nhau, như đang chờ một cái gì đó.

- Đáng lẽ họ phải đang hái nho chứ - Chang nhú mày nhận xét - Hôm nay đâu phải là không!

Xe jeep của ông Jensen đến đậu cạnh mấy chiếc xe kia: chính ông Jensen bước vào chỗ ép nho, cùng với người của ông.

- Chắc là họ định sửa chữa động máy móc cũ cho chạy lại - Chang nói nhỏ - Ai lại làm việc này hôm nay. Mình phải thừa nhận rằng mình không thích ông Jensen lắm, mặc dù ông ấy nắm nghề mình rất vững. Ông có uy với công nhân; nhưng ông thô bạo quá...

Rồi nhìn hai bạn, Chang nói tiếp :

- Bây giờ nghỉ xong rồi, nếu hai cậu thích, bọn mình có thể tham quan hầm.

Peter đứng phốc dậy và cầm lấy đèn pin. Đồng thời, Peter bị trượt trên nền đá. Cậu phải buộc thả đèn pin trong tay ra để lấy thăng bằng. Khi lượm đèn lên lại, Peter nhận thấy bóng đèn và lăng kính bị vỡ.

- Xui quá! - Peter kêu - Bây giờ mình không có đèn nữa.

- Hai đèn cũng đủ - Chang nói - Nhưng...

Nhìn thấy xe jeep đậu trước tòa nhà ép nho, Chang đề nghị :

- Hay cậu mượn tạm đèn của ông Jensen, cái mà ông ấy cho mình mượn tối hôm qua. Ông ấy luôn bỏ trong túi dụng cụ, bọn mình sẽ trả lại cho ông ấy trước khi trời tối. Để mình đi lấy.

- Không, không- Peter trả lời - Chính mình đã làm vỡ đèn, mình phải đi.

Chang viết vài chữ vào tờ giấy để báo cho ông Jensen biết.

- Ông rất ghét bị quấy khi đang làm việc. Cậu chỉ việc để miếng giấy này lại trong hộp dụng cụ. Mà cái đèn của cô Lydia, nên không có lý do gì mà bọn mình không dùng được.

Peter leo lên ngựa, chạy nước kiệu đến xe jeep. Con ngựa được nghỉ khỏe rồi, chỉ muốn phi nước đại, và Peter khó khăn lắm mới giữ cho nó chạy nước kiệu.

Peter dùng một tay mở hộp dụng cụ của xe jeep ra và lục lạo bên trong. Đèn pin nằm trong một góc. Peter lấy ra, nhét vào dây nịch mình. Rồi cậu bỏ bức thư của Chang thay vào chỗ đèn. Để chắc ông Jensen sẽ thấy, Peter không đẩy hộp dụng cụ lại. Xong Peter trở về hầm.

Peter chạy được khoảng một trăm mét thì nghe tiếng la hét. Cậu quay lại. Ông Jensen đang đứng cạnh xe jeep vừa gào thét vừa nhìn theo Peter.

Peter huơ đèn pin lên, rồi chỉ vào hộp dụng cụ, hy vọng ông Jensen hiểu ý và xem bức thư. Còn lâu! Người đàn ông lên xe jeep, rồ máy và chạy vào giữa cánh đồng, rượt theo Peter vẫn còn đang chạy nước kiệu. Đám công nhân bước ra khỏi nhà ép nho và xúm nhau xem cuộc rượt đuổi.

Peter nhận thấy rõ rằng ông Jensen muốn bắt kịp cậu nên cậu cho ngựa dừng lại và chờ.

- Yên nào, yên đi mày. - Peter nói với con ngựa.

Con ngựa bị căng thẳng, bước vài bước sang một bên, hai tai sụp xuống. Nó không rời mắt khỏi xe jeep đang kêu vù vù chạy tới.

Ông Jensen thẳng lại, nhảy xuống xe như bị bắn ra khỏi ghế, rồi lao tới Peter.

- Thằng ăn cắp! - Ông gầm lên - Đồ lưu manh! Tao sẽ cho mày một bài học...

Peter không nghe được phần sau. Con ngựa, hoảng sợ trước một sự thô bạo như vậy, lồng lên và phi nước đại băng qua vườn nho, về hướng ngọn núi. Peter không thể làm gì để cho ngựa dừng lại.

Kẹp chặt hai đùi lại, chàng kỵ sĩ bất hạnh chỉ còn một nỗi lo âu: giữ làm sao để không bị lăn xuống đất.

Chương 9 : Cuộc tháo chạy

Peter, không thể làm được gì, cứ để mặc cho con ngựa mang mình đi.

Một con đường mòn không rõ nét leo lên sườn. Con ngựa rẽ về hướng đó. Đường bắt đầu dốc hơn nhiều, buộc con ngựa phải chạy chậm lại một chút: đủ để Peter sửa lại tư thế ngồi cho vững và ít có nguy cơ té hơn.

Peter có thể quay đầu lại nhìn những gì xảy ra sau lưng mình.

Ông Jensen đã trở lên xe rượt tiếp. Nhưng khi đến vách đá, ông phải buộc dừng lại và xuống xe. Ông tức giận hươ năm dặm.

Khi đó, Peter nhìn thấy Chang và Bob xuất hiện. Có lẽ hai cậu đã chứng kiến cảnh tượng trên và đang phi nước đại chạy đến. Vòng qua ông Jensen và xe jeep, hai cậu lao lên con đường mòn dốc. Chang liên tục thúc con ngựa đen Ebène dẫn đầu; Chang liên tục thúc con ngựa và sắp bắt kịp Peter. Bob, ngược lại, cưỡi Lù Đù Mập, đang bị chậm dần.

Nelly, con ngựa cái của Peter quẹo đột ngột đến nỗi Peter xem té. Nhưng Peter vẫn lấy lại thăng bằng và tiếp tục chạy, bám vào quả táo trên yên.

Đến một chỗ bằng phẳng hơn, Nelly lại tăng tốc.

Đúng lúc đó, Peter nghe tiếng móng con ngựa Ebène tiến lại gần. Khi đến ngang Peter, Chang cúi xuống theo cổ con ngựa và nắm lấy dây cương Nelly, gần hàm thiếc. Rồi Chang buộc Ebène chạy chậm lại, khiến Nelly cũng phải chạy chậm theo. Con ngựa cái không chống cự nữa, và hai con đứng lại cạnh nhau, hai cạnh sườn đầy mồ hôi bọt.

- Cám ơn Chang! Ôi, cám ơn nhé! - Peter kêu lên, không giấu cơn xúc động - Không có cậu, chắc là hiện giờ mình đang ở Fracisco... hoặc nằm dưới đất!

Chang băng khoăn nhìn Peter.

- Sao vậy Chang? Mình có điều gì bậy hả? - Peter lo lắng hỏi.

- Mình không hiểu tại sao - Chang nói thật chậm - Jensen làm con ngựa cậu sợ.

- Ông ấy không cố tình. Ông ấy giận mình. Ông ta chửi mình là thằng ăn cắp, là đồ lưu manh. Ông ta có vẻ giận lắm..!

- Khi mình chạy ngang qua gần ông ấy, ông ấy có vẻ như tức điên lên - Chang nói - Ông ta luôn có khẩu súng lục trên người để giết rắn đuôi chuông. Ông ta đã rút súng ra... Mình lo ông ta có định giết cậu không nữa.

- Chỉ vì mình mượn của ông ấy một cái đèn không phải của ông ấy! - Peter ngạc nhiên nói.

Peter lấy cái đèn pin mà cậu đã nhét trong dây nịt và thắc mắc nhìn.

- Đầu phải đèn pin của ông ấy! - Chang thốt lên - Ý mình nói: không phải cái đèn pin mà ông ấy thường dùng cũng không phải cái cái mà ông ấy cho mình mượn tối hôm qua.

- Cái đèn này nằm trong hộp dụng cụ - Peter đáp - Vì không có đèn nào khác, nên mình nghĩ đúng là cái đèn mà cậu nói và mình có thể lấy lại được.

- Cậu đưa đèn cho mình xem được không? - Chang hỏi.

- Tất nhiên.

Peter đưa đèn cho Chang.

- Nhẹ quá! - Chang nói - Chắc là không có pin bên trong.

- Càng hay! Ngài Jensen nổi giận vì bị lấy một cái đèn không dùng được.

- Trừ phi... - Chang bắt đầu nói.

Đúng lúc đó, Bob tới. Bob đang thở hổn hển vì xúc động. Lù Đù Mập đã quyết bước chậm lên dốc, nên Bob hoàn toàn không biết hai bạn đi đến đâu rồi.

- À các cậu đây rồi! - Bob thở phào nhẹ nhõm nói.

Rồi nhìn thấy nét mặt lo âu của hai bạn, Bob nói thêm :

- Có chuyện gì vậy?

- Mình biết tại sao ông Jensen lại nổi cơn tam bành như thế. - Chang bình thản nói.

Chang vặn nắp đèn pin ra. Trong hộp có một vật gói giấy lụa. Chang cầm vào tay, rồi dưới ánh nhìn chăm chú của Bob và Peter, Chang cẩn thận mở gói giấy ra. Vật chứa bên trong chảy vào tay Chang và sáng lên một ánh đục dưới nắng chiều.

- Chuối hạt thần! - Peter la lên.

- Ông Jensen đã ăn cắp chuối hạt! - Bob hét lên.

Chang mím môi thật chặt. Cuối cùng cậu nói :

- Phải, hắn đã ăn cắp râu chuối, hoặc ra lệnh cho hai người của hắn ăn cắp, và hắn giấu trong cái đèn pin cũ này. Một chỗ giấu tuyệt vời: không ai nghĩ đến việc tìm trong đó. Hắn có thể đi bất cứ đâu và đem râu chuối theo trong xe jeep.

- Tất nhiên là hắn không thể đoán rằng bọn mình sẽ mượn đèn của hắn. - Bob nhận xét.

- Khi bước vào nhà ép nho, hắn không thấy mình, hắn tưởng hắn được yên. - Chẳng nói thêm

- Mà không biết hắn làm gì trong đó với cả nhóm người của hắn. Có thể hắn đang âm mưu một cái gì đó. Mình bắt đầu nghĩ rằng Jensen biết nhiều về những bất hạnh xảy ra với gia đình mình hơn là những điều hắn nói.

- Vậy ta phải về nhà báo cho chú Harold ngay - Peter nói - Chắc chắn chú Harold và cô Lydia sẽ gọi thanh tra bắt Jensen.

- Mình không nghĩ là sẽ dễ dàng như vậy đâu. Jensen là một con người nguy hiểm, hung dữ và táo bạo. Hắn sẽ không dễ để bị tố cáo như vậy đâu.

- Hắn có thể làm gì? - Bob lo lắng hỏi.

- Đó là điều mà bọn mình sẽ biết. - Chang vừa nói vừa nhảy xuống ngựa - Bob ơi, cậu ở lại đây để coi ngựa. Peter và mình sẽ quay lại để xem chuyện gì đang xảy ra dưới thung lũng.

Bỏ dây cương lại trong tay Bob, Chang và Peter quay lui.

Hai bạn dễ dàng đến một nơi, tại đó hai cậu có thể nằm xuống trên đá quan sát toàn bộ thung lũng mà không bị thấy.

- Jensen đi lấy ngựa - Chang tuyên bố - Người của hắn đang chặn đường mòn: bọn mình không thể cưỡi ngựa xuống đường mòn nữa, còn nếu đi bộ thì bọn mình sẽ bị bắt.

- Ý cậu nói bọn mình phó mặc cho hắn hành động?

- Hắn tưởng thế. Bọn mình không thể quay lui được.

- Còn nếu đi tiếp về phía trước?

- Bọn mình sẽ đến vực hẻm Hash. Đường mòn qua hết vực hẻm, địa hình rất khó đi. Cuối cùng ra được một con đường nhỏ gặp đường nhựa đi San Francisco. Nếu bọn mình đi ngã đó, Jensen sẽ đi theo, và hắn sẽ gửi xe và người đi chặn đầu bên kia con đường này. Nên bọn mình sẽ bị bao vây. Hắn muốn bắt bọn mình để lấy lại xâu chuỗi.

- Mình không hiểu - Peter bắt bẻ - Cả nếu như hắn lấy lại được các hạt ngọc trai, bọn mình sẽ nói những gì bọn mình biết.

- Sai lầm - Chang nói lạnh lùng đến nỗi Peter ớn lạnh xương sống - Bọn mình sẽ không bao giờ nói được gì nữa hết, không nói được cho ai nữa hết. Cậu hãy nhớ rằng những người kia là đồng lõa của Jensen. Sẽ không có ai biết được chuyện xảy ra với bọn mình.

Peter hiểu ra. Cậu mím chặt răng.

- Nhưng mình có sáng kiến - Chang nói tiếp, mắt sáng rỡ - Jensen sẽ phải mất đi một thời gian để mang ngựa về. Hắn tưởng hắn sẽ bắt được bọn mình. Nhưng bọn mình sẽ thoát được.

- Mình rất vui được biết điều này! - Peter nói.

Hai cậu quay lại chỗ Bob đang chờ. Cả ba leo lên ngựa trở lại.

- Sao? - Bob nóng lòng hỏi.

- Jensen sẽ chặn ngang đường rút lui của bọn mình - Peter thông báo - Hắn muốn xâu chuỗi. Hắn sẵn sàng làm tất cả để lấy lại. Bọn công nhân cũng thuộc cùng băng với hắn.

- Vậy thì chúng sẽ bị một phen mừng hụt! - Chang mừng rỡ - Bọn mình sẽ theo con đường mòn này đến một cái đèo, sau đó bọn mình sẽ xuống vực hẻm Hash. Mình đi trước.

Chang chạy nước kiệu. Chang muốn đi nhanh, nhưng không làm ngựa mệt. Bob đi theo, cười con Lù Đù Mập, không thích hoạt động này chút nào, nhưng cũng buộc phải tiến lên, vì bị Peter cười Nelly thúc phía sau.

Nửa tiếng sau, ba kỹ sĩ đến đèo. Vực hẻm dốc, hoang vắng và cần cỗi, trải dài trước mắt ba bạn.

Nửa tiếng sau nữa, ba bạn đến dưới đáy vực hẻm đá. Tất cả dừng lại cho ngựa thở.

- Đường mòn sẽ tiếp nối phía bên phải đến đường đi San Francisco - Chang nói rõ - Jensen sẽ đón mình ở đầu này. Nên bọn mình sẽ đi hướng trái.

Ebène cẩn thận đi tiếp, chú ý đặt chân giữa các khối đá.

- Hãy nhìn kỹ! - Chang ra lệnh - Lát nữa ta sẽ thấy hai khối đá vàng, cách khoảng một chục mét phía trên đầu ta.

Mười phút sau, Peter, với cặp mắt tinh tường, thông báo là đã thấy hai khối đá.

- Kìa! - Peter la lên.

Ba cậu nhảy xuống đất, rồi Chang vỗ mông mấy con ngựa, chúng ngạc nhiên giật mình bỏ chạy.

- Bắt đầu từ bây giờ, bọn mình sẽ đi bộ, quỳ và bò - Chang giải thích - Ngựa sẽ đến một cái ao nhỏ, cuối vực hẻm, uống nước. Trước sau gì, Jensen cũng sẽ tìm thấy ngựa, nhưng cũng phải mất mấy tiếng, vì bây giờ, hắn đang tìm bọn mình ở con đường đi San Francisco. Leo!

Giữa những cục đá to lăn dưới chân, ba cậu tiến hành leo lên vách đá. Chang chỉ đường; Peter đi cuối, giúp Bob.

Khi lên đến phía trên khối đá vàng đầu tiên, ba cậu nhìn thấy, dưới khối đá vàng thứ hai, một khe nứt đâm sâu vào lòng đá.

- Đây là một cái hang - Chang giải thích - Xưa kia, có mỏ vàng bên trong. Người tìm ra mỏ vàng đã đào một đường hầm dài... Các cậu sẽ thấy. Bọn mình vào nhanh đi, trước khi Jensen và đồng bọn tới vực hẻm được.

Chang bước vào bóng tối, Bob và Peter theo sau, hai cậu không hề có khái niệm về đích đến cuối cùng, nhưng hoàn toàn tin tưởng vào bạn.

Chương 10 : Bị nhốt

Bên trong, hang rộng hơn. Một đường hầm bắt đầu, có mấy xà gỗ nâng đỡ trần. Có vài khối đá chắn ngang lối đi.

- Kế hoạch của mình thế này. - Chang nói - Dưới núi này, có cả một mạng ống dẫn và hành lang. Xưa kia, mấy khối đá này chứa vàng, và tất cả những người tìm vàng đều đào đường hầm riêng cho mình. Lúc mới tới đây, mình quen được với một ông già, tên là Dan Duncan, bỏ trốn cuộc đời để cạo những gì còn sót lại ở cuối các mỏ vàng. Bây giờ ông già lắm rồi, và đang sống ở dưỡng đường, nhưng ông đã kịp dẫn mình đi xem tất cả hầm mỏ này vì thấy mình say mê. Mà mấy con đường hầm ấy lại thông với mấy hầm rượu đào trong sườn phía bên kia.

- Úi chà! - Peter kêu lên - Ý cậu nói là bọn mình sẽ đi dạo chơi trong mấy cái hầm này trong khi ông Jensen tìm bọn mình ở ngoài hả?

- Đúng. Bọn mình sẽ ra một cái hầm nằm cách xa nhà không đầy hai kilomet, và trước khi Jensen kịp bắt, bọn mình sẽ kể toàn bộ câu chuyện. Có một hai chỗ khó qua, chỉ có một người đàn ông thật nhỏ, hoặc một cậu thiếu niên mới qua lọt, nhưng lần cuối cùng mình đi thử, thì mình không gặp chướng ngại vật nào không vượt được hết.

Bob hơi khó khăn nuốt nước miếng. Bob không thấy vững lòng lắm trước bóng tối, chỉ có ánh đèn pin đâm thủng. Cậu thầm nghĩ rằng có những chỗ giải trí dành cho những buổi chiều nghỉ hè hấp dẫn hơn là mê cung dưới đất...

- Có nên đặt cọc tiêu lộ trình của bọn mình không? - Bob vừa hỏi vừa thọc tay vào túi lấy viên phấn xanh lá mà cậu luôn mang theo - Lỡ bọn mình lạc đường.

- Bọn mình sẽ không lạc - Chang đáp - Nếu đánh dấu đường đi Jensen sẽ dễ dàng tìm ra bọn mình.

Chang có vẻ tự tin. Nhưng Bob biết rằng thường ta hay bị lạc đường vào những lúc không ngờ nhất. Peter cũng biết điều này.

- Đây - Peter nói - Ký hiệu bí mật của bọn mình là dấu chấm hỏi. Bọn mình có thể dùng ký hiệu này để đánh dấu lộ trình, nhưng bọn mình sẽ vẽ thêm mũi tên khắp nơi, để đánh lạc hướng cha Jensen nếu hắn theo bọn mình đến đây.

- Đồng ý - Chang chấp nhận - Nhưng mình không nghĩ Jensen sẽ vào đây đâu, chắc hắn không biết về cái mỏ này. Vậy ta không nên đánh dấu lối vào, sợ hắn chú ý, còn bên trong ta hãy vẽ lẫn lộn dấu chấm hỏi và mũi tên.

Quyết định xong ba cậu đi sâu vào mỏ. Hành lang chật hẹp, còn trần rất thấp. Thỉnh thoảng ba cậu gặp những hành lang đâm ngang, do những người tìm vàng đào cách đây vài thập kỷ. Bob phụ trách việc đánh dấu đường đúng bằng dấu chấm hỏi và vẽ thêm đường sai bằng mũi tên.

Một hồi sau, ba bạn đụng chỗ đất đá sụp lở. Hành lang chỉ còn là một đường hầm phải bò qua.

- Mình đi trước. - Chang nói.

Chang đưa cho Peter đèn pin có chứa các viên ngọc.

- Cậu cầm đi. - Chang nói - Nếu phải đào đất, đèn này sẽ vương lắm.

- Được. - Peter vừa đáp vừa nhét món vật quý giá vào dây nịt siết chặt. Rất tiếc là đèn này không sáng được.

- Phải, bọn mình chỉ có hai đèn. Bob ơi, cậu đưa Peter mượn đèn cậu được không? Mình sẽ đi trước, với đèn của mình, cậu sẽ đi theo mình. Peter đi cuối cùng. Như vậy, cả ba sẽ được sáng.

Bob hoàn toàn không muốn rời đèn pin, vì cái đèn chắc, nặng, sáng làm cho cậu vững lòng hơn. Nhưng Bob thừa nhận rằng Chang nói đúng và làm theo lời bạn. Mà như vậy, Bob bỏ dể hơn. Nhất là khi chân bắt đầu mệt.

Suốt khoảng một trăm mét, phải bò lê khi thì quỳ hai tay hai chân, khi thì nằm sát dưới đất. Nhiều lần Chang phải đào cho lỗ rộng ra. Có lúc, một cục đá to lăn xuống trúng lưng Bob làm cho cậu bị kẹt lại. Bob phải cố gắng không hoảng hốt, trong khi Peter nằm trên chân Bob lấy đá ra.

Khi được tự do trở lại, Bob hớn hển nói :

- Cảm ơn Peter!

Tiếp tục tiến lên.

Bob gần như hết hơi, khi đến được khúc mà chiều cao hành lang bình thường trở lại. Ba cậu nằm dài trên đá, nghỉ ngơi vài phút. Phía trên đầu, sườn gồ cong xuống dưới sức nặng của ngọn núi. Tưởng như tất cả sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào, tuy nhiên tất cả đã đứng vững được nhiều năm rồi.

- Bọn mình đã qua được phần cực nhất - Chang nói - Còn một khúc khó nữa, nhưng cũng không đến nỗi nào. Và điều chắc chắn - Chang thích thú cười nói thêm - là Jensen sẽ không theo bọn mình đến đây được: hấn mạp quá.

Tất cả lên đường. Bob tiếp tục đánh dấu lộ trình bằng dấu chấm hỏi và mũi tên. Một lần duy nhất, Chang có vẻ phân vân, không biết nên đi theo lối nào: ba hành lang mở ra trước mặt. Chang chọn hành lang bên phải. Ba bạn đi được một khoảng ba trăm mét thì đụng phải một bức tường.

- Mình đi lầm. - Chang thừa nhận.

Chang chĩa đèn pin vào một góc đường hầm. Ba cậu nhìn thấy một cái mà lúc đầu tưởng như một bộ xương người. Sau đó ba bạn đoán ra đó chỉ là một con thú không ra khỏi hang được do đất đá sụt lở.

- Một con lừa - Chang bình luận - Chắc là người tìm vàng dùng lừa để mang vàng ra ngoài. Cũng may là người ra khỏi được. Trừ phi ông bị chôn vùi dưới lớp đất đá.

Bob rùng mình khi thấy cái sọ của con lừa bất hạnh, và vội vàng bước theo Chang đang quay lui.

Sau đó, hướng dẫn viên không lầm nữa. Mỗi khi đến một ngã giao, Chang chọn đúng hành lang dẫn đến đích. Bỗng nhiên, Chang đứng lại đột ngột dẫn đến Bob va vào bạn.

- Bọn mình đang đứng ngay lối vào “Thực Quán” - Chang tuyên bố.

- Thực quán hả? - Peter hỏi - Thực quán của ai?

- Có một khe nứt tự nhiên của núi có tên là như vậy - Chang giải thích - Qua khe này, bọn mình sẽ lách ra sườn phía bên kia được. Lối đi chật hẹp và khó, các cậu sẽ thấy.

Đèn pin của Chang chiếu sáng một khoảng trống trông như một khe hở giữa hai khối đá. Người lớn không thể nào qua được. Một cậu thiếu niên có thể đứng lọt và thậm chí di chuyển, với điều kiện là đi ngang như cua.

- Phải đi ngang thôi! - Chang nói khi nhìn thấy nét mặt hai bạn.

- Cậu... cậu có chắc... là bọn mình sẽ ra được một chỗ nào đó không? - Bob hỏi.

Càng ở lâu dưới mặt đất, Bob càng nhận thức rõ được một việc: cậu không hề thích khoa nghiên cứu hang động.

- Tất nhiên - Chang nói - Trước hết, mình đã đi qua rồi. Đó, cậu có thấy làn gió không? - Chang nói đúng. Có luồng gió thổi sát mặt Bob và Peter.

- Đi, tiến lên! - Hướng dẫn viên kêu lên - Không còn ngã nào khác. Hy vọng mình không mập lên so với lần cuối cùng mình đến đây. Ta sẽ làm thế này. Mình đi trước. Đến đầu bên kia, mình sẽ tắt và vặn đèn ba lần. Bob đi theo mình. Khi Bob đến với mình, mình sẽ làm lại tín hiệu, rồi đến lượt Peter đi. Đồng ý chứ?

Tất cả thống nhất tiến hành như vậy, và Chang cầm đèn bên tay phải bước vào khe Thực Quán. Chang bước rất chậm, dịch chuyển ngang chân, hết sức thận trọng, vì sợ một động tác đột ngột làm cậu bị kẹt giữa hai vách đá.

Bob và Peter đứng lại, nhìn theo ánh đèn xa dần, thường bị thân thể Chang che mất. Chang đã nói rằng một khi vượt qua được khe thực quán, ba cậu sẽ tiến gần đến hầm ủ rượu vang, và một tiếng sau là sẽ về tới nhà.

Tuy hết sức thận trọng, Chang tiến khá nhanh. Nhưng Bob và Peter có cảm giác Chang đi hoài mà không đến. Cuối cùng ánh đèn tắt sáng ba lần. Ổn cả.

- Tốt quá! - Peter reo lên - Bob, đến lượt cậu. Đối với một người cà tong cà teo như cậu, thì sẽ dễ qua hơn.

- Dĩ nhiên. - Bob đồng tình - Chắc là sẽ y như một cuộc dạo chơi.

Không phấn khởi chút nào, Bob nghiêng mình chui vào khe Thực Quán, được đèn Peter chiếu sáng một bên, còn bên kia là đèn của Chang.

Bob đi xa dần, chậm, rất chậm. Vì thân thể Bob chắn ngang khe, Peter không còn thấy đèn của Chang nữa.

“Xong. Chắc Bob tới nơi rồi”.

Để cho chắc là sẽ thấy tín hiệu, Peter tắt đèn chờ. Peter chờ khá lâu.

Đột nhiên, một tiếng la vang đến tai Peter :

- Peter, đừng đi...

Rồi im lặng, như thể một bàn tay khỏe mạnh đã áp vào miệng người la, mà Peter đã nhận ra giọng. Có lẽ Chang định nói “Đừng đến”.

Peter nhú mào, chờ đợi điều gì xảy ra. Peter nhìn thấy rõ ràng tín hiệu, như đã thỏa thuận. Ba lần, rồi ba lần nữa...

Nhưng nhịp điệu không giống như trước. Lúc đầu Chang tắt bật đèn không giật giật, dứt khúc như thế. Vậy, không phải Chang làm tín hiệu.

Không cần phải tài giỏi gì để đoán chuyện đã xảy ra: Chang và Bob đã bị bắt.

Chương 11 : Một gia tài trong cái sọ

Đúng lúc đó, tại Rocky, Hannibal đang bám lấy điện thoại nghe cái tin khủng khiếp từ miệng bà Green.

- Bob, Chang và Peter đã biến mất à? - Hamnibal chưng hửng hỏi lại.

- Phải - Bà già nói bằng một giọng run rẩy - Ba đứa lấy ngựa, định đi cả ngày. Ở nhà các thanh tra và các nhà báo đến, nên không ai lo nghĩ cho đến giờ ăn tối. Bây giờ, chúng tôi đã lục soát cả thung lũng mà không thấy ba cháu đâu hết. Ngựa cũng vậy.

Lần này, Hannibal không có một giả thiết sẵn sàng để đưa ra. Cậu chỉ hỏi bà Green :

- Ba bạn có thể ở đâu nhỉ?

- Ai biết? Có cả một mạng hành lang đào trong núi, có thể Chang dẫn bạn vào đó. Có người đang tìm trong đó.

Hannibal véo môi. Đầu óc cậu cậu bắt đầu làm việc tăng tốc lên. Những viên ngọc trai thần à? Biến mất. Bạn của Hannibal hả? Cũng biến mất luôn. Có thể hai vụ mất tích này không có liên quan gì với nhau. Mà cũng có thể vụ này là nguyên nhân của vụ kia.

- Tất cả nhân công của cô đang lục soát hành lang phải không ạ?

- Không chỉ nhân công, mà cả gia nhân và tất cả những người mà chúng tôi tập hợp được. Chúng tôi bắt đầu từ các đường hầm mà chúng tôi sử dụng làm hầm ủ rượu vang. Chúng tôi còn gọi người sang sa mạc, phía bên kia Greenland, xem ba cậu bé tội nghiệp có bị lạc sang bên đó không.

- Cô hãy dặn người của cô tìm những dấu chấm hỏi. - Hannibal khuyên.

- Dấu chấm hỏi à? - Bà Green ngạc nhiên lặp lại.,

- Những dấu chấm hỏi vẽ bằng phấn. Nếu có ai tìm thấy phải báo ngay cho cô biết.

- Cô không hiểu! - Bà Green reo lên.

- Thưa cô, cháu không thể giải thích cho cô qua điện thoại được, nhưng cô làm ơn chuyển lệnh này cho mọi người. Cháu sẽ đến ngay bằng chuyến bay đầu tiên, cháu sẽ chờ ông Andy, ba của Bob đi nữa. Cô có thể cho xe rước ông Andy và cháu tại phi trường được không ạ?

- Tất nhiên - Bà Green càng lúc càng hoảng hốt hơn nữa. Tất nhiên.... Ôi! Trời ơi! Hy vọng không có chuyện gì xảy ra nghiêm trọng cả.

Hannibal cảm ơn, rồi gác máy. Rồi cậu gọi điện cho ông Andy. Sau một thoáng ngạc nhiên, ông hẹn gặp Hannibal tại sân bay. Cuối cùng, Hannibal chạy đi tìm Konrad giải thích tình hình, Konrad sẽ chở cậu ra sân bay rồi trở về lo quản lý tạm thời Thiên Đường Đồ Cổ.

Hannibal vừa triển khai kế hoạch này vừa lo sợ rằng nó sẽ không giúp ích gì được cho bạn. Cậu tin chắc rằng không phải do ngẫu nhiên mà ba bạn biến mất, và việc tìm ra được ba bạn sẽ khó khăn hơn chính bà Green tưởng nhiều...

Hannibal không lầm. Vài phút sau, Bol và Chang, khi vừa bước ra khỏi hầm, đã bị bắt và được đưa lên một chiếc xe tải chở đến một địa điểm bí mật, ngay trước mặt những người đang lục soát mỏ để tìm kiếm ba cậu bé mất tích.

Mỗi cậu bị nhốt vào một thùng rượu vang to, và thùng rượu vang là một thứ quá thường gặp ở Greenland, nên không ai chú ý đến việc chuyên chở chúng.

Còn Peter?

Peter chờ một hồi xem có người nào của Jensen thử đến bắt cậu bằng cách vượt qua khe Thực Quả không. Nhưng lối đi quá hẹp, nên Peter không phải sợ gì việc này. Tuy nhiên, nếu có thời gian, có thể kẻ thù sẽ tuyển một người đàn ông nhỏ đến nổi khe Thực Quả sẽ không còn là chướng ngại vật cho người đó. Cho nên thận trọng hơn hết là rút lui và đi trốn giữa các khối đá ở vực hẻm Hash. Tại đó, Jensen sẽ khó mà tìm ra được Peter trong bóng tối, còn qua sáng hôm sau, thì sẽ có đông người đến tìm kiếm nên không còn nguy hiểm nữa. Thậm chí bằng cách áp dụng chiến thuật này, không những đảm bảo an toàn cho mình, mà Peter sẽ có thể giúp ích được rất nhiều cho Bob và Chang, nếu không phải là ngay lập tức, thì cũng sau này.

Sau khi kiểm tra chắc đèn bin chứa chuỗi hạt ngọc trai thần vẫn còn nhét trong dây nịt, Peter quay đầu lại. Mong sao Peter thầm nghĩ, đèn pin dùng để chiếu sáng sẽ có pin cho đến cùng!

Bob nghĩ đúng khi đánh dấu lộ trình. Lần theo từng dấu hỏi một và bỏ qua các mũi tên, Peter dễ dàng tìm lại đường đi.

Khi đến ngã giao, nơi Chang đã lộn đường, một ý nghĩ xảy ra trong đầu Peter, có nên giữ lại hạt ngọc trai lại với mình không? Dù sao, Jensen vẫn còn có thể bắt Peter. Có nên tước đoạt chiến lợi phẩm của hắn không?

Vậy là phải giấu ngọc trai. Nhưng giấu ở đâu? Dưới khối đá à? Tất cả khối đá đều giống nhau.

Và nếu Peter đánh dấu phần xanh, thì có thể Iensen sẽ đoán ra được ý nghĩa.

Phải tìm ra một chỗ mà không ai chú ý đến, mà chính Peter sẽ chắc chắn nhận ra được...

Tia sáng lóe lên trong đầu Peter: cái sọ con lừa! Tất nhiên.

Peter đi đến chỗ có bộ xương của con lừa bất hạnh. Cậu lấy xương chuỗi ra khỏi đèn pin và nhét vào sọ con lừa. Bây giờ, thì cậu yên tâm rồi.

Peter đi tiếp. Khi đến ngã giao thứ nhì một ý nghĩ nảy ra trong đầu cậu. Đèn pin cũ không còn dùng được nữa. Thà vứt đi cho rồi. Nhưng không hiểu sao Peter quyết định không vứt vào một góc.

Ngược lại, Peter cúi xuống lượm vài cục đá. Ngoài ra, Peter còn xếp thêm ba cục đá thành hình mũi tên, chỉ vào chỗ giấu.

Rồi Peter đi tiếp đến chỗ hành lang có đất đá sụp lở, phải bò qua bằng hai tay và nằm sát dưới đất. Peter đã trải qua nhiều tiếng đồng hồ dưới đất.

Cậu đã đi được nửa đường, thì đột nhiên cậu cảm thấy đất rung dưới tay chân mình. Một tảng đá lăn trước mặt cậu, chắn một nửa lối đi. Chẳng lẽ cả núi sẽ sụp đổ?

Peter yên lặng chờ đợi.

Cơn động đất dịu đi. Núi không sụp đổ. Thở phào nhẹ nhõm, Peter bò tiếp.

Điều vừa xảy ra, Peter biết, đó là một trận địa chấn nhẹ, nhưng thường hay xảy ra tại Californie. Cũng may là trận này yếu đến nỗi đường hầm không bị sụp đổ.

Thở những nhịp ngắn, Peter bò tiếp cho đến lúc cậu có thể đứng thẳng người dậy. Rồi sau khi tự cho phép mình nghĩ một chút để thở lại cho đều, Peter bước về lối ra. Vẫn đi theo chỉ dẫn mà Bob đã để lại.

Hang ngoài trống không. Im lặng ngự trị. Bên ngoài, đêm tối thui: y như bức màn.

Không nghe tiếng động nào hết, Peter mạo hiểm thò đầu ra ngoài. Dường như Jensen đã không phát hiện ra cửa vào hang.

Khi đó, Peter bước ra hẳn rồi đứng lại, để cho mắt quen với bóng tối xung quanh.

Ngay lập tức, có kẻ phóng lên người Peter từ phía sau. Hai cánh tay khỏe mạnh ôm chặt lấy Peter. Một bàn tay áp vào miệng để không cho cậu la.

Chương 12 : Ông Won

Bob và Chang đang ở trong một căn phòng. Bốn bức tường phủ thạch cao. Không có cửa sổ. Một cánh cửa duy nhất đã bị khóa lại.

Hai cậu không bị ngược đãi. Thậm chí, cai tù đã cho phép hai cậu sửa sang lại quần áo, rửa mặt và được dọn cho một bữa ăn Tàu tuyệt ngon, khiến Bob không còn hiểu gì nữa hết.

Trước khi ăn, Bob và Chang quá đói bụng để nghĩ đến chuyện trao đổi vài câu với nhau. Nhưng bây giờ khi đã ăn no, hai bạn quyết định xem xét tình thế.

- Không biết bọn mình đang ở đâu? - Bob hỏi.

Giọng của Bob không hề có chút lo sợ gì. Bụng no, Bob cảm thấy hoàn toàn sáng khoái.

- Bọn mình đang ở trong một căn phòng dưới đất, ở một nơi nào đó trong một thành phố lớn, có lẽ là San Francisco. - Chang trả lời.

- Làm sao cậu biết được? Bọn mình bị bịt mắt mà. Bọn mình có thể ở bất cứ nơi đâu.

- Mình có cảm thấy nền đất rung lên, lúc bọn mình ở bên ngoài, y như có những xe tải lớn chạy ngoài đường, chứng tỏ là một thành phố lớn. Gia nhân người Hoa nhốt bọn mình trong đây rồi mang thức ăn đến. Mà San Francisco là thành phố của Hoa Kỳ có khu phố Tàu rộng lớn nhất. Có lẽ bọn mình đang đang ở trong một phòng mật tại nhà của một người Hoa giàu có nào đó, nghĩ như vậy cũng hợp lý thôi.

- Tại sao giàu có?

- Kìa! Vì thức ăn. Đó là những món ăn Tàu, và do một đầu bếp Tàu tài ba nấu. Và chỉ có người giàu mới có thể thuê được đầu bếp có hạng như vậy.

- Cậu biết không, cậu sẽ rất hợp tính với Hannibal. Cậu cũng giỏi suy luận như Hannibal. Hy vọng có ngày cậu sẽ đến Rocky sống và trở thành thám tử thứ tư trong nhóm Thám Tử Trẻ.

- Mình sẽ thích lắm! - Chang buồn bã trả lời - Ở Greenland, mình cảm thấy rất cô đơn. Còn ở Hồng Kông, luôn có nhiều người quanh mình, có bạn bè cùng tuổi để chơi và nói chuyện. Còn bây giờ. Ôi! Khi nào lớn, mình sẽ làm rượu vang và khai thác vườn nho, theo ý muốn cô Lydia.

Chang phân vân một hồi rồi nói thêm :

- Nếu mình sống được đến đó.

Bob hiểu ý Chang muốn nói gì. Hannibal nghĩ đúng, không thể chối cãi được: vụ mà Ba Thám Tử Trẻ đang đảm nhận vượt xa khuôn khổ ma hiện hình, và những, mối nguy hiểm đang đe dọa có thể trở nên rất nghiêm trọng.

Đúng lúc đó, cửa mở ra. Một ông già người Hoa, mặc đồ kiểu Châu Á, xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Đi! - Ông nói.

- Đi đâu? - Chang bình tĩnh hỏi lại.

- Chuột bị đại bàng mang đi có dám hỏi “Đi đâu?” không? - Người đàn ông trả lời - Đi!

Đầu ngẩng cao, Chang bước ra khỏi phòng. Bob đi theo, cố gắng tập trung hết lòng dũng cảm có được.

Ông già người Hoa dẫn hai cậu đi dọc theo một hành lan chật hẹp đến thang máy nhỏ. Thang máy chạy lên thật lâu., rồi dừng lại trước một cửa màu đỏ. Người đàn ông mở cửa ra đẩy Bob lên phía trước :

- Vào đi các cháu! - Ông ra lệnh - Nhớ nói sự thật nếu không đại bàng sẽ ăn thịt hai cháu.

Bob và Chang ở lại một mình trong một căn phòng rộng lớn hình tròn, có căng những bức thảm treo tường màu đỏ thêu vàng. Bob nhận ra rồng, chùa, liễu như đang đu đưa theo gió...

- Các cháu ngắm thảm treo tường của tôi đó hả?

Giọng một ông già vang lên như tiếng sáo, yếu ớt nhưng rõ ràng. Những bức thảm này năm trăm năm tuổi đấy.

Bob và Chang quay lại. Đúng vậy, hai cậu không chỉ có một mình trong phòng. Ở cuối phòng, có một cụ già ngồi trên chiếc giường bành bằng gỗ đen, chạm trổ và lót nệm bằng lụa đen.

Cụ già mặc chiếc áo dài rộng thùng thình, theo kiểu hoàng đế Tàu thời xưa trên các tranh cũ. Khuôn mặt nhỏ, ốm, vàng, trông cụ giống như một trái lê héo nhăn nhe. Ánh mắt sắc xảo của cụ nhìn hai cậu qua cặp kính gọng vàng.

- Tiến tới và ngồi xuống đi - Cụ nói - hồi những con người nhỏ bé đã gây cho ta biết bao nhiêu là phiền muộn.

Bob và Chang băng qua căn phòng, bước trên những tấm thảm dày đến nỗi chân lún xuống mỗi khi bước. Có hai chiếc ghế đẩu đặt trước ghế bành, chuẩn bị sẵn sàng cho hai cậu. Hai cậu ngồi xuống, vẫn kinh ngạc nhìn cụ già kỳ lạ.

- Hai cậu có thể gọi ta là ông Won - Cụ già người Hoa nói - Ta đã một trăm lẻ bảy tuổi.

Bob chưa bao giờ thấy người nào trông già như cụ này. Tuy nhiên, vẻ bề ngoài của ông Won

không có gì ồm yếu hết.

Cụ già người Hoa nhìn Chang một hồi.

- Đồ sâu bọ, đồ ruồi muỗi - Cụ bình thản nói - cậu mang dòng máu của dân tộc ta. Gia đình cậu và gia đình ta thuộc Trung Hoa cổ đại. Ông kỵ của cậu đã bắt cóc một công chúa của chúng tôi để cưới nàng. Nhưng ông ta đã cướp đoạt một vật quý hơn: râu chuối.

Lần đầu tiên, nét mặt ông Won xúc động lên một chút và có một màu xanh xanh kỳ lạ.

- Một râu chuối thần! - Cụ nói - Suốt năm mươi năm, râu chuối đã biến mất. Bây giờ râu chuối lại xuất hiện. Ta muốn râu chuối đó.

Cụ cúi xuống về phía trước và nói lớn hơn :

- Có nghe không, chuột con! Ta muốn có râu chuối đó!

Bob bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng, cậu biết rõ rằng mình không thể cho ông Won những viên ngọc trai mà ông ấy muốn. Ví một lý do chính đáng: Bob không giữ râu chuối.

“Không biết Chang nghĩ gì về chuyện này?” - Bob thầm nghĩ.

Chang mạnh dạn phát biểu :

- Kính thưa cụ, chúng cháu không giữ râu chuối. Người đang giữ các hạt ngọc trai có một trái tim bạo dạn và đôi chân nhanh nhẹn. Người đó đã thoát khỏi tay bọn làm công cho cụ và sẽ mang râu chuối về trả cho cô cháu. Nếu cụ quý trọng chính râu chuối, chứ không phải giá trị của nó, thì cháu sẽ thuyết phục cô bán lại cho cụ.. Tất nhiên, là trừ phi người bà con của bà ký cháu, người đã nhờ luật sư đòi lại râu chuối, lại là thân chủ hợp pháp.

- Hẳn không phải là thân chủ hợp pháp! - Ông Won giận dữ la lên - Ta giàu, nhưng hẳn còn giàu hơn ta nữa, nên cô của cậu sẽ bán cho hẳn, nếu ta không lấy được trước. Hiểu không?

Chang gật đầu.

- Chúng cháu chỉ là hai chú chuột con - Chang nói - Không thể thỏa mãn được ý muốn của cụ. Những kẻ bắt được chúng cháu không bắt được bạn của chúng cháu. Bạn ấy dũng cảm, bạn ấy sẽ thoát được.

- Bọn chúng vụng về quá - Ông Won vừa nói sỗ sàng vừa gõ các ngón tay trên tay cầm chiếc ghế bành bằng gỗ tẻch - Bọn chúng sẽ phải trả giá vì đã bắt cần.

- Chúng xem bắt được bạn - Chang trả lời - Chúng đã hiểu được mưu kế của cháu. Chúng im lặng chờ chúng cháu ra. Cháu và bạn đây đã đi qua một lối quá chật hẹp cho người lớn. Đột nhiên, cháu nghe viên đá lăn. Cháu chĩa đèn về phía đó và thấy bóng người. Cháu đã kịp la lên trước khi Jensen và đồng lõa tóm được hai đứa chúng cháu. Nhờ vậy, bạn còn lại của cháu đã thoát được.

- Chúng vụng về quá - Ông Won nói lại - Tối hôm qua khi Jensen điện báo cho ta biết nó có râu chuối, ta đã cảnh cáo nó không được bắt cần. Nó đã không đủ cảnh giác. Bây giờ...

Tiếng chuông sang sang vang lên. Ông Won dứt tay giữa các gối nệm ghế bành, và trước ánh mắt ngạc nhiên của Bob, cụ lấy ra một cái điện thoại. Ông nhắc ống nghe lên kê vào tai.

Ông nghe một hồi, không trả lời gì hết, rồi đặt máy trở về chỗ cũ.

- Một sự kiện mới làm cho tình hình hoàn toàn khác đi - Ông Won nói - Ta phải chờ.

Tất cả chờ đợi, trong một bầu im lặng càng lúc càng nặng nề hơn. Bob tự hỏi. Ngày hôm nay đã quá nhiều biến cố đến nỗi không thể nào dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây. Dù sao, Bob thầm nghĩ, sẽ không có gì có thể gây bất ngờ cho cậu được nữa.

Bob lầm. Khi cánh cửa đỏ mở ra và một con người xanh xao, quần áo rách rưới, nét mặt cứng cõi một cách đáng kinh ngạc, xuất hiện, Bob không tin vào mắt mình.

Người mới đến là Peter Crenthch.

Chương 13 : Sự thần diệu của râu chuột thần

- Peter! - Bob và Chang la lên và đứng phốc dậy - Cậu làm gì ở đây? Cậu có bị thương không? Cậu cảm thấy thế nào?

- Cũng khỏe, cảm ơn. - Peter đáp - Tất nhiên là trừ việc mình đói bụng gần chết. Và trừ việc mình hơn bị đau tay từ lúc Jensen thử bẻ tay mình để bắt mình nói mình giấu râu chuột ở chỗ nào.

- Vậy là cậu đã giấu được! Hoan hô! - Bob phấn khởi la lên.

- Mình tin chắc là cậu không nói gì hết. - Chang nói thêm,

- Chuyện đó thì khó lắm - Peter trả lời - Phải chi chúng biết...

- Coi chừng - Chang cắt lời ngang - Kẻ thù đang nghe cậu nói.

Peter im ngay. Cậu ngược mặt nhìn lên thấy ông Won đang chăm chú quan sát mình, nhưng cụ từ từ quay mặt sang Chang.

- Không - Ông già người Hoa nói - cậu không phải là chú chuột con, như ta nghĩ. Cậu là một con rồng con, mang dòng máu ông kỵ của cậu. Cậu có muốn làm con trai ta không?

Ba bạn đang gặp hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cụ già nói tiếp :

- Ta giàu lắm, nhưng ta không có người nối dõi. Ta có thể nhận cậu làm con nuôi. Làm chủ một gia tài như của ta, cậu sẽ thành một người có uy quyền trên thế gian này.

- Kính thưa cụ, lời đề nghị của cậu là một vinh dự đối với cháu - Chang trả lời nhã nhặn - Nhưng lòng cháu e sợ hai điều.

- Cháu nói đi.

- Điều thứ nhất là cụ sẽ yêu cầu cháu phản bội lại bạn bè và trao râu chuột cho cụ.

- Tất nhiên - Ông Won tuyên bố - Đó sẽ là nghĩa vụ của cháu, khi làm con trai ta.

- Điều thứ nhì là, khi đã lấy được râu chuột, cụ sẽ quên đi những lời hứa đối với cháu. Mà dù sao, điều này không quan trọng, bởi vì cháu không có ý định chấp nhận lời đề nghị của cụ.

Ông Won thở dài thật sâu.

- Rất đúng - Ông nói - Nếu cậu tự đánh mất danh dự bằng cách nhận lời, ta sẽ vội quên đi những gì đã cam kết. Nhưng bây giờ, khi đã biết cậu rõ hơn, thì ta thật sự muốn nhận cậu làm con. Tuy nhiên, ta quý râu chuột hơn tất cả. Mạng sống của ta phụ thuộc vào các hạt ngọc trai. Do đó mạng sống của cậu cũng vậy.

Một lần nữa, ông già người Hoa lại thọc tay xuống giữa đồng gối nệm. Từ một chỗ giấu, ông lấy ra một cái lọ, một cái ly pha lê và một vật nhỏ mà ông đặt vào lòng bàn tay.

- Lại gần đây nhìn! - Ông ra lệnh

Chang, Bob và Peter tuân lệnh. Vật nằm ngay chính giữa lòng bàn tay nhẵn nhéo và giống như móng vuốt điều hâu, có màu xám ánh đục, hình thù gần giống hình cầu. Giống như một viên bi không thành hình.

- Một viên ngọc thần... - Chang nói khẽ.

- Đúng - Ông Won thừa nhận - và bây giờ các cậu sẽ được biết tại sao được gọi là ngọc trai thần.

Ông mở nút lọ ra, thả viên ngọc quý vào đó. Chất lỏng trong đó vẫn đục lên, bọt khí sủi lên... một lúc sau viên ngọc đã được hòa tan.

Cụ gì người Hoa uống từ từ thứ thuốc có được, sau khi chế vào ly, cụ uống hết đến giọt cuối cùng. Sau đó cụ cất ly và lọ trở về chỗ giấu. Ba bạn sững sờ quan sát cụ.

- Rõ ràng con dòng họ Mathias à - Sau đó cụ nói - ta sẽ tiết lộ cho cậu nghe một bí mật mà rất ít người biết, trừ phi người đó vừa thật là giàu có vừa thật khôn ngoan: đó là sự thần diệu của những viên ngọc được gọi là ngọc thần. Cậu đã biết rằng những viên ngọc này vô giá? Cậu không biết điều này. Chúng không đẹp. Chúng xám xịt. Thậm chí dường như chúng đã chết.

Không đoán ra điều mà ông Won sắp tiết lộ, ba bạn cứ gật đầu đồng ý.

- Suốt mấy thế kỷ - Cụ già nói tiếp - đã có thể tìm được vài viên ngọc này ở một nơi xó xỉnh ở Ấn Độ Dương. Bây giờ hết rồi, không còn nữa. Tuy nhiên, vẫn còn khoảng nửa chục xâu chuỗi như thế này, tất cả nằm trong tay những ông quan giàu có phương Đông, họ đều bo bo giữ lấy ngọc. Giữ còn kỹ hơn cả con người của mắt mình. Tại sao vậy? Bởi vì... - Cụ già hít thật sâu - nếu nuốt một viên ngọc, y như ta vừa mới uống, sẽ kéo dài được tuổi thọ.

Ba cậu mở to mắt ra. Rõ ràng ông Won hết sức tin tưởng vào điều ông vừa mới tuyên bố.

- Bí quyết này đã được phát minh ở Trung Quốc, cách đây mấy thế kỷ. Vua chúa và vài gia đình lớn đã giữ gìn rất kỹ bí quyết này. Về sau những doanh nhân giàu có như ta đã khám phá được những bí mật đó. Nếu như ta được một trăm lẻ bảy tuổi và vẫn còn sống, là vì từ lúc ra đời, ta đã ăn hơn một trăm viên ngọc thần.

Hai con mắt đen nhỏ của cụ già nhìn chăm chăm vào Chang.

- Bây giờ thì cậu hiểu chứ, rõ ràng con à, tại sao nhất định ta phải có những viên ngọc trai ấy. Mỗi viên kéo dài tuổi thọ thêm khoảng ba tháng. Xâu chuỗi gồm có bốn mươi tám viên ngọc trai. Tức là mười hai năm cho ta. Sống thêm mười hai năm nữa!

Cụ già nói lớn giọng lên.

- Ta cần phải có những viên ngọc trai ấy. Không gì có thể ngăn cản ta lấy được. Tất cả các cậu chỉ là cát bụi dưới chân ta, nếu các cậu dám đứng giữa ta và các viên ngọc trai. Mười hai năm để sống! Và ta đã được một trăm lẻ bảy tuổi rồi! Rõ ràng con ơi! Cậu phải hiểu là lấy được ngọc quan trọng như thế nào đối với ta!

Chang cắn môi.

- Cụ nói nghiêm túc đấy - Chang thì thầm với hai bạn - sẽ không có gì ngăn cản được cụ. Mình sẽ thử thương lượng với cụ.

- Thương lượng à? Tất nhiên! - Ông già người Hoa kêu lên, vì tuy tuổi cao nhưng tai cụ rất thính - Ở phương Đông, người ta có được mọi thứ bằng cách thương lượng. Một cuộc giao kèo hợp lý giúp cho cả hai bên không bị mất mặt.

- Nếu Peter nói cho cụ biết xâu chuỗi ở đâu, thì cụ có chịu mua lại của cô cháu không ạ? - Chang hỏi.

Ông Won lắc đầu.

- Về vấn đề này, ta đã thỏa thuận với Jensen rồi: ta sẽ trả số tiền mà ta đã hứa cho ông ấy. Tuy nhiên, ta biết rằng người cô đáng kính của cậu đang cần trả tiền cho những thiết bị đã mua cho công việc làm rượu vang của bà. Chính ta đây là chủ nợ, và ta hứa danh dự là sẽ để rộng thời gian cho bà ấy thanh toán nợ bao lâu tùy ý. Ta cũng hứa rằng sẽ không còn ma nhát nhân công nữa, nên họ sẽ làm việc trở lại được.

Ba bạn chưng hửng.

- Sao! - Cuối cùng Chang la lên - Cụ điều khiển được ma à?

Ông Won mỉm cười.

- Nếu khôn ngoan thì cái gì mà chẳng làm được? - Cụ hỏi lại - Các cậu hãy dẫn Jensen đến chỗ giấu các viên ngọc, rồi những rắc rối của bà Green sẽ chấm dứt.

- Làm sao cháu biết là có tin tưởng cụ được hay không? - Chang hỏi.

Bob và Peter cũng ra hiệu là hai cậu đồng ý với Chang: cần phải bảo đảm.

- Ta là ông Won - Cụ già kiêu hãnh nói - Lời ta nói quý hơn vàng, rắn hơn thép.

- Thế thì lời của Jensen thì có giá trị như thế nào ạ? - Bob hỏi.

- Nếu hấn nói một điều, thì chắc chắn hấn sẽ làm ngược lại. - Peter nói thêm.

Ông Won vẫn ngồi tại chỗ, nhưng nói lớn tiếng hơn.

- Triệu ông Jensen tới đây! - Cụ la lớn ra lệnh cho những gia nhân.

Hai phút dài trôi qua.

Cuối cùng cánh cửa đỏ mở ra, và Jensen bước vào. Hấn dừng nhìn ba cậu, rồi bước đến chỗ ông Won.

- Sao, ông có bắt chúng nói ra chưa, được hay không? - Hấn hỏi.

Cụ già giận xanh mặt, trừng mắt nhìn hấn.

- Đồ sâu bọ, người quên người đang nói chuyện với ai sao? Người chỉ là đồng bùn trên đường ta đi. Đừng buộc ta phải nhắc nhở người điều này.

Biểu hiện của cơn giận dữ thoáng qua trên gương mặt của tên Jensen mập. Nhưng một biểu hiện khác thay thế nhanh chóng biểu hiện sợ hãi.

- Tôi xin lỗi, thưa ông Won - Hấn ấp úng - xin lỗi, tôi chỉ muốn...

- Im ngay - Cụ già người Hoa càng lúc càng tái xanh hơn ngắt lời - Người hãy lắng nghe mệnh lệnh của ta và thi hành: người không đủ khả năng làm gì khác ngoài việc đó. Nếu ba cậu này trao xâu chuỗi lại cho người, người không được hại chúng. Người có thể trói chúng lại, sao cho chúng có thể tự giải thoát được ngay, nhưng không được siết dây chặt quá. Nếu người gây cho chúng bất kỳ phiền phức không cần thiết nào, thì người sẽ phải trả giá gấp trăm lần. Hãy làm đúng theo chỉ thị của ta, nếu không người sẽ phải đền mạng bằng cái chết-ngàn-vết-thương.

Những lời này được nói với một giọng khiến Jensen nuốt nước miếng vài lần mới trả lời được :

- Thưa ông Won - Hấn lắp bắp nói - hiện giờ thung lũng Greenland đầy áp người. Hàng trăm người đang tìm kiếm bọn nhóc này. Tạm thời, tôi đã đánh lạc hướng được những người đi tìm khỏi vực hẻm Hash, nơi bọn nhóc bỏ ngựa lại. Nhưng nếu phải mang chúng trở ra đó thì..

- Hy vọng là không cần thiết - Ông Won xẵng giọng đáp - Có thể rằng và hai chuột con sẽ quyết định nói cho người biết xâu chuỗi ở đâu. Như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều. Cả cho ta và cho chúng...

Cụ già người Hoa đứng dậy. Đó là một người đàn ông bé tí xíu, nhưng chiếc áo dài rộng thùng thình và phong thái làm cho cụ vô cùng uy nghi.

- Đi thôi, Jensen ơi - Cụ nói - Để cho chúng suy nghĩ. Có lẽ chúng muốn bàn bạc vấn đề này với nhau. Đó là quyền lợi của chúng, vì vấn đề này là mạng sống... hoặc cái chết của chúng.

Ông Won chậm chạp bước ra cửa. Ông biến mất qua cánh cửa đỏ, với Jensen theo sau.

Chương 14 : Một quyết định nghiêm trọng

- Đừng nói gì hết - Chang nói nhỏ với bạn ngay khi hai người đàn ông bước ra - Chắc chắn có người nghe lén. Nhưng bọn mình hãy nói chuyện thật nhiều, để được lợi về thời gian. Thời gian ủng hộ cho ta.

- Thời gian hả? Sao thời gian tử tế thế - Peter buồn rầu nói - Hình như chỉ có mình thời gian chỉ tốt với bọn mình. Hai cậu hãy kể cho mình nghe hai cậu bị bắt như thế nào.

- Bọn chúng chờ sẵn ở cuối khe Thục Quán - Chang trả lời - Chúng định bắt cả ba. Nhưng mình đã thấy bóng một tên. Khi ấy, chúng vồ lấy bọn mình. Mình la lên để báo cho cậu. Một lúc sau là mình bị trói và bị nhét giẻ vào miệng.

- Sau đó, chúng mưu toan lôi cậu vào bẫy luôn - Bob kể tiếp - Chúng làm tín hiệu đèn. Phải chỉ cậu nhìn thấy được bộ mặt của Jensen khi hắn hiểu cậu khôn hơn là hắn tưởng! Hắn tức điên lên. Hắn đòi người của hắn phải chui qua khe Thục Quán để bắt cậu, nhưng tất cả đều không chịu đi: Chúng to lớn quá sẽ bị kẹt trong đó luôn.

- Hắn đuổi theo bọn mình sát hơn là bọn mình tưởng, và khi bọn mình tới vực hẻm, hắn đã nhìn thấy bọn mình đi hướng nào. Hắn suy ra phần còn lại. Rõ ràng hắn biết hầm và mỏ thông với nhau, và hắn cũng biết là có thể vào mỏ qua cái hang, giữa hai khối đá vàng. Nên hắn lao sang đầu bên kia để tóm bọn mình. Hắn còn để người lại lối vào hang, phòng trường hợp bọn mình quay lại. Hắn đã khôn hơn mình nghĩ nhiều, vậy mình cứ tưởng mình có sáng kiến hay lắm.

- Ôi! Bọn mình không may mắn, thế thôi - Peter nói - Nhưng điều không hay cũng có cái hay. Giờ thì cậu đã biết rõ ràng Jensen là một tên vô lại, biết rằng nhân công làm việc cho hắn, chứ không làm việc cho nhà cậu: điều này giải thích cho tất cả những tai nạn đã xảy ra.

- Chưa đâu. Jensen và người của hắn có lợi? Bất hạnh của gia đình mình đã bắt đầu hơn một năm nay. Lúc đó không ai biết là có xâu chuỗi thần.

- Đúng, cũng bí ẩn thật - Bob thừa nhận - Dù sao, bọn mình vừa mới bị bắt thì có một người tới, người đó báo cho cho Jensen biết rằng thung lũng và mỏ đầy ắp người đang tìm kiếm bọn mình. Jensen tức điên lên. Rồi hắn nảy ra sáng kiến. Hắn bỏ Chang và mình mỗi đứa vào một thùng rượu vang, rồi đóng đinh lại. Rồi hắn cho hai thùng lên một cái toa nhỏ đẩy ra đến cửa hầm. Sau đó chỉ cần chuyển hai thùng lên chiếc xe tải kín chạy đi San Francisco

- Hắn rất xảo trá - Chang nhận xét - Thậm chí, mình còn nghe hắn trả lời một người hỏi hắn có nhìn thấy bọn mình không rằng: “Không, tôi không gặp. Nhưng có người thấy ba cậu trên con đường mòn đi San Francisco. Tôi sẽ đi hướng này và tôi sẽ không trở về, nếu chưa tìm ra ba cậu”. Như vậy, hắn viện cớ để vắng mặt lâu, các cậu hiểu không?

Peter gật đầu.

- Tay Jensen này là một tên vô lại - Peter nói - nhưng rất khôn.

- Xe tải dừng lại cách Greenland vài dặm - Bob nói tiếp - Chúng đã cho phép bọn mình ra khỏi thùng rượu và cho bọn mình sang nằm trong phần sau của một chiếc xe hòm, dưới một tấm chăn. Jensen ra lệnh cho phần lớn nhân công trở về Greenland, nhập vào đám người tìm kiếm và cản không cho họ đi về hướng vực hẻm Hash, nơi bọn mình đã bỏ ngựa lại. Hắn còn chỉ thị cho chúng mang cậu đi San Francisco, Peter à, đến một địa chỉ nào đó mà hắn đưa cho chúng - tất nhiên là nếu bắt được cậu.

- Có thể chúng đã tóm được mình, nhưng chúng vẫn không có xâu chuỗi! - Peter tự hào nói.

- Trên đường đi, xe hòm vượt mọi kỉ lục tốc độ - Chang nói - Đến San Francisco, xe chạy xuống bãi đậu xe ngầm. Tại đó có những người Hoa đang chờ, họ cởi trói, cho bọn mình đi tắm rửa, dọn cho bọn mình một bữa ăn thịnh soạn rồi đưa mình vào vào gặp ông Won.

- Chương trình tuyệt quá - Peter nhận xét - Mình cũng rất muốn được dọn một bữa ăn thịnh soạn. Không hiểu sao mình không được như thế.

- Cậu hãy kể cho bọn mình nghe làm thế nào cậu bị bắt. - Chang nói

Nhận xét này biện minh cho những thì thầm trước đây. Peter hoàn toàn hiểu ý.

- Được - Peter nói - mình chỉ cho các cậu biết là mình đã giấu đèn pin dưới một khối đá.

Sau đó, Peter tiếp tục tường thuật những cuộc phiêu lưu của mình. Khi bị bắt rồi, Peter chỉ nói với kẻ chiến thắng rằng cái đèn nằm trong mỏ, ở một nơi mà bọn chúng không đến được. Sau khi bẻ tay Peter để ép cậu phải nói nhiều hơn, bọn chúng đã bịt mắt cậu lại, lôi cậu đến một chiếc xe đậu gần đó và chở cậu đến địa chỉ mà Jensen đã đưa. Theo những gì mà Peter nghe được trong hội thoại giữa bọn chúng, bọn chúng đã thành công trong việc tập trung hướng tìm

về sa mạc phía bên kia Greenland và làm cho người đang tìm đi chệch hướng khỏi vực hẻm nơi ba con ngựa đang tự do lang thang.

Chang trịnh trọng tuyên bố như sau :

- Có lẽ cô Lydia và chú Harold lo chết mất. Mặt khác, bọn mình không có cơ may nào thoát khỏi tay ông Won, vì ông Won có thể lực rất lớn. Chỉ còn một việc bọn mình làm được, là trao xâu chuỗi cho ông Won.

- Sau tất cả những gì bọn mình chịu đựng để không mất xâu chuỗi à? - Peter phẫn nộ.

- Mình tin vào lời ông Won - Chang đáp - Cụ đã nói bọn mình sẽ không bị hại và những khó khăn của cô Lydia sẽ kết thúc. Có thể mong gì hơn nữa?

- Cậu có nghĩ rằng cụ thật sự tưởng ngọc trai kéo dài tuổi thọ của cậu à? - Peter hỏi - Nghe y như chuyện thần thoại!

- Ai biết - Chang nói - Chắc chắn ông Won tin điều này, nhưng bọn mình không biết cụ có sai không nữa. Mới đây, các nhà bác học phương Tây đã phát hiện rằng da của một loại cóc nào đó có chứa một chất rất quý, trong khi người Hoa đã biết điều này từ mấy thế kỷ rồi. Ngoài ra trong y học, đôi khi lòng tin tác dụng hiệu quả hơn phương thuốc. Chỉ cần ông Won tin tưởng vào quyền lực của những viên ngọc, là chúng có thể giúp ích cụ rồi.

- Mình, thì mình đang tự hỏi - Bob nói - không biết có liên quan gì đến con ma xanh. Con ma và xâu chuỗi đã xuất hiện hầu như tại cùng một nơi, vào cùng thời điểm.

Chang nói lớn lên :

- Thừa ông Won, chúng cháu đã quyết định xong

Bức thảm treo tường được kéo ra. Ông Won tiến tới. Theo ông, có Jensen và ba gia nhân mang dép.

- Rõ ràng con đã quyết định thế nào? - Ông hỏi.

Có lẽ cụ nghe được tất cả những gì các cậu đã nói, ngoại trừ lúc thì thầm, nhưng Chang vẫn bỏ công thông báo cho cụ về quyết định ba cậu đã thống nhất :

- Các viên ngọc trai nằm trong mỏ. Chúng cháu đồng ý đưa cho Jensen để hắn trao lại cho cụ.

- Ồ! Không - Ông Won nói dịu dàng - Các cháu hãy nói Jensen biết xâu chuỗi nằm ở đâu, rồi ta sẽ để cho ông ta đi lấy. Trong khi chờ ông ta về, ba cháu là khách của ta. Sau đó, nếu mọi chuyện ổn, ba cháu sẽ được thả về, và thậm chí ta sẽ không thêm yêu cầu ba cháu giữ bí mật về cuộc phiêu lưu này. Cả nếu như có người tin các cháu, sẽ không ai có thể tìm ra được ta. Kể cả những người Hoa sống quanh ta, ta cũng là một bí ẩn!

- Không dễ như cụ nghĩ! - Peter la lên - Jensen quá mập để có thể chui qua chỗ đó. Chỉ có một cậu thiếu niên hoặc người đàn ông thật mảnh khảnh...

- Tôi sẽ tìm ra một người... - Jensen định nói.

Ông Won thực hiện một cử chỉ giận dữ :

- Im đi, đồ sâu bọ! Chính ngươi phải mang xâu chuỗi về cho ta. Ta không thể tin tưởng một kẻ khác. Xem cậu bé nói gì nào.

Cụ già người Hoa quay sang nhìn thấu qua Peter. Ánh nhìn của cụ già quá sắc đến nỗi Peter cảm thấy không thể nào nói láo được.

- Có đúng không? - Ông Won hỏi - Jensen không thể tự mình đi lấy xâu chuỗi à?

- Dạ phải, thưa cụ. - Peter trả lời.

- Các viên ngọc nằm trong cái đèn pin cũ, đúng không?

- Dạ đúng, thưa cụ...

- Rồi cháu đã giấu cái đèn... ở đâu?

- Dưới một khối đá.

- Khối đá nào?

- Cháu không giải thích được, thưa cụ. Cháu tin chắc là cháu sẽ tìm ra được đèn pin, nhưng cháu không thể về đường đi được.

- Ta hiểu - Ông Won nói chậm và dường như đang suy nghĩ - Jensen, tình hình rõ rồi, một người lớn không lọt qua được, vậy phải có một cậu bé chui qua. Người hãy mang cả nhóm đi, phải lấy cho bằng được râu chuột.

- Nhưng còn nguy hiểm! - Jensen, kêu lên, khuôn mặt râm nắng của hắn toát đầy mồ hôi. Giả sử bây giờ người ta đang tìm kiếm trong vực hẻm thì sao.

- Không được nói nguy hiểm, mà phải nói rủi ro - Ông Won xẵng giọng đáp - Ngay khi bọn con trai này đưa đèn pin cho người, người thả chúng ngay.

- Chúng sẽ nói! Chúng sẽ tố cáo cho công an bắt tôi!

- Ta sẽ bảo vệ người. Người sẽ nhận được phần thưởng bằng tiền và hộ chiếu ra nước ngoài. Ba cậu không biết các trợ lý của người, nên không thể hại người. Còn ta, thì sẽ không ai tìm ra lại được ta, và cả nếu như tìm ra, thì sẽ không chứng minh được điều gì buộc tôi ta hết. Người hiểu chưa?

- Vâng, thưa ông Won. Tôi sẽ làm theo lệnh ông nhưng lỡ ba thằng này dùng mưu nọ chước kia toan lừa gạt tôi? Lỡ chúng không chịu đưa râu chuột?..

Sự im lặng kéo dài. Sau đó, ông Won mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì ta không quan tâm đến chúng nữa. Người cứ tống khứ chúng theo khả năng người, rồi chạy trốn. Nhưng ta sẽ rất ngạc nhiên nếu chúng lừa gạt người, chúng cũng quý mạng sống lắm.

Bob rùng mình.

“Mong sao Peter tìm lại được các viên ngọc!” - Bob nghĩ bụng.

Còn Peter thì đang tự hỏi không biết phải làm gì đây. Ngọc trai không còn trong đèn pin nữa, mà cậu đã cam kết giao đèn pin... Dù thế nào đi nữa, chuyển đi sẽ bắt đầu bằng việc quay về Greenland, như vậy cũng tốt rồi.

- Bây giờ, người làm nhanh lên đi - Ông Won ra lệnh.

- Phải, để tôi trói chúng lại, và... - Jensen bắt đầu nói.

Cụ già Hoa ngắt lời :

- Có hay hơn - Cụ nói - và dễ chịu hơn cho mọi người.

Cụ quay sang Chang :

- Rõ ràng con, hãy nhìn ta!

Chang miễn cưỡng nhìn vào mắt ông Won. Ánh nhìn của cụ già người Hoa trở nên dữ dội và chăm chú.

- Rõ ràng con, người đang buồn ngủ - Cụ già nói như niệm thần chú - Người quá mệt mỏi! Người rất muốn ngủ! Giấc ngủ đang chiếm lấy người... mắt người nhắm lại.

Bob và Peter thấy mí mắt của Chang chớp chớp một hồi. Rồi Chang cố gắng mở mắt ra.

- Mắt người nhắm lại! - Ông Won lặp lại mệnh lệnh - Người không thể chống lại ý muốn của ta.

Hai thám tử thấy mí mắt của Chang thật sự khép lại. Ông Won nói tiếp bằng một giọng dịu dàng, nài nỉ :

- Người buồn ngủ... càng lúc buồn ngủ hơn. Giấc ngủ đang ập xuống người như màn đêm. Người đang chìm vào giấc ngủ... Một lát nữa thôi, người sẽ ngủ thiếp đi và chỉ thức dậy khi được ra lệnh... Ngủ đi, rõ ràng con, ngủ đi nào... ngủ đi... ngủ đi.

Đột nhiên, Chang, đúng là ngủ thiếp đi, rồi ngã sụp xuống. Một gia nhân giữ Chang lại và mang cậu đi, trong tư thế bất động.

- Bây giờ đến lượt người, kẻ đã giấu ngọc của ta! - Ông Won nói Peter - Hãy nhìn ta.

Peter cũng cố thử không nhìn vào ánh mắt thôi miên của cụ già. Nhưng không được. Đôi mắt cụ thu hút Peter như nam châm. Peter cố chống lại giấc ngủ đang xâm chiếm lấy mình, trong khi ông Won tiếp tục niệm thần chú. Trong vài phút, một sự mệt mỏi, như cậu chưa từng cảm thấy, lan truyền khắp tứ chi, rồi đến lượt Peter cũng ngã vào tay một gia nhân đang thân nhiên chờ đợi.

Biết rõ rằng đây là một hiện tượng hoàn toàn khoa học, được một số nhà giải phẫu sử dụng như một cách để gây mê, Bob không hề cảm thấy sợ hãi khi ông Won quay sang cậu :

- Đến lượt ngươi, hồi con người nhỏ nhất nhưng có trái tim dũng cảm nhất - Cụ già người Hoa thì thầm - đến lượt ngươi ngủ giống như hai bạn người... Ngủ... Ngủ.

Bob nhắm mắt lại. Ngay khi Bob ngã xuống về phía trước, có một gia nhân chụp lấy cậu rồi mang đi.

Ông Won nín Jensen lại, khi hắn định bước ra :

- Chúng sẽ ngủ cho đến khi ngươi đến đích. Khi ấy ngươi hãy ra lệnh cho chúng thức tỉnh, và chúng sẽ thức dậy. Sau đó, nếu chúng đưa xâu chuỗi cho ngươi, thì ngươi phải thả chúng ra. Nếu không...

Cụ già thực hiện một cử chỉ hùng hồn.

- Nếu không, ngươi có thể cắt cổ chúng.

Chương 15 : Hannibal tiết lộ nhiều điều

- Và không ai thấy dấu chấm hỏi hết à? - Hannibal ngạc nhiên hỏi.

Ông Andy và Hannibal vừa mới đến Greenland.

Bà Green lắc đầu. Bà có vẻ kiệt sức.

- Không ai - Bà trả lời - Tất cả mọi người, kể cả trẻ con, đang tìm kiếm dấu chấm hỏi, nhưng không thấy.

- Tại sao lại là những dấu chấm hỏi? - Harold Carlson hỏi.

Trông ông cũng mệt mỏi, và bộ complet thì nhăn nhoeo hết.

Hannibal giải thích rằng dấu chấm hỏi là ký hiệu bí mật của Ba Thám Tử Trẻ. Nếu Bob và Peter được tự do, thế nào hai bạn cũng để lại dấu tích ở một nơi nào đó.

- Ôi! Chắc là ba cậu bị lạc trong sa mạc - Carlson nói - Ngày mai, tôi sẽ cho máy bay đi tìm. Nếu ba cậu ở lại thung lũng Greeland, thì chúng ta đã tìm thấy lâu rồi.

- Có thể - Ông Andy lạnh lùng nói - Thừa chị, tuy nhiên, cháu Hannibal đây có điều muốn xin trình bày với chị. Chị có đồng ý nghe không ạ?

Bốn người đang ngồi trong phòng khách rộng lớn ở Greenland. Bà Green và ông Carlson hết sức chăm chú nhìn Hannibal; cậu cố gắng ra vẻ trịnh trọng và bắt đầu nói :

- Thừa cô, cháu rất thích tự đặt câu hỏi về cái tại sao và như thế nào cho sự việc đó, và đó là việc cháu đã làm trong lúc này. Con ma xanh và tiếng la của nó làm cho cháu suy nghĩ rất nhiều. Đặc biệt là cháu khẳng định rằng nếu con ma la từ bên trong nhà, thì ở ngoài sẽ không ai nghe thấy nó. Cháu đã đến tận nơi và tự kiểm tra lấy. Mà đặt giả thiết rằng con ma - nếu đúng là con ma thật sự - lại chịu ra ngoài dạo chơi để la cho sướng, có vô lý không? Mặt khác các lời chứng về số người lớn chứng kiến cảnh tượng ma hiện hình không khớp với nhau, một số nói là có

sáu, số khác nói là bảy. Cháu nghĩ rằng tất cả đều nói đúng. Có lẽ sáu người đã đi về lâu đài. Chắc là có kẻ thứ bảy chờ sẵn. Kẻ đó thực hiện mấy tiếng la đã nói, rồi nhập vào bọn.

- Hoàn toàn hợp lý - Ông Andy nhấn mạnh - Đáng lẽ thanh tra Reynolds và chính chú đã phải tự nghĩ ra.

Bà Green nhú mồm. Ông Carlson tỏ ra khâm phục.

- Hợp lý, thì cũng hợp lý thôi - Ông thừa nhận - nhưng tôi tự hỏi không hiểu kẻ nào lại đùa những trò như vậy.

- Để gây chú ý - Hannibal giải thích - thường người ta dùng gì để gây chú ý? Người ta la...

- Và ngẫu nhiên, đúng lúc đó lại có sáu người đang đi trên lối đi à? - Ông Carlson hỏi.

- Không phải do ngẫu nhiên. Năm trong số sáu người đã bị kẻ thứ sáu thuyết phục đi cùng.

- Nếu không, sự trùng hợp quả thật là đáng ngờ. - Ông Andy nhận xét.

- Một người đã đi lảng vảng trong khu phố - Hannibal tiếp tục nói - vừa đi vừa rủ nhiều người khác cùng đi đến lâu đài. Không ai quen biết kẻ đó, điều này cũng dễ hiểu thôi. Khi tên đồng lõa thấy nhóm người đi tới hẳn la lên mấy tiếng.

- Ông Carlson chớp mắt nhìn Hannibal, thắc mắc :

- Nhưng để làm gì? - Bà Green hỏi - Mục đích của trò đùa trẻ con này là gì?

- Ồ! không phải trò đùa mà cũng không phải trò trẻ con, bà Green à! - Ông Andy trả lời - Trên máy bay, cháu Hannibal đã trình bày những suy luận của cháu cho tôi nghe, và tôi thấy hoàn toàn có lý. Hai tên đồng lõa muốn lôi kéo vào nhà một số nhân chứng có thể thể là đã thấy ma.

- Rồi sao nữa? Thật là phi lý! - Ông Carlson la lên.

- Hannibal à - Ông Andy nói - đã đến lúc cho nghe băng ghi âm.

Máy ghi âm của ba thám tử trẻ đã sẵn sàng. Hannibal nhấn nút “đọc”. Một tiếng thét điếc tai vang lên. Bà Green và ông Carlson giật mình.

- Đó chỉ là mở đầu thôi - Ông Andy nhận xét - Anh và bà Green hãy nghe thật kỹ phần tiếp theo và cho tôi biết có nhận ra giọng nói nào quen thuộc không.

Băng ghi âm chạy. Nghe tiếng những người có mặt trao đổi cảm tưởng với nhau.

- Nên vào nhà - Một giọng nam trầm nói - chúng ta muốn xem lâu đài cũ trước khi...

- Đủ rồi! - Bà Green đứng dậy la lên, hai mắt lờn ra.

- Harold, chính cậu! - Bà la ông Carlson - Chính là giọng mà cậu hay dùng khi diễn vai phản diện trong đoàn kịch nghiệp dư lúc còn ở đại học.

- Sau khi nghe đi nghe lại băng ghi âm nhiều lần - Hannibal nói - chính cháu cũng nhận ra giọng và nhất là cách ăn nói của ông Carlson. Để hóa trang, ông Carlson đã gắn bộ râu giả, trong bóng tối rất dễ lừa phỉnh.

Mặt Harold tái xanh. Ông không nghĩ tới việc chối cãi.

- Thừa di Lydia, để cháu giải thích - Hấn nói nhỏ.

- Tôi rất vui được nghe - Bà Green nhận xét với một giọng lạnh tanh - Tôi nghe đây.

Thở dồn dập, ông Carlson bắt đầu một bản tường thuật thật dài.

Tất cả bắt đầu khi bà Green biết về sự tồn tại của Chang và cho cháu sang đây từ Hồng Kông. Do cậu bé là cháu của ông Mathias Green, nên vườn nho và cơ nghiệp làm rượu vang thuộc về cậu ấy, và bà Green sẽ cho hoặc sẽ di chúc lại tất cả cho chính Chang.

- Nói tiếp đi - Bà Green lạnh lùng nói.

- Khi đó, cháu đã nảy ra một ý - Ông Carlson vừa nói vừa lau trán - cháu đã mua rất nhiều máy mới, cháu đã mượn tiền bạn bè, cháu nhờ bạn bè đòi nợ cháu thật gấp, để cho dì có cảm giác là đang bị nợ như chúa Chổm. Ngoài ra, cháu đã thuê Jensen làm quản lý và bạn bè tay chân anh ta làm nhân công: nhiệm vụ của bọn chúng là phá hư máy móc, làm cho rượu bị mốc...

Để bù lại những tổn thất, dì đã quyết định bán lâu đài ở Rocky, trong khi dì đã thề là sẽ không bao giờ làm thế.

- Phải - Bà Green thú nhận nhỏ giọng - Mẹ tôi đã thề như thế với ông Mathias Green, và tôi muốn giữ lời hứa thay mẹ. Nhưng tình thế tuyệt vọng quá. Cần phải trả số nợ mà cậu đã mắc, Harold à.

Hannibal hết sức chăm chú lắng nghe. Hannibal đã đoán ra rằng Carlson là thủ phạm, nhưng cậu chưa biết các chi tiết trong vụ trọng tội của ông.

- Bằng cách bán lâu đài, dì lại chính trang lại cơ nghiệp, và dự kiến của cháu, là dồn dì vào thế sạt nghiệp rồi mua lại Greenland từ tay dì, không thể thực hiện được nữa. Khi ấy, cháu nhận được... một bức thông điệp.

- Thông điệp gì? - Ông Andy hỏi.

- Cháu phải đến San Francisco gặp một ông già người Hoa tên là ông Won. Cháu đến đó. Nhưng do cháu bị bịt mắt, cháu không thể nào nói được cuộc gặp diễn ra tại đâu. Ông Won cho cháu biết rằng ông đã mua lại mọi quyền cầm cố trên vườn nho, bằng cách cho tiền bạn bè cháu để họ giữ bí mật.

- Ông ta làm thế với mục đích gì? - Bà Green hỏi.

- “Cháu sắp kể tới đây” - Ông Carlson thở dài - “Một gia nhân trong gia đình ông đã từng làm hầu gái cho công chúa người Hoa mà ông Mathias Green cưới làm vợ. Khi đọc báo biết rằng lâu đài sắp bị sập, bà già quyết định tiết lộ bí mật mà bà đã giữ kín nhiều năm trời.

Bà báo cho ông Won biết rằng công chúa được đặt trong một phòng xây kín và khi chết công chúa đeo ở cổ xương chuỗi mà ông Mathias Green đã mang từ Trung Quốc về đây.

Một mặt, ông Won đã hỏi thăm về cháu, ông biết cháu muốn Greenland, nhưng vụ bán lâu đài ở Rocky sẽ cứu nguy cho dì... Nên ông đề nghị với cháu mưu kế như sau :

Cháu phải xoay xở thế nào để cho mọi người tưởng lâu đài có ma, như thế sẽ làm cho việc bán bị trễ lại. Như vậy cháu sẽ có thời gian lục soát toàn bộ ngôi nhà, tìm phòng kín và lấy các viên ngọc trai. Sau đó, cháu sẽ tuyên bố rằng cháu đã tìm thấy thi thể và nói rằng, theo cháu, lâu đài thật sự có ma”.

- Bịa đặt hay nhỉ! - Ông Andy bình luận.

- “Sau đó, cháu sẽ bán xương chuỗi cho ông Won với giá một trăm ngàn đô. Để cho chắc ăn hơn, cháu phải làm cho con ma dọn nhà đi, để cho nhân công Greenland khiếp sợ và để xúc tiến vụ sạt nghiệp của dì, thừa dì Lydia.

Do không bán được lâu đài ở Rocky và không được mùa năm nay, bị ông Won đòi nợ dồn dập, dì sẽ buộc phải bán Greenland đi. Ông Won sẽ mua lại, rồi sau này bán lại cho cháu với số tiền một trăm ngàn đô-la mà ông đã cho cháu. Như vậy cả hai đều toại nguyện: ông ta được xương chuỗi, còn cháu được Greenland. Mọi chuyện tưởng hết sức đơn giản. Nhưng có điều bất trắc: nhà thầu tiến hành đập lâu đài sớm hơn dự kiến. Cháu phải chạy đến Rocky cùng với Jensen, anh ta giúp cháu mọi việc. Cháu sợ người ta tìm thấy bộ xương của công chúa: nếu điều đó xảy ra, xương chuỗi sẽ được mang về cho dì Lydia, và cháu sẽ không thể bán lại cho ông Won được.

Đêm xuống, cháu dẫn Jensen núp sẵn trong bụi cây. Sau đó, cháu sẽ đi dạo gần đó và dẫn về nhiều người, được cháu thuyết phục đến ngắm lâu đài dưới ánh trăng. Jensen hét hai lần. Tất cả mọi người vào nhà. Con ma xuất hiện đúng như dự kiến.

Nhiều người, trong số cùng đi với Jensen và cháu, đi báo công an. Trong đó, Jensen và cháu kín đáo bỏ đi. Jensen quay về Greenland, trong khi cháu ở lại Rocky, cháu làm cho ma xuất hiện ở nhiều chỗ khác nhau, để cho báo chí tường thuật thêm ly kỳ.

Cháu qua đêm trong một khách sạn ở Rocky, với tên giả. Ngày hôm sau, cháu ra phi trường thuê một chiếc xe, rồi cháu đến lâu đài với hy vọng tìm ra căn phòng xây kín và xương chuỗi.

Chẳng may, công nhân đập phá tìm thấy phòng trước cháu, vì công an không cho cháu vào. Thành ra, lúc cháu thật sự có thể lấy xương chuỗi, cháu không có một mình, mà còn có ông Andy,

có thanh tra, có ba cậu bé, tất cả đều có mặt. Kết quả là không thể bán ngọc trai cho ông Won mà không nói cho ai biết. Ngay khi về tới đây, cháu nhận được cú điện thoại của ông già Hoa: ông đã đọc báo, ông đã đoán tình thế của cháu, ông gợi ý cháu tổ chức một vụ trộm giả”.

Một biểu hiện kiêu hãnh hiện lên trên khuôn mặt tròn trịa của Hannibal.

- Cháu đã nghĩ điều đó - Hannibal nói - Cháu để ý thấy chú có liên can hai lần liên tiếp: lúc con ma xanh xuất hiện ở trong phòng cô Lydia và lúc xâu chuỗi bị lấy cắp. Suy ra: có lẽ chính chú âm mưu việc ma hiện hình, và cũng chính chú sẽ có lợi trong vụ trộm. Kết luận: vì Jensen và chú đã về nhà cùng với nhau, và có dư thời gian sắp xếp vụ trộm giả nên chắc cả hai đồng lõa với nhau.

- Đúng vậy - Harold Carlson cúi đầu thú nhận - chính tôi đã làm con ma xuất hiện trong phòng dì Lydia để gây hoảng hốt. Sau đó, tôi đã lôi xâu chuỗi ra khỏi kết sắt để cho ba cậu bé xem.

- Phần tiếp theo đã được chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Ba người của Jensen phải khẳng định là đã thấy con ma trong nhà ép nho, làm cho những công nhân khác hoảng sợ, như vậy cho phép Jensen, giả bộ rất xúc động, lao vào phòng làm việc của tôi. Chính tôi cũng giả bộ xúc động và giả bộ quên khóa kết sắt, trong cơn hấp tấp chạy ra địa điểm.

Lúc về tới nhà, Jensen trối tôi lại và lấy xâu chuỗi. Đáng lẽ anh ta phải đưa lại cho tôi hôm nay, nhưng anh ta không đưa.

Giọng nói của Harold Carlson phần nộ lên.

- Hắn nói hắn đi bán cho chính ông Won. Hắn tưởng tôi không dám tố cáo hắn, vì sợ làm lộ vai trò của chính mình trong toàn bộ câu chuyện. Hắn là một tên khốn kiếp! Tôi chưa gặp hắn suốt ngày nay. Chắc hắn đang ở Francisco, thương lượng với ông già người Hoa.

- Cậu chỉ hưởng được những gì xứng đáng đối với cậu thôi, Harold à - Bà Green nhanh nhẹn nhận xét - cậu đã cư xử như một tên tội phạm thấp hèn. Nhưng hiện, điều tôi lo lắng, không phải là xâu chuỗi, mà là tính mạng của Chang, Bob và Peter. Hiện giờ chúng đang ở đâu? Cậu trả lời đi.

Carlson lắc đầu :

- Cháu không biết!

Hannibal chợt nảy ra một ý.

- Có thể ba bạn nghi ngờ Jensen và hắn đã bắt cóc ba bạn để không bị báo bạn tố cáo.

Ông Andy gật đầu.

- Rất có thể - Ông nói - Mà Jensen lại vắng mặt nữa chứ.

- Tôi hiểu rằng Jensen có thể nhốt ba cậu đâu đó, nhưng làm thế nào hắn giấu ngựa được? - Carlson bắt bẻ - Hàng chục người đã lục soát thung lũng và xa mạc phía bên kia.

- Phải chi có ai tìm thấy được một dấu chấm hỏi! - Hannibal thở dài - Cháu tin chắc Bob và Peter sẽ đánh dấu lộ trình, nếu có khả năng.

Đúng lúc đó cánh cửa mở ra và bà gia nhân già Li bước vào không gõ cửa.

- Thanh tra ở đây - Bà thông báo - Thanh tra có tin.

- Thanh tra đã tìm ra ba cháu rồi hả? - Bà Green vừa nói vừa đứng dậy.

Bà Green thất vọng. Ông già mang ngôi sao vàng trên áo bước vào lắc cái đầu bạc.

- Không thưa bà - Ông nói - nhưng bà đã hứa thưởng cho bất kỳ ai tìm được một dấu chấm hỏi. Có một cậu bé đây nói là đã thấy một cái. Bé tên là Pepe.

Một cậu bé ăn mặc rách rưới xuất hiện. Trước đó, cậu bé đã thận trọng đứng núp sau thanh tra.

- Cháu có thấy một cái dấu như thế này?

Cậu bé vẽ một dấu chấm hỏi lên trời.

- Cháu không biết là có ý nghĩa. Nhưng cháu nghe ba và các anh nói bà Green hứa cho năm mươi đô-la cho con dấu.

Pepe quay sang nhìn bà Green, với ánh mắt vừa rụt rè vừa hy vọng.

- Cháu có được năm mươi đô-la không ạ? - Cậu bé hỏi.

- Có chứ, có chứ nếu cháu nói sự thật - Bà già nói - Cháu nhìn thấy ở chỗ nào?

- Trong một cái thùng rượu. Trên đường đi sa mạc. - Ông Andy thất vọng kêu lên - Vậy cũng không giúp ích được gì cho ta.

- Thừa bác, cháu nghĩ ta vẫn nên đi xem. - Hannibal nhận xét, cố nén cơn xúc động.

- Cô cũng đi theo - Bà Green cương quyết thông báo. Li lấy áo khoát giúp tôi đi.

- Tôi cũng đi - Harold Carlson đề nghị.

- Không được - Bà già ngắt lời - cậu ở lại đây.

Xe của thanh tra, một chiếc xe cà tàng kêu cọt kẹt, mất mười phút để băng qua thung lũng và đến sa mạc.

Cách Green vài dặm, cậu bé Pepe chỉ hai thùng phuy bị bỏ rơi bên bờ đường: hai thùng vừa mới xuất hiện dưới ánh đèn pha.

- Ở đây - Cậu la lên - trong cái thùng đầu tiên.

Tất cả mọi người bước xuống.

- Đây là hai cái thùng cũ gần mục hết rồi - Bà Green nhận xét - Không hiểu tại sao thùng lại nằm ở đây.

Thanh tra dùng đèn chiếu sáng bên trong thùng, tên vách đáy, ông Andy, Hannibal và bà Green nhìn thấy một dấu chấm hỏi vẽ thật rõ.

- Phần xanh lá cây - Hannibal bình luận - Bod đã bị nhốt trong cái thùng này.

- Cô hiểu rồi, - Bà Green kêu lên - Jensen chở các cháu bằng cái này để không ai nhìn thấy hết.

- Vậy là bọn nhóc thật sự bị bắt cóc à? - Thanh tra suy luận.

- Có lẽ ba đứa đang ở San Francisco - Ông Andy nói thêm - Việc chuyển xe đã được thực hiện tại đây: bọn chúng đã đi tiếp bằng một chiếc xe không thuộc Greenland nữa. Ta hãy báo cho cảnh sát San Francisco.

Thanh tra quay đầu xe lại. Đúng lúc đó, Hannibal đòi dừng xe cho cậu xuống xem là gì.

- Một trang sổ tay - Thanh tra nói khi Hannibal lấy lên.

- Có tuồng chữ của Bob! - Ông Andy kêu lên - Chữ bị méo mó, như thể Bob đang viết trong bóng tối, nhưng tôi vẫn nhận ra chữ con.

- Bằng chữ to, hơi ngập ngừng, Bob đã viết :

39

MỎ

CỨU VỚI

???

- 39... mỏ... cứu với... rồi ba dấu chấm hỏi - Ông Andy nhú mày đọc. - Có nghĩa là gì nhỉ?

- Không có gì khó hiểu cả - Hannibal trả lời - Bob cho ta biết bạn ấy bị nhốt trong mỏ.

- Có thể - Thanh tra đồng tình - Nhưng còn 39, có nghĩa là gì? Cách đây ba mươi chín dặm à?

- Cách đây ba mươi chín dặm đâu có mỏ - Bà Green nhận xét - Tất cả mỏ trong vùng điều nằm ở thung lũng Greenland hoặc trong vực hẻm Hash.

- Hay 39 là một con số? - Ông Andy gợi ý.

- Mỏ cũng đâu có đánh số - Bà Green trả lời - Mà hình như tất cả các mỏ Greenland và vực

hẻm Hash đều đã được lục soát kỹ hết rồi.

Biểu hiện thắc mắc khó hiểu và nỗi lo lắng hiện ra trên khuôn mặt ở đó.

- Lời nhắn của Bob - Hannibal nói từ từ - có nghĩa rằng Peter, Chang và chính Bob đang ở đâu đây. Và ba bạn đang chịu một mối nguy hiểm cấp bách. Nhưng bây giờ, chúng ta phải làm thế nào để giải nguy cho ba bạn đây?

Chương 16 : Cái sọ con lừa

Bob và Chang đang ngồi, tựa lưng vào vách hang dẫn vô mỏ. Phía bên phải và bên trái hai bạn, là những người đàn ông, bề ngoài đáng gờm, thuộc băng của Jensen.

Ngoài ra, chân hai cậu bị trói dây, nên hoàn toàn không có hy vọng chạy trốn được.

Bóng tối ngự trị trong hang.

Peter và Jensen đang ở trong mỏ: cả hai phải mang trở ra những viên ngọc trai mà Peter đã giấu trong sọ con lừa.

- Cậu có tin ông Won không? - Bob hỏi bạn - Cậu có nghĩ rằng cụ sẽ thật sự thả bọn mình ra, nếu Peter giao xâu chuỗi cho Jensen không?

- Có, mình tin cụ - Chang đáp với một giọng đầy suy tư - Cụ có thể mạnh quá lớn, nên cụ có thể tự cho phép mình là quân tử. Mình dám cá phần lớn nhà cụ nằm dưới đất. Có lẽ cụ là thủ lĩnh bí mật của toàn bộ khu Tàu ở San Francisco.

- Dù sao, lúc nói chuyện với cụ, Jensen sợ gần chết. Nhưng mình sợ một điều: lỡ Peter không tìm ra ngọc trai?...

- Peter sẽ tìm ra. Cậu biết không, Peter khôn lắm. - Chang an ủi.

- Hy vọng như vậy - Bob thì thầm - Cậu có để ý không, chúng đã trả lại tất cả những gì chúng lấy trong túi: phấn, dao xếp, sổ tay, dây.

- Vậy là chúng có ý định thả bọn mình đó.

- Phải. Nếu Peter tìm ra ngọc trai.

Bob biết rõ các khối đá giống nhau đến mức nào. Cậu sẽ không hề ngạc nhiên, nếu Peter không tìm lại được chỗ giấu. Tất nhiên là Bob không biết rằng Peter đã đề phòng khó khăn này và giấu xâu chuỗi trong sọ con lừa.

Mà nếu Peter có bí mật, Bob cũng có bí mật của mình. Một bí mật không kém quan trọng mà Bob rất nóng lòng muốn tiết lộ cho Chang, nhưng không dám, vì sợ hai tên cai tù nghe được.

Cách đó một dặm, ở Greenland, Hannibal, bà Green và tất cả đang hoài công cố gắng đoán ra ba cậu bị chở đi đâu. Không ai nghĩ đến việc xem vực hẻm Hash, bởi vì người của Jensen báo là đã lục soát kỹ rồi và không thấy gì hết.

Trong khi đó, Peter và Jensen càng lúc càng đâm sâu vào mỏ.

- Mày đừng có chơi tao nghe thằng nhóc! - Jensen vừa lầm bầm vừa chiếu sáng dưới đất - Ba con ngựa của tụi bây được nhốt kín ở một cái hang trong vực hẻm Hash, gần một giếng nước tự nhiên. Nếu tao không lấy được ngọc trai, ba đứa tụi mày sẽ nhào lộn xuống cái giếng, và khi đi đám tang của tụi mày, tao sẽ là người khóc nhiều nhất.

Peter rùng mình. Cậu biết gã đàn ông này sẽ làm gì đúng như lời nói. Có lúc, Peter định đưa cho Jensen cái đèn cũ có đá, nhưng bây giờ ý đồ này có vẻ mạo hiểm quá. Peter chỉ có một

mong muốn duy nhất, là tìm lại râu chuối, tổng khứ nó đi và lấy lại tự do.

Cả hai đến chỗ sụt lở.

- Tao chờ mày ở đây, thằng nhóc! - Jensen nói - Mày mang râu chuối về cho nhanh đi. Nếu không...

Peter quen đường rồi. Khi nằm ấp xuống đất, khi thì quỳ hai tay hai chân, cậu cố gắng đi thật nhanh, và sớm đến được chỗ chiều cao hành lang trở lại bình thường. Peter bắt đầu chạy, đi theo con đường có những dấu chấm hỏi.

- Đến ngã ba, Peter quẹo sang hành lang dẫn đến ngõ cụt có bộ xương con lừa.

Cái sọ đã biến mất.

Biến mất dưới một khối đá to, sút ra khỏi vách lúc động đất và đè nát cái sọ, cùng với râu chuối quý báu.

Các viên ngọc trai bị nghiền nát dưới khối đá không còn nữa.

Chương 17 : Ba mươi chín

Peter đã quá quen thuộc với những trận động đất thường có ở Calfonie để đoán ra ngay những điều đã xảy ra.

Lúc vòm đường hầm xẹp sụp xuống lưng Peter, thì nó lại sụp xuống thật sự vào cái sọ của con lừa tội nghiệp kia.

Bây giờ làm thế nào để trao râu chuối vào tay tên Jensen nóng tính đây?

Peter thử đẩy khối đá, nhưng, đúng như cậu biết trước, vô ích. Mà không còn nghi ngờ gì nữa, những viên ngọc trai đã bị nghiền nát, và không nên hoài công cố gắng tìm ra lại.

Peter cố gắng bình tĩnh để tập trung suy nghĩ.

Peter có thể chạy nhanh sang Thực Quán và thử trốn thoát qua ngã đó. Peter có thể lạc trong các hành lang, rơi vào chỗ người của Jensen đang phục kích, và đặc biệt gây nên cái chết cho Bob và Chang ngay khi kẻ thù đoán ra mưu kế của cậu. Peter có quyền hành động như thế không?

Tuy hết sức sợ hãi, nhưng Peter dũng cảm tự trả lời mình rằng: không.

Khi ấy, Peter nhớ ra mình đã giấu cái đèn xa hơn một chút, sau khi nhét đầy đá. Đó là cơ may cuối cùng để lừa Jensen. Sao lại không lợi dụng?

Thế là Peter đi tìm cái đèn.

Peter dễ dàng tìm ra những viên đá làm dấu, khối đá che giấu đèn phía sau và chính cái đèn.

Ôi! Tại sao Peter lại không để râu chuối y nguyên chỗ cũ? Bây giờ cậu thật là hối hận.

- Dù sao - Peter lầm bầm - mình đâu phải máy ghi địa chấn đâu mà dự đoán trước được những trận động đất!

Peter nhét đèn pin vào dây nịt rồi quay về. Mong sao Jensen không cảm thấy cần thiết phải kiểm tra phần bên trong cái đèn pin!

Peter dễ dàng trở ra chỗ đất đá sụt lở. Tập trung toàn bộ sức lực cuối cùng, Peter lại bò. Ở cuối đường hầm, Peter nhìn thấy ánh đèn và nghe giọng cọc cằn của Jensen :

- Nhanh lên đi, thằng nhóc! Mày đi chơi cả tiếng rồi!

Lòng xe thắt lại, Peter tiếp tục bò. Cuối cùng, Peter đứng dậy được và giữ đất dính vào quần áo.

- Cái đèn! - Jensen gầm lên.

Hắn giật khỏi tay Peter, nhấc xem nặng nhẹ, rồi, bị thuyết phục nhờ sức mạnh của đá, cất vào túi áo.

- Đi - Hắn ra lệnh - Không lẽ ở đây cả đêm hả?

Hắn bước nhanh về hướng lối ra.

Peter đi theo, hầu như không dám hy vọng mưu kế mình sẽ thành công.

Jensen mới đi được mười ước, thì đứng lại.

- Ai bảo mày không đang lừa tao? - Hắn la lên - Với mấy thằng nhóc này, không có gì chắc chắn hết.

Hắn lấy đèn ra khỏi túi, vặn nắp ra.

Không phải Peter định bỏ trốn, mà chính đôi chân cậu. Tự chúng bỏ chạy.

Jensen phản ứng rất nhanh. Khi Peter lao lên để vượt qua được hắn, hắn ngoéo chân cậu. Peter té nằm dài xuống đất, chúi đầu về phía trước. Sau một hồi choáng váng, Peter ngồi dậy được.

Gã đàn ông đang tức sùi bọt mép. Hắn đã tìm thấy mấy cục đá gói trong khăn tay. Hắn biết hắn đã bị mắc lừa. Hắn thốt lên những lời hăm dọa không rõ, rồi rút dao ra.

Lưỡi dao chói lên dưới ánh sáng vàng của đèn pin.

Jensen tóm cổ áo Peter, ấn mũi dao vào lưng cậu rồi nói :

- Bước.

Peter tuân lệnh, theo khả năng của đôi chân run rẩy.

- Mày biết cái gì đang chờ mày rồi đó! - Gã đàn ông càu nhàu - Nếu mày toan lừa gạt tao, ông Won bật đèn xanh cho tao xử mày và hai thằng kia. Chính mày đã muốn thế. Mặt trời sắp mọc rồi, nhưng không phải cho mày.

Thậm chí Peter không thử phân trần. Cậu hoàn toàn tuyệt vọng.

Vài phút sau, cả hai đến hang. Peter tìm thấy Bob và Chang, vẫn còn đang ngồi ngay chân giường, bị hai người đàn ông canh giữ.

- Đừng dậy! - Jensen gào lên - Ta phải khử bọn nhóc này và chuồn khỏi vùng này thật nhanh. Đi!

Hai gã đàn ông từ từ đứng dậy.

Đột nhiên, nửa chục cái đèn pin sáng lên cùng một lúc. Đồng thời hai người đàn ông rút súng ra. Lộ ra ánh sáng, khuôn mặt hai người không còn gì giống hai tên đồng lõa của Jensen, đang nằm trong một góc, bị trói thật chặt.

- Giơ tay lên, Jensen! - Giọng của thanh tra Bixby ra lệnh.

Jensen không làm theo mệnh lệnh này. Hắn chụp lấy cánh tay Peter, lôi theo thật nhanh về hướng lối ra.

Không ai kịp can thiệp. Không ai dám bắn, sợ trúng Peter.

Khi ra khỏi hang, Jensen thả con tin ra, rồi biến mất vào bóng đêm. Có vài phát súng bắn đại, nhưng chỉ có kết quả là làm cho hắn chạy nhanh hơn nữa.

- Ôi! Ngày mai tao sẽ tóm lại hắn - Thanh tra Bixby nói - Tạm thời, thì tôi rất vui tìm ra được ba bạn này.

Peter, Chang, Bob và Hannibal đang vui mừng về kết thúc tốt đẹp của cuộc phiêu lưu.

- Làm thế nào mấy chú này đến đây được? - Peter hỏi.

Ông Andy bước ra từ bóng tối ra, vừa trả lời câu hỏi này vừa tự nhào tới đặt tay lên vai con

trai.

- Hannibal đã tìm ra được thủ phạm chính - Ông giải thích - Hannibal cũng đã phát hiện ra tờ giấy của Bob, nhờ đó mọi người mới hiểu rằng các cháu đang ở trong mỏ. Khi đó bà Green nhớ lại rằng Chang thường hay đi thám hiểm mấy cái mỏ này cùng với một ông công nhân già tên là Dan Duncan, hiện sống ở đường. Nên bà gọi điện thoại đến đường. Ông Duncan khuyên bà nên đi xem cái hang ở vực hẻm Hash, mà chính ông đã chỉ cho Chang biết. Thanh tra Bixby đi gọi thêm tiếp viện, và mọi người thức dậy. Chỉ trong phút chốc, chúng ta đã chế ngự được bọn đồng lõa của Jensen, rồi sắp xếp vụ phục kích mà cháu đã chứng kiến.

Rồi quay sang con trai, ông Andy nói thêm :

- Nay Bob, con phải giải thích cho mọi người một điều.. Vẫn còn một vụ bí ẩn mà chính Hannibal cũng chưa giải được.

- Bí ẩn gì hả ba? - Bob hỏi.

Hannibal lấy ra khỏi túi trang sổ tay tìm thấy, mở ra cho xem.

- 39... mỏ... cứu với... rồi ba dấu chấm hỏi - Hannibal đọc lớn tiếng - Bob à, nói chung, bọn mình đã hiểu ý cậu muốn nói gì, nhưng không đoán ra được 39 nghĩa là gì.

Bob mỉm cười. Cậu chỉ vào quyển sổ tay chỉ còn có hai cái bìa.

- Khi từ San Francisco về đây - Bob giải thích - cả ba đứa nằm trong hòm của một chiếc xe tải. Peter và Chang thì ngủ; còn mình thì giả bộ. Khi mình nghĩ không còn xa Greenland nữa, mình đã lấy sổ tay ra, rồi mình xé từng trang để viết thư kêu cứu. Do mình viết trong bóng tối, dưới tấm chăn, và đang vội nữa, nên mình viết thật vắn tắt. Tất nhiên là mình đánh số, phòng trường hợp cùng một người lượm được nhiều tờ; như vậy người đó sẽ hiểu bọn mình đang chạy theo hướng nào. Trong loạt bức thông điệp, đây là tờ thứ ba mươi chín. Có lẽ tất cả những cái còn lại đã bị gió thổi bay mất rồi.

Ông Andy phá lên cười, và tất cả cùng cười theo. Sau cơn căng thẳng thần kinh trong những giờ vừa qua, lời giải cho vụ bí ẩn nghe đặc biệt tức cười!

Hannibal cũng cười, nhưng hơi gượng. Hannibal rất tức. Tại sao cậu không nghĩ ra được cách giải thích đơn giản như vậy? Phải chi, Hannibal nghĩ đến việc đánh số, thì có lẽ cậu đã tìm ra được dấu vết của Bob, mà không cần bà Green phải gọi điện thoại cho ông Dan Duncan, chỉ bằng cách tìm những mẫu giấy nhỏ dọc đường.

Ôi! Nhưng không quan trọng! Cái chính là ba tù nhân bình an vô sự. Về việc này, Hannibal cũng hết sức vui mừng.

Chương 18 : Hannibal và con ma xanh

Không bắt lại được Jensen. Hẳn nắm địa hình quá rõ, hẳn đã thoát khỏi sự lùng bắt, hoặc cũng có thể hẳn đã té gãy cổ xuống một vực hẻm mà không ai biết.

Harold Carlson bị đuổi khỏi Greenland, nhưng bà Green không đệ đơn khiếu nại cậu cháu.

Ông Andy trở về Rocky cùng con trai. Ông viết một bài báo thật hay cho tờ báo nơi ông làm việc, kể lại toàn bộ câu chuyện, tuy nhiên cố tình quên đi vài điểm.

Đặc biệt là ông không nhấn mạnh vai trò của ba cậu con trai, vì không muốn ba cậu bị tai tiếng, ông cũng không nêu tên ông Won, vì ông không tìm được thông tin gì về cụ già người Hoa, cụ đã không nói khoắc khi bảo sẽ không ai tìm ra được nơi ẩn cư của cụ.

Titus Jones cho phép cháu mình ở lại Greenland vài ngày, nên bốn bạn có dịp đi thám hiểm thung lũng thoải mái, sau khi Bob nghỉ ngơi cho khỏe. Cái chân mệt mỗi làm cậu hơi đau.

Kỳ nghỉ bắt buộc này cho Bob một cơ hội để sắp xếp, cập nhật lại hồ sơ lưu trữ và những gì đã ghi chép.

Hannibal cũng thử mạo hiểm vào hầm mỏ xem, nhưng khi đến chỗ đất đá sụt lở, và đến khe Thục Quản từ đâu kia, Hannibal phải dừng lại: sự mập mạp của cậu không cho phép cậu đi tiếp.

Ít lâu sau khi về tới Rocky, Ba thám Tử Trẻ được mời đến công an, nơi ba bạn được thanh tra Reynolds đích thân tiếp để khen ngợi sự giúp đỡ trong vụ án con ma xanh của Ba Thám Tử Trẻ.

- Các bạn trẻ à - Thanh tra nói - Các bạn nhờ giúp tôi một cái gai khá to đấy. Tôi sẽ luôn mang ơn các bạn, cứ gọi tôi! Và để chứng minh rằng đây là một đề nghị nghiêm túc, các bạn hãy cầm lấy cái này, có thể sẽ có ngày dùng đến.

Thanh tra đưa cho mỗi cậu một tấm thẻ màu xanh có nội dung như sau :

GIẤY CHỨNG NHẬN

Tôi ký tên dưới đây là Samuel Reynolds, thanh tra công an, xin xác nhận qua giấy này rằng người cầm thẻ là Trợ lý tự nguyện của Công an thành phố Rocky. Yêu cầu tất cả các cơ quan chức năng giúp đỡ người cầm thẻ này.

Ký tên: SAMUEL REYNOLDS

- Thanh tra công an. Úi chà! - Bob và Peter kêu lên.

Hannibal vui mừng đỏ mặt.

- Như thế - Ông Reynolds nói tiếp - nếu người của tôi bắt gặp các cậu đang rình mò đâu đó, thì sẽ biết là có lý do chính đáng, đúng không?

Ngày hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ đến Hollywood, để gặp nhà đạo diễn lừng danh Alfred Hitchcock, người quan tâm đến những việc làm của Ba Thám Tử Trẻ.

Trong văn phòng rộng mênh mông, người đàn ông nổi tiếng đang ngồi chễm chệ phía sau bàn làm việc. Từng tờ một, ông lật những trang trong tập báo cáo mà Bob vừa mới trình. Đối diện ông, ngồi lặng yên trên ghế, ba cậu đang chờ lời phán xét của ông.

Cuối cùng, ông khép quyển báo cáo lại.

- Đây là cái mà tôi gọi là cuộc phiêu lưu nhỏ hay hay - Ông bình luận với một giọng đồng tình.

“Mình, thì mình gọi là một cuộc phiêu lưu lớn” - Peter nghĩ bụng.

- Các cậu đã làm nổi bật rõ rệt chủ đề chính - Ông Hitchcock nói tiếp - Harold Carlson muốn làm chủ Greenland, hấn mượn tiền bạn bè, thỏa thuận với họ để họ đòi nợ đúng hẹn, sao cho cơ nghiệp bị bán đi với giá rẻ mạt vì mắc nợ. Jensen giúp cho ý đồ của Carlson. Ông Won biết được rằng râu chuối thần vẫn còn trong lâu đài; ông mua lại các giấy nợ, để có thể gây sức ép đối với Carlson và bắt hắn phải đưa những viên ngọc trai mà những người châu Á khác cũng đang thèm muốn .

- Tôi thấy ông Won là một nhân vật rất lạ. Một trăm lẻ bảy tuổi! Một lối sống như thời xưa, nhưng xa ánh mắt mọi người! Phương thuốc bằng ngọc trai để kéo dài tuổi thọ! Thật là không bình thường chút nào. Các cậu không còn nghe nói gì đến ông nữa, phải không?

Bob phát biểu và cho biết rằng, ít lâu sau khi báo chí đăng bài tường thuật của ông Andy, có hai người Hoa đến Greenlan. Họ được ông Won phái đến và xin được lấy bụi ngọc trai còn nằm dưới khối đá, trộn lẫn với bụi xương. Bù lại, ông Won cam kết để cho bà Green đủ thời gian cần thiết để thanh toán nợ.

Bà Green chấp nhận giao kèo này. Cùng với xuống và đòn bẫy, hai người đàn ông nhỏ bé tấn công khối đá. Họ ra đi, mang trong một bọc da một thứ bụi mà không ai có thể nói làm từ cái gì, nhưng hình như làm cho ông Won hài lòng.

Ông Hitchcock mím môi.

- Dù sao - Ông nói - nếu có một thành phần hóa học nào đó chứa trong các viên ngọc trai xám, được cho là thần, kéo dài tuổi thọ, thì không có cố gì nó lại không hiệu quả ở dạng bột!

Rồi vĩ nhân quay sang nhìn Hannibal.

- Anh bạn trẻ à - Ông nói - lần này cậu không có mặt tại chỗ vào những được nhiều vụ bí ẩn khác nhau. Nhưng vẫn còn hai điểm không rõ đối với tôi.

- Thừa bác, điểm nào ạ? - Hannibal lễ phép hỏi.

- Trong những trang giấy này - Ông Hitchcock vừa nhận xét vừa vỗ vỗ vào tập hồ sơ mà Bob đã mang tới - có nói đến một con chó nhỏ, dường như đã giúp cậu giải được vụ bí ẩn. Cậu đã sử dụng con chó nhỏ này như thế nào? Nó đã cung cấp chỉ dẫn gì cho cậu? Tôi rất muốn biết điều này.

- Thừa bác - Hannibal trả lời - con chó này đã đóng vai trò y hệt như con chó trong một câu chuyện của Conan Doyle viết về Sherlock Holmes. Chắc chắn bác nhớ, Sherlock Holmes khuyên Watson suy nghĩ về sự cố con chó vào ban đêm.

- Nhớ rồi, - Đạo diễn la lên - Watson trả lời rằng không có sự cố con chó, rồi Sherlock Holmes đáp lại rằng chính đó mới là sự cố kỳ lạ về con chó.

- Dạ đúng, thưa bác.

Ông Hitchcock lật tập hồ sơ, tìm ra đoạn ông quan tâm và đọc lại.

- Đây rồi - Ông nói - Con chó mà người đàn ông ẩm trong tay không phản ứng. Nó chỉ kêu rên, có lẽ vì nó thích đi hơn. Anh bạn trẻ à, tôi phục cậu đấy! Suy luận xuất sắc.

Peter và Bob mở to mắt ra. Chuyện gì nữa đây? Làm sao có thể suy luận xuất sắc từ một con chó không làm gì hết?

- Mình không hiểu - Peter thú nhận - Con chó không phản ứng. Rồi sao nữa?

- Anh bạn trẻ à - Alfred Hitchcock trả lời Peter - người ta thường cho rằng những con vật nuôi trong nhà, như chó mèo, có phản ứng với những hiện tượng siêu tự nhiên: chúng không yên, chúng sợ sệt. Chó thì tru. Mả con chó này không làm gì hết. Vậy là tiềm thức của nó đã không nhận thấy hiện tượng siêu tự nhiên nào hết. Suy ra: đó là con ma giả.

- Úi chà! - Peter kêu - Đúng là phải nghĩ ra.

- Ôi! Thì chính cậu cũng đã nghĩ đến nhiều chuyện khác! - Alfred Hitchcock trả lời - Tất cả các cậu đã tỏ ra rất tài tình. À, mà này...

Nhà đạo diễn vĩ đại nhướn mày lên.

- Nay Bob, cậu hãy giải thích cho tôi điểm này: ông Won đã thôi miên cả ba, và các cậu và các cậu chỉ được thức dậy khi nào tới nơi. Vậy mà trên đường đi từ San Francisco về Greenland, núp dưới tấm chăn, cậu lại có thể nguệch ngoạc những tờ giấy nhỏ, rải đi tứ phương. Thế là sao?

- Cháu đã lừa ông Won - Bob thú nhận - Khi thấy Chang và Peter thiếp ngủ ngã xuống, cháu đã hiểu chuyện xảy ra. Ngay khi ông Won bắt đầu thôi miên cháu, cháu cũng giả bộ ngủ. Kết quả là cháu đã có thể viết thư nhắn bao nhiêu tùy thích. Nhưng gió sa mạc đã thổi bay đi hầu như tất cả, chỉ có một bị mắc vào bụi cây. Bọn cháu thật may, vì chính bụi cây đó mà Hannibal đã tìm ra được bọn cháu.

- May mắn à? - Ông Hitchcock ngạc nhiên nói - Thì các cậu cũng có gặp may, nhưng chính bằng trí thông minh và lòng dũng cảm. Các cậu muốn tôi viết lời mở đầu cho bản tường thuật cuộc phiêu lưu mới này à? Tôi sẵn lòng!

- Cám ơn bác ạ. - Hannibal vừa nói vừa lịch sự đứng dậy.

Ba bạn đang bước ra cửa, thì Alfred Hitchcock gọi lại.

- Khoan đã. Tôi quên câu hỏi quan trọng nhất. Nếu không có ma, thì các cậu đã nhìn thấy cái gì? Cái gì đã leo lên thang lầu, mà không đụng bậc thềm, cái gì đã xuyên qua tường hả?

- Ồ, dễ thôi thưa bác - Hannibal trả lời - Bác cho phép chúng cháu làm phòng tối nhé.

Đạo diễn gật đầu. Hannibal kéo màn cửa sổ xuống. Văn phòng chìm vào bóng tối.

- Nhìn lên tường! - Thám tử trưởng ra lệnh.

Ông Hitchcock lừng danh nhú mày làm theo. Trên bức tường trắng xuất hiện một vệt sáng xanh, ngay giữa là con ma của chính Hannibal Jones, choàng tấm chăn trải giường. Con ma lướt dọc theo vách, rồi tan vào trong vách y như đã đi xuyên qua.

- Thật là kinh ngạc! - Ông Hitchcock thừa nhận, trong khi Bob và Peter kéo màn ra cho sáng lại - Trong hoàn cảnh thích hợp, chắc chắn cậu có thể làm một con ma rất thực, anh bạn trẻ à.

- Thích hợp hay không, trong một ngôi nhà cũ có tiếng la hét, và có ánh trăng, cũng dễ cảm thấy bối rối thôi - Peter nói - Phải không Bob?

Trong khi đó, Alfred Hitchcock xem xét vật mà Hannibal vừa mới đưa cho ông, vật giống như cái neon pin cỡ lớn.

- Đây là cái máy hình chiếu chạy bằng pin - Hannibal giải thích - được thiết kế để rọi phim dương bản. Nhưng nếu bác đặt điểm hội tụ ánh sáng không đúng, và nếu bác dùng bức tường của một ngôi nhà cũ làm bằng ảnh, thì bác dễ dàng làm được một con ma thôi.

- Tôi hiểu! - Ông Hitchcock nói - Không có gì dễ hơn việc làm cho hình ảnh trượt dọc theo cầu thang, hoặc theo hành lang... Có lẽ chính ông Won đã tặng cái máy này cho Harold Carlson.

- Dạ phải, thưa bác. Khi Carlson, đeo râu giả và làm thay đổi giọng nói cho trầm đi, dẫn tất cả những người đi dạo vào trong nhà, hắn cầm cái máy này trong tay. Ai cũng tưởng đó là một cây đèn pin đơn giản giống như đèn của mọi người khác. Harold Carlson chiếu hình ma tùy thích, rồi xoay nút, hắn làm cho ma biến mất.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>